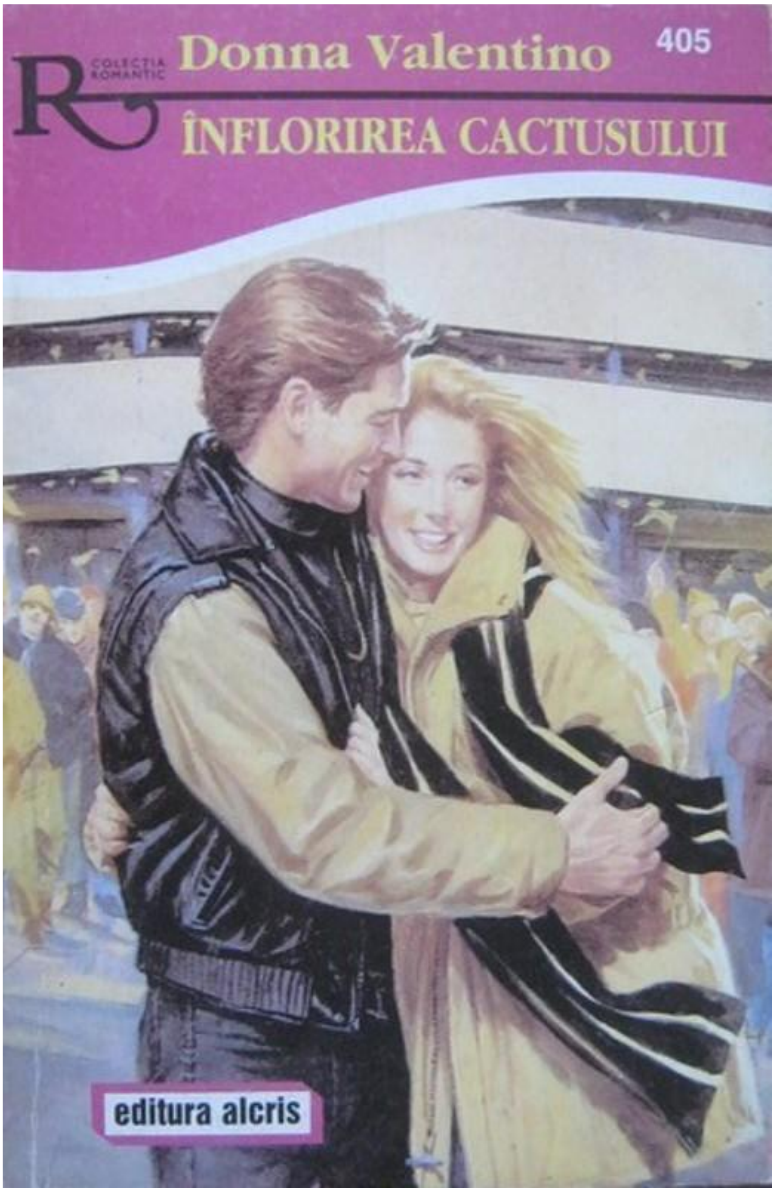

DONNA VALENTINO
ÎNFLORIREA CACTUSULUI

Titlul original: The Whole Nine Yards

I-a promis tot ce dorea – dar oare căsătoria însemna să-i ceară prea mult?

Domenic Corso jurase să facă orice pentru două bilete la finală, dar când Lynne Stanford i-a sugerat că cele mai mari şanse le-ar fi avut un certificat de căsătorie, arhitectul de amenajări exterioare cu ochi ca două alcovuri interioare n-a putut rezista provocării! Speraseră să păstreze secretă farsa cu biletele, dar odată ce rudele şi prietenii au aflat despre nuntă, ceea ce începuse ca un joc abil a devenit dintr-odată fierbinte ca echipa Steelers! Se putea oare ca nepăsătoarea lor şaradă să-i ducă până la capăt spre adevărata dragoste?

Într-un roman scris în ritm alert, de un umor contagios şi absolut cuceritor, ***Donna Valentino*** *oferă un captivant crâmpei de pasiune la fel de tensionată pe teren, ca şi în afara acestuia! Domenic îi găsise planul irezistibil, chiar dacă puţin cam prea frumos ca să fie adevărat, dar odată ce acordul lor sentimental a ajuns la cunoştinţa tuturor, era posibil ca un cuplu care mizase pe un sezon împreună să negocieze un pact pe viaţă?*

DONNA VALENTINO
ÎNFLORIREA CACTUSULUI

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

Pentru adevăraţii Domenic şi Lynne – în caz că nu v-aţi recunoscut, fiindcă am deghizat într-un mod atât de parşiv ortografia numelor voastre.

Capitolul unu

— Ar trebui să inventeze cineva un mod de a menţine maşinile în mişcare când ninge, se plânse Lynne, în timp ce-şi umplea ceaşca de cafea. Atunci, şedinţa mea ar fi avut loc la timp.

— Priveşte partea bună a lucrurilor – stai blocată aici destul timp ca să bei o cafea delicioasă ca asta, spuse Beth, după care sorbi cu ochii închişi, în extaz. Mmmm. Ciocolată şi migdale, cu un dram de

nucă de cocos. Ieri au învins Steelers-ii şi mergem în finală. Ce frumoasă-i viaţa!

— Viaţa e *minunată*, preciză Ellen. Mă mărit!

Lynne îi ciocni ceaşca de cafea cu a ei, la fel ca toate celelalte. Tresări, râzând ca toate celelalte, când cafeaua li se vărsă peste mâini. Dar râsul îi suna găunos în propriile-i urechi, provenind dintr-un gâtlej ce se contractase incomod, prea strâns pentru a participa şi la felicitări, şi la cererile de a afla amănunte. Îşi păstră pe buze un râs vesel, sperând că nimeni nu avea să observe invidia care o rodea, necruţătoare ca un pit-bull.

Era invidioasă pe Ellen? Imposibil. Ellen avea douăzeci şi cinci de ani, doar cu doi mai puţin decât Lynne, dar se afla cu trei trepte mai jos în ierarhia corporaţiei. N-avea s-o ajungă din urmă niciodată.

Şi totuşi, fericirea lui Ellen, tremurătoare şi roşie în obraji, îi provoca un junghi toxic care nu putea însemna altceva decât invidie. Ceva îi apăsa pieptul, îngreunându-i respiraţia. Era absurd. Probabil că ştirea o zguduise atât de tare pentru că dintotdeauna intenţionase să se logodească înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani. Logodită la douăzeci şi şase, măritată la douăzeci şi şase, mamă la douăzeci şi nouă.

Dar acesta fusese un program nerealist, croit pe vremea când tocmai absolvise colegiu, înainte de a înţelege că se prea putea să nu fie destul de pricepută, destul de deşteaptă, destul de puternică pentru a cuceri lumea chiar atât de repede pe cât sperase. Trebuise să-şi revadă estimările de viitor, o dată sau de două ori – nu fusese nici măcar atinsă vreodată de un bărbat, de ani de zile, necum să se fi şi apropiat de unul îndeajuns pentru a se gândi la căsătorie.

Nimic rău în asta. Se strădui să respire calm o dată, pentru a-şi veni în fire, apoi încă o dată. Nu avea decât douăzeci şi şapte de ani. Îi rămânea timp destul.

— Deci, Mark a pus în sfârşit întrebarea, o îmboldi Beth pe Ellen.

— Nu tocmai. I-am spus că depunem cererea până azi la ora patru după-amiază, altfel, s-a terminat totul între noi.

— Aşa te vreau, o lăudă cineva, în mijlocul unui cor de murmure aprobatoare.

— De data asta, nu mai poate da înapoi, continuă Ellen. Îi am pe Steelers-i de partea mea.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

— Azi dimineaţă, a vorbit la radio un tip de la oficiul stării civile. Le oferă câte două bilete la finala cu Steelers cuplurilor care îşi depun azi actele pentru căsătorie.

Degetele lui Lynne se strânseră în jurul ceştii de carton, strivindu-i fundul la fel cum îi apăsa ei invidia pieptul. Ellen nu numai că se mărita, ci avea şanse şi să vadă meciul. Cu mare pompă, aruncă la coş ceaşca distrusă, pentru a-şi ascunde agitaţia nejustificată.

— Uite, o plictisim pe Lynne.

— Ba nu mă plictisiţi deloc, protestă ea. Îmi plac bărbaţii. Cred în căsnicie. Le am bifate pe amândouă, pe lista activităţilor din viitorul apropiat.

Nimeni nu râse. Listele de activităţi ale lui Lynne erau legendare în toată firma.

Susan, şefa lui Lynne, o privi încruntată, pe deasupra cănii ei.

— Poţi trece pe la mine prin birou, înainte de a coborî la întâlnire?

— Sigur, se prefăcu Lynne nonşalantă, în timp ce simţea un gol prin măruntaiele. Tot grupul se linişti pe dată. Ştiau, la fel ca ea, că OmniCom urma să anunţe crearea unui nou post în administraţia superioară. Mai ştiau şi că Lynne nu precupeţise niciun efort pentru a câştiga acea avansare. Convocarea lansată de Susan putea avea legătură cu asta. Ellen îi adresă lui Lynne un zâmbet nesigur. Beth îi făcu pe furiş un gest de încurajare, cu degetul mare în sus.

În timp ce o urma pe Susan, Lynne îşi revizui rapid ţinuta. Ridică o mână la părul neted, pieptănat cu grijă, pentru a se asigura că nu-i scăpase nicio şuviţă din bareta argintie de bun gust care i-l ţinea sub control, legat la spate. Îşi trecu un deget peste colier, pentru a se convinge că nu se întorsese cu închizătoarea în faţă. Se scutură de scame pe umeri, apoi şi-i îndreptă. Celelalte cadre medii n-aveau decât să îndruge verzi şi uscate despre loterii cu bilete la meciurile de fotbal şi ultimatumuri nupţiale – nu se putea ca Susan să nu fi observat cum, dintre toate, numai Lynne inspira imaginea unei femei pregătite să-şi asume povara noilor responsabilităţi.

Susan îi indică fotoliul din faţa biroului, iar Lynne se întrebă cum era mai potrivit să se aşeze. Nu voia să stea prea aproape de margine – ar fi părut nesigură. Dacă se aşeza prea în spate, dădea impresia că era prea încrezătoare în şansele ei. Se instală la mijloc,

ţeapănă de încordare, cu spinarea dreaptă ca şi cum ar fi înghiţit un vătrai. Auzea peste tot că menţinerea unei poziţii demne inspiră respect.

Rezemându-se de spătarul scaunului rotativ, Susan îşi împreună vârfurile degetelor sub bărbie.

— La şedinţa consiliului de administraţie de aseară, s-a stabilit definitiv înfiinţarea noului post.

Lynne dădu din cap.

— Fiecare şef de departament trebuie să înainteze o listă de candidaţi. Avansarea se va decerna după ce comisia va primi dările de seamă. Vreau să mă asigur că înţelegi procesul.

Lynne făcu un efort să nu-şi arate satisfacţia. Până şi o companie modestă ca OmniCom trebuia să respecte, măcar de formă, procedurile. Sinceritatea şi preocuparea lui Susan reprezentau, probabil, modul ei de a o anunţa pe Lynne că acel proces de nominalizare nu însemna decât o formalitate, pentru a-i da timp să-şi rezolve ultimele probleme înainte de avansarea în funcţie.

Avansarea era a *ei* – o merita. Ultimele optsprezece luni de muncă, douăsprezece ore pe zi, weekend-urile petrecute lucrând acasă, aveau să-şi arate roadele – în stil mare, aşa cum plănuise. Toate acele întâlniri sentimentale contramandate, toate filmele pe care nu le văzuse, toate regretele nostalgice că n-o mai căutau prietenii, toate meritau cu prisosinţă rezultatul. Aproape, *aproape* putea să-şi imagineze expresiile mândre ale părinţilor ei, când avea să le dea vestea.

— Aş putea să-mi finalizez majoritatea proiectelor importante până la sfârşitul lunii, şi…

— Lynne, o întrerupse Susan. Te-am chemat aici fiindcă ştiu cât de mult te-ai străduit pentru avansarea asta. Am vrut să ţi-o spun ca de la om la om. Nu-ţi voi propune candidatura.

Lynne clipi din ochi, în timp ce i se punea un nod în gât, iar greutatea ce-i apăsa pieptul se făcea din nou simţită. Buzele lui Susan încetaseră să se mai mişte, dar prin încăpere părea să reverbereze un cântec batjocoritor: *Ai ratat ocazia. Ai făcut greşeli. Nimeni nu se va mândri cu tine.*

Făcu un efort să respire. Şi încă un efort, ca să vorbească.

— Nu înţeleg.

Susan oftă.

— O companie mică şi novatoare, ca OmniCom, are nevoie de manageri superiori care sunt dispuşi să-şi asume riscuri, să-şi folosească imaginaţia. Tu eşti mult prea prudentă.

Lynne o privi cu ochii mari, neîncrezătoare. Sigur că era prudentă. Prudenţa, planificarea şi analizarea fiecărui pas erau cele care asigurau succesul. Era una dintre strategiile nescrise ale succesului, pe care o asimilase odată cu ambiţia.

— Când rişti, faci greşeli.

— Uneori, recunoscu Susan. Iar alteori, deschizi calea spre o întreagă lume de posibilităţi noi.

Se aplecă înainte, cu onestitate, continuând dintr-o suflare, ca şi cum şi-ar fi păstrat toate criticile pentru această ocazie.

— Orientul Mijlociu are nevoie de directori care să scoată la bătaie idei noi. Vrem oameni echilibraţi, cu vieţi împlinite şi bogate. Tu de mult nu mai scoţi o vorbă despre distracţiile sau preocupările tale personale. Te-ai îndepărtate de colegi. Încep să cred că nu mai ai o viaţă privată, în afara companiei, Lynne.

— Nu-i adevărat, protestă Lynne. Am şi eu o viaţă. Am destule activităţi extra-profesionale.

— Ca de pildă?

— Păi…

Înghiţi în sec. Gândurile îi goneau nebuneşte, dar fără alte rezultate decât amintirile unor nopţi petrecute moşmondind printre maldăre de hârtii sau privind displayul laptopului până o usturau ochii de oboseală.

— Cândva, erai o adevărată microbistă, continuă Susan. Mai ţii minte cum făceam împreună coadă la bilete? Şi totuşi, când am vorbit despre marea victori de ieri a Steelers-ilor, ai stat atât de tăcută încât mă întrebam dacă ai catadicsit măcar să urmăreşti meciul la televizor.

Lynne nu văzuse meciul. La începutul sezonului fotbalistic, hotărâse că nu-şi putea permite să piardă câte trei ore pe săptămână în faţa micului ecran, când mult mai eficient era să asculte comentariul de la radio, atentă doar pe jumătate, dând volumul mai tare numai când se agitau tribunele sau comentatorul începea să zbiere de emoţie. Cândva, îi plăcuse să vadă cu ochii ei desfăşurarea partidei; în ultima vreme, nu mai trăise triumfurile echipei Steelers decât prin intermediul transmisiunilor în direct la radio.

Susan pusese punctul pe *i* – Lynne considerase întotdeauna că

fanatismul pentru fotbal era singura ei plăcere vinovată. Şi renunţase, de dragul acestei avansări. Iar acum, Susan îi spunea că era posibil să se fi sacrificat degeaba. Îşi înghiţi un val de revoltă.

— Nu văd ce legătură are fotbalul cu profesiunea mea. Doar dacă nu cumva vrei să spui că mi-ar creşte şansele dacă aş lua cu arcanul cine ştie ce nefericit să se mărite cu mine, numai pentru două bilete la finală, aşa cum a făcut Ellen.

— Nu. Dar fapta ei rămâne remarcabilă.

Lynne închise ochii, reculegându-se. Îşi pierduse un moment calmul, pierduse din vedere lucrul cel mai important. Aşa i se întâmpla întotdeauna când vorbea sau acţiona fără a cumpăni cu atenţie consecinţele.

— Aş vrea să te mai gândeşti, Susan, spuse ea. Ştiu că sunt potrivită pentru acea funcţie.

Susan o studie îndelung, câteva momente.

— Nu e nevoie să predau imediat recomandarea. Impresionează-mă…

Scoarţa ondulată a palmierului îl apăsa pe Domenic Corso prin spinarea cămăşii groase. Niciodată nu se mai rezemase de minunile botanice din Atrium Garden – le curăţise de uscături, le plivise de buruieni, le răsădise, dar niciodată nu le folosise ca rezemători – până azi, când împrejurările îl sileau să adopte o pasivitate nefamiliară şi incomodă. Îşi înclină capul înapoi, lipit de trunchi, cu privirea prin frunzişul tropical la fulgii de zăpadă care cădeau pe acoperişul de sticlă al serei, departe sus, impunându-şi să-şi păstreze calmul până când se potolea zarva din jur.

— Noroc că nu stăm în mijlocul holului, şefule, se cutremură, chipurile înspăimântat, Mike, asistentul lui. Ne-ar călca în picioare tipii ăia puşi la costum.

— Se reped să recupereze timpul pierdut. În ultima oră, zăpada a crescut cu o jumătate de deget.

Frustrarea îl făcea pe Domenic să-şi declare comentariile cu un sarcasm tăios. O prăpădită de ninsoare fusese de ajuns ca să împotmolească circulaţia matinală a orei de vârf, aducându-i la disperare pe toţi salariaţii.

Vacarmul de tropăieli, sonerii ale ascensoarelor şi salutări răcnite reverbera din pereţii de marmură, în timp ce funcţionarii

întârziaţi năvăleau în Pittsburgh Technocenter. Jonglând cu pahare de cafea şi consultându-şi ceasurile, se repezeau de colo colo prin hol, fără să acorde nicio atenţie, pentru prima oară, Grădinii Atrium, laureată a atâtor premii.

— Cred că niciunul dintre ei nu stă să caşte gura la noi cum lucrăm, mm, şefule?

Din dezamăgirea lui Mike reieşea clar că sâcâitoarele diversiuni nu-l deranjau la fel de mult ca pe Domenic.

— Şi nimeni n-o să te bată la cap cu sfaturi.

— Azi, nu, îi dădu dreptate Domenic.

Privi prin hol, spre o cameră cu pereţi de sticlă, dorind din toată inima să i se deschisă uşa. Acea încăpere îi mai dădea cât de cât speranţe, deşi ar fi însemnat să-i expună deznădejdea în văzul tuturor. Spera să nu fie de rău augur faptul că un centimetru de zăpadă amărât şi neînsemnat amânase inaugurarea în singura zi când Domenic se aştepta să aibă nevoie de ea.

— Chiar ai de gând s-o faci, se auzi glasul lui Mike, cu un amestec de uimire şi compasiune. Vrei să ieşi pe tarlaua lor ca să le ceri ajutorul.

Mike tindea să-şi presare conversaţiile cu expresii de specialitate din domeniul amenajărilor decorative. O făcea într-un mod atât de inconştient, încât faptul de a i se atrage atenţia nu reuşea decât să-l zăpăcească, lăsându-l clipind din ochi nedumerit.

— Trebuie să încerc, Mike.

— Nu se poate să nu existe şi altă soluţie.

— Orice, jură Domenic. Zi-i pe nume, şi-am s-o fac, indiferent ce nebunie sau ciudăţenie ar fi.

Dar Mike nu avea nicio propunere. Îşi privi nefericit pantofii.

— Vezi? N-am de ales.

Domenic atinse bileţelul împăturit din buzunarul blugilor, înghiţind un nod. Uite unde ajunsese: la câteva cuvinte şi numere mâzgălite pe o bucăţică de hârtie. Încercase toate formulele. Epuizase orice posibilitate.

— Aş vrea să te pot ajuta, Dom, îl bătu Mike pe umăr.

— Ştiu. Nu-ţi pot pretinde să renunţi la al tău.

— Păcat că n-ai nevoie de-un rinichi. Din ăştia, am doi, zâmbi strâmb Mike, în ciuda gravităţii subiectului. Ascultă, şefule, la Ronny Johnny n-ai încercat? Tot timpul se laudă că poate face rost de orice, la

un preţ potrivit. Ştiu că, în împrejurări normale, nu te-ai apropia nici la o sută de mile de el…

— Am vorbit cu Ronny Johnny ieri. Nu mă poate ajuta.

Lui Mike îi căzu faţa.

— Înseamnă că nu i-ai oferit destul. Nu mai fi aşa de zgârcit, şefule. Te scalzi în lovele, pe bune, şi crede-mă că n-o să te consoleze cu nimic dacă pe urmă stai şi le numeri.

— I-am spus lui Ronny Johnny că banii nu contează, şi mi-a râs în faţă. A zis că mă codisem prea mult, că acum e prea târziu.

Amintindu-şi, Domenic strânse din fălci. Ronny Johnny îşi lăţise rânjetul cu dinţi de aur până dincolo de simpla bunăvoinţă, comentând că dilema lui Domenic nu făcea decât să demonstreze ce nebunie era să se spetească aşa cu munca, până pierdea din vedere ceea ce era cu adevărat important în viaţă. Nu fusese deloc înţelegător când Domenic îl rugase să-i fie milă de un om care lucra douăsprezece ore pe zi şi-şi petrecea aproape tot timpul liber ajutându-şi familia să iasă cu bine dintr-o criză sau alta.

— E abia luni. Mai ai aproape o săptămână, îi oferi Mike o slabă rază de speranţă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai amintit.

Doar şase zile, până la finala Campionatului A.F.C. În acel orăşel înnebunit după fotbal, prins în ghearele *Steelers*-maniei, Domenic nu reuşise să smulgă un bilet din mâna nimănui, cu niciun preţ.

În urmă cu câteva zile, recursese la afişarea de anunţuri pe aviziere. Ce naiba, mersese de minune pe vremea când era un adolescent cu coşuri pe faţă, hotărât să-şi întemeieze propria sa firmă de amenajări decorative. De astă dată, însă, metoda cu avizierele nu dăduse niciun rezultat. Încercase în supermarketuri, în centrele comunitare, în câteva dintre cele mai frecventate staţii de autobuz, fără a se alege nici măcar cu o posibilitate vagă. Apoi, îşi amintise de avizierul agăţat în camera de recreere din Technocenter. Camera de recreere, cu uşa ei încuiată şi zăvorâtă.

— Haideţi odată, mormăi el. Deschideţi uşa aia.

— N-am observat niciun avizier pe-acolo, spuse Mike.

— Femeia de serviciu stă drept în faţa lui, de fiecare dată când ne face cu mâna.

— Me face cu mâna? îşi lungi Mike gâtul spre camera pentru pauza de masă.

— În fiecare săptămână, de trei ani încoace.

— Domenic îşi ascunse un zâmbet. Înţelegea prea bine de ce Mike n-o remarcase niciodată pe cucoana de vreo şaizeci şi ceva de ani; cu fileul pe cap, pantofii cu tălpi moi şi uniforma albă, arăta ca o soră medicală sau o bunică, nicidecum ca o angajată la ultramodernul Technocenter.

— Dă din mână aşa de tare, că flutură toate hârtiuţele prinse în spatele ei.

— E drăguţică?

— În felul ei. Totuşi, nu prea vă văd împreună.

— Le iubesc pe toate, Dom. La fel ca tine.

Cu preferinţa sa tipic masculină pentru cantitate faţă de calitate, Mike comenta adesea reverenţios despre potopul de femei care treceau prin braţele lui Domenic. Susţinea până şi că-l invidia pentru regretul că niciuna dintre tipese nu-i reţinea prea mult timp interesul.

Ca şi cum conversaţia lor ar fi invocat-o să apară, în faţa uşii se ivi îngrijitoarea camerei de recreere, cu un inel de chei în mână. Evident, le făcu cu mâna, în timp ce descuia. Mesajele din spatele ei fâlfâiră.

— Încă un minut… spuse Domenic, desprinzându-se greoi de trunchiul palmierului.

— Prea târziu, zise Mike în acelaşi timp.

O hoardă de femei cu taioare năvăliră în camera de recreere.

— Ai văzut?! se minună Mike. S-ar zice că le-a atras un aspirator de frunze gigantic.

Domenic nu se osteni să-şi stăpânească o înjurătură.

— Şi şi-au înfipt adânc rădăcinile. Se pare că sunt pregătite pentru o şedinţă lungă şi logoreică. Toate şi-au aliniat servietele pe masă, parc-ar fi un strat de petunii.

Una dintre plantatoarele de petunii începu să împartă teancuri de hârtii, capsate ordonat. Câteva femei se apucară imediat să-şi răsfoiască exemplarele, dând la iveală nişte diagrame şi grafice pe care le-ar fi invidiat până şi Ross Perot.

Domenic îşi agăţă degetele mari în găicile curelei, suflându-şi spre frunte un oftat de exasperare.

— Du-te, Dom, n-au să se supere că daii buzna. S-ar putea ca vreuna dintre ele să se bucure aşa de tare că vede un om normal, nu un costum umblător, încât o să-ţi înhaţe bileţelul numai pentru a-ţi afla

numărul de telefon.

Simplul gând că anunţul său se putea pierde de pomană îl îngrozea pe Domenic.

— Poate e mai bine să aştept.

— Ce să mai aştepţi, îl îmboldi Mike, ţi-e frică să nu te ofileşti în faţa unei camere pline cu femei de afaceri?

Domenic nu putu deduce dacă referirea la ofilit avea sau nu vreo legătură cu amenajările grădinilor.

— Îţi arde de glumă? M-aş da în *vânt* să intru-n camera aia, chiar dacă vor crede toate că nu-s decât un microbist cu bere-n loc de creier, alergând după o şustă. Pariez că fiecare din ele a stat cel puţin o oră, azi dimineaţă, să se pregătească pentru plecarea la serviciu. Toate-s parfumate, pomădate şi gătite cu portjartier şi tocuri.

Mike înghiţi în sec, aplecându-se să vadă mai bine.

— Parcă… parcă nu mureai după genul ăsta de afaceriste dinţoase, şefule.

Aşa şi era. Dom prefera soiul de gospodină, blândă, gingaşă, necomplicată. Însă, cu toate acestea, nutrea o admiraţie sănătoasă pentru tot ceea ce ţinea de sexul feminin – şi îi plăcea la nebunie să-i plătească lui Mike ironiile usturătoare.

— Nu e nevoie să mor după ele ca să-mi placă ceea ce văd. Fac pariu că habar n-au cum taioarele astea în talie, de birou, imploră omul să-şi folosească imaginaţia.

Mike mai înghiţi un nod şi-şi îndreptă umerii.

— Mă duc să-ţi pun anunţul.

— Lasă că mă întorc să-l pun eu, mai târziu.

— Aoleu, şefule, ia uită-te la blondina aia care ocupă tot spaţiul din faţa avizierului! N-ar fi, zi-i-pe-nume, n-ar fi o ironie dacă, întâmplător, ea ar fi singura din toată clădirea asta care să aibă un bilet în plus la meci?

Într-adevăr, ar fi fost o ironie savuroasă. Bileţelul lui Dom părea să se înfigă în carnea coapsei, amintindu-i că, ascuns în blugi, nu-i folosea la nimic.

— Mai lua-te-ar dracu, Mike.

Zâmbetul care arcuia buzele lui Mike era cum nu se poate mai afectat.

— Mda, şefule, de ce să nu aştepţi? Mai ai şase zile încheiate ca să găseşti un bilet.

Domenic se uită urât la el:

— Treci la treabă!

Îl privi cum, scuturându-se de râs, pornea spre mijlocul grădinii. După care, se îndreptă şi el către camera de recreere.

Capitolul doi

Când Domenic se apropie, femeia de serviciu zâmbi, făcându-l să se întrebe cu întârziere ce ar fi fost cazul să-i spună unei persoane căreia îi făcuse cu mâna vreme de aproape trei ani. Înainte de a apuca să găsească formula potrivită, bătrâna îl salută, cu un chicotit surprinzător de tineresc:

— Ia-n te uită, că păreţi mai înalt decât de la distanţă.

— Oricine arată mai scund, în comparaţie cu copacii aceia, răspunse Domenic, zâmbind.

Menajera chicoti din nou. Discuţiile de afaceri şi foielile de hârtii din jurul mesei de recreere se întrerupseră brusc, în timp ce femeile îl măsurau cu privirea, după care se reluară, cu o vioiciune trosnitoare. Atâta despre speranţa lui Mike că fizicul viril al lui Domenic ar fi putut-o ademeni pe vreuna să-i şterpelească numărul de telefon. Îi făcu cu ochiul prietenoasei îngrijitoare şi se apropie de avizier.

Femeia pe care o reperase Mike continua să stea în picioare în faţa panoului, sorbind din cafea, în timp ce scruta rând pe rând toate mesajele. Dinspre ea plutea o aromă de cacao, migdale şi nucă de cocos, ca şi cum şi-ar fi dizolvat în cafea o ciocolată. Cel mai probabil, bea una dintre acele cafele de specialitate, în ton cu hainele ei de înaltă lasă. Domenic ar fi fost gata să-şi parieze banii de masă că niciun strop de sos sau salivă de bebeluş nu-i pătase vreodată reverele curăţate chimic.

Îşi purta părul blond ca mierea, des, strâns la ceafă cu o banderolă lată, argintie. Nicio şuviţă nu-i scăpa din severa pieptănătură. Ceaşca de plastic îi apăsa buza de jos, plină şi senzuală. Nicio dâră de ruj nu îndrăznea să mânjească plasticul alb. Domenic se întrebă dacă îşi aplica atractiv incolor, sau dacă o fi avut în viaţa ei un bărbat care reuşise s-o convingă că gustul de ciocolată topită bătea de departe rujurile. Nnţ, probabil că pur şi simplu refuza să-şi lase înfăţişarea profesionistă îmblânzită de cea mai slabă nuanţă feminină.

Îşi arcui o sprânceană în direcţia lui, reproşându-i fără cuvinte

că se holba la ea. Atitudinea sfidătoare nu i se potoli nici chiar când Domenic îi adresă un zâmbet de admiraţie. Era aspră, preocupată numai de profesiune, imună faţă de complimentele masculine – categoric, nici pe departe genul lui. Alungându-şi din minte orice altă tentativă de flirt, Domenic se răsuci spre avizier. Şi văzu pe dată cum i se năruiau toate speranţele.

Caut cu disperare bilet la finala cu Steelers!!!!!

Smulse buletul de pe panoul de plută, fără să-i pese de pioneza care căzu pe duşumea.

— Fi-r-ar mă-ta a…

Îi scăpase aproape toată înjurătura, înainte de a-şi aminti unde se afla, şi scrâşni din dinţi. Afurisitul de anunţ era… frumos, bătător la ochi şi dezgustător de eficient. Nişte mici jucători Steelers caricaturali se zbenguiau pe marginea de jos. O minge de fotbal cât bobul de fasole zbura rostogolindu-se spre o poartă miniaturală. Fuseseră desenate şi câteva rânduri de scaune, toate pline cu suporteri entuziaşti, cu excepţia unui loc gol, pe care graficianul reuşise cumva să-l facă să arate melancolic.

Vă rog, oferiţi-i acest loc lui L. Duncan! implora anunţul. Era unul dintre acele miracole generate cu ajutorul computerului pe care le-ar fi putut realiza secretara lui Domenic, dacă-i cerea ajutorul. Acum, îşi dorea să i-l fi cerut. Nu prea părea să aibă rost să-şi afişeze pe avizier bietul bileţel anost, scris de mână, când minunea lui L. Duncan atrăgea toată atenţia.

Atâta doar că anunţul lui L. Duncan nu se mai afla pe acel avizier.

Timp de două secunde încheiate, Domenic cochetă cu ideea de a face ghemotoc anunţul, pentru a-l înlocui cu al lui. Două secunde, după care conştiinţa sa intră în acţiune, amintindu-i că existau câteva lucruri mai importante decât acela de a fi prezent personal pe Three Rivers Stadium, pentru a-i vedea pe Steelers cum snopeau în bătaie echipa Carolina Panthers. Totuşi, al dracului să fi fost dacă-i putea trece prin minte unul singur – mai ales când începea să-l furnice ceafa.

În cameră se lăsase liniştea. O linişte mormântală. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a se convinge că înjurătura lui înfundată distrăsese atenţia tuturor femeilor, dinspre diagrame şi grafice către vecinătatea avizierului. Cu coada ochiului, o văzu pe Domnişoara de Ciocolată privindu-l cu o curiozitate fătişă.

Dădu să pună la loc anunţul lui L. Duncan, dar mâna i se opri la jumătatea mişcării. Prea târziu, îşi aminti că pioneza căzuse pe jos. Toate cele rămase erau înfipte în propriile lor hârtii. Ar fi trebuit să rearanjeze mesajele, dar aşa ceva ar fi stârnit şi mai mult curiozitatea tuturor, faţă de motivul pentru care desprinsese de la bun început anunţul lui L. Duncan. Sau, putea să se joace de-a pisica şi şoarecele cu pioneza căzută pe pardoseală.

Nici în ruptul capului n-ar fi îngenuncheat în faţa unei camere pline de femei atente, nici măcar ca să-şi salveze onoarea.

Îşi mai înghiţi un blestem şi îndesă biletul lui L. Duncan în buzunar. Şedinţa nu putea dura o zi întreagă. Jură să pună anunţul la locul său de cinste, pe avizier, în clipa când le vedea pe femei părăsind camera de recreere.

— E un paradox, nu-i aşa? comentă meditativ Domnişoara de Ciocolată, ţintuindu-l pe loc tocmai când voia să se răsucească pe călcâie şi să plece.

Un paradox. Nu mai ţinea minte când îi spusese vreo femeie un cuvânt ca *paradox*, dacă stătea să se gândească, nu ştia nici măcar dacă i-l spusese cineva vreodată. Desigur, procesele sale cerebrale nu avură deloc de câştigat când tânăra îi zâmbi, când buzele acelea pe care ultima oară le observase lipite pe ceaşca de cafea se arcuiră într-un surâs orbitor, la care în veci nu s-ar fi aşteptat. Nu avea nevoie nici de atractiv, nici de ruj, ca să le avantajeze coloraţia naturală – sau propria ei feminitate.

— Hmm? horcăi el, ca o replică de spirit cu şanse sigure ca să impresioneze o femeie ce folosea cuvinte ca *paradox*.

Voltajul zâmbetului ei crescu. Dar nu fiindcă ar fi râs de răspunsul lui bălmăjit. Ba chiar, i se păru că-i citea în ochi o scurtă licărire de simpatie. Doi ochi de nuanţa ceţoasă a frunzelor de lavandă.

— Priviţi, arătă ea cu ceaşca, mai întâi spre avizier, apoi către hol, înmiresmând aerul din jur cu ciocolată, migdale şi cocos; aroma i se completa perfect cu vocea, atât de bogată şi dulce, încât l-ar fi putut face pe un bărbat să moară dacă nu-i afla numele. Clădirea asta e efectiv un templu al comunicaţiilor *high-tech*, şi totuşi, pentru problemele importante, depindem de bileţele autocolante şi un panou de plută.

— Ăă, mdaaa…

Bravo. Acum, reuşise să bâiguie *două* silabe fără sens. Dacă o

ţinea tot aşa, probabil şi-ar fi reatins nivelul normal de locvacitate pe undeva prin preajma anului 2005. Slavă Domnului că nu era acolo Mike, să vadă în ce încurcătură intrase.

Domenic se retrase spre uşă.

Domnişoara de Ciocolată puse pe masă ceaşca de cafea, începând să-l urmeze pas cu pas.

Dumnezeule, superbă mai era, chiar dacă nu pe gustul lui. Escarpinii bleumarin arătau atât de sobri, încât Domenic ştiu că nu erau vinovaţi pentru delicioasele curbe convexe şi concave care urcau de la glezne, în lungul gambelor, până la genunchi. Taiorul bleumarin putea să fi fost la fel de bine şi o uniformă, atât de clar se vedea că era croit anume pentru birou, dar fusta se legăna pe lângă coapse cu fiecare mişcare, se strângea pe abdomen la fiecare pas, iar lui Domenic nu-i era greu deloc să-şi imagineze continuarea în sus a curbelor concave şi convexe, spre talie şi spre sâni.

Tânăra aruncă pe furiş o privire spre femeile de la masă, întorcând capul doar atât cât să-şi elibereze o şuviţă de păr strălucitor. Aceasta îi căzu tentant pe ceafă, atingând lănţişorul subţire de argint pe care-l purta la gât. O undă de roşeaţă delicată îi împurpura obrajii, naturală, nu ca bujorii falşi pe care unele femei şi-i aplicau cu sârguinţa elevilor care dau examenul de absolvire la şcoala de machiaj pentru clowni.

— Presupun că nu-l aveţi la dumneavoastră? şopti ea.

Jumările de ouă pe care Domenic le numea îndeobşte creieri nu păreau capabile că formeze nici măcar ceva asemănător cu un gând coerent. Aşa că nu spuse nimic, retrăgându-se doar cu încă un pas spre uşă.

— Am carnetul de cecuri la mine, bătu Domnişoara de Ciocolată cu palma peste poşetuţa de pe şold, cu cureaua petrecută peste umăr, iar în clipa următoare pe chip i se întipări panica. Aoleu, ce prostii spun. Aţi prefera banii în mână, desigur, iar acum, dacă stau să mă gândesc, şi mie mi-ar conveni mult mai mult aşa. Există un teller automat, în hol.

Prin mintea lui Dom se revărsă o suspiciune cumplită, urmată năvalnic de un spasm greţos în vecinătatea organelor vitale.

Anunţul pe care-l smulsese pe negândite de la avizier, vârându-l în buzunarul blugilor, părea să-l frigă prin doc până la carne.

— Să nu-mi spuneţi că sunteţi L. Duncan.

Abia dacă recunoscu scrâşnetul răguşit ca aparţinându-i. *Te rog, nu-mi spune că eşti L. Duncan,* o imploră el în gând.

— Ei, L. *Duncan*, aiurea, făcu ea un gest de lehamite cu mâna, fără să-i pese de geamătul pe care Dom nu şi-l putu stăpâni. Prietenii mă numesc Lynne. De fapt, toată lumea îmi zice Lynne. Numele scurte ca al meu nu inspiră porecle.

— Lynne! o strigă una dintre femeile de la masă. Când termini, noi suntem gata să începem.

— Înţelegeţi ce vreau să spun? strâmbă din nas Lynne. Pe *ea*, n-aş considera-o tocmai prietenă.

Domenic avu sentimentul îngrozitor că în curând avea să-i ceară să fie singurul om de pe faţa pământului care s-o numească Domnişoara Duncan.

— Deci, unde-i locul pe care-l aveţi de vânzare? Nu că ar avea vreo importanţă – îl iau, indiferent în ce sector este.

Îl privea cu o asemenea nerăbdare scânteind în ochii aceia verzi-ceţoşi, încât îl venea să-i răspundă că putea alege orice loc de pe stadion.

— Lynne, începu el, absolut decis să recunoască pe loc adevărul, dar felul cum îi suna pe limbă numele ei, atât de delicat şi gingaş, îi cam clătină hotărârea.

Acelaşi efect îl aveau şi circumstanţele. Nu putea să stea în faţa ei şi să admită că-i sustrăsese anunţul, când o haită întreagă de colege curioase se uitau la ei, sorbindu-le conversaţia cuvânt cu cuvânt. Nu-şi putea imagina cum ar fi convins-o că de fapt intenţionase să pună biletul la loc, altfel decât explicându-i de ce nu-i plăcea să se aplece în faţa femeilor. Ar fi părut cel mai mare nesimţit macho din lume.

— Hai să ieşim de-aici.

O luă de mână, adăugând în minte o scuză pentru că-i lezase sensibilităţile, pe lista lucrurilor pe care le avea de făcut după ce creierul îi reintra în funcţiune. Dar în clipa următoare, când îşi înlănţui degetele printre ale ei, nici nu mai fu în stare să gândească, şi era gata să jure, să jure cu adevărat, că degetul ei mare trasase un cerculeţ aproape imperceptibil pe falanga lui înăsprită de muncă. Drept răspuns, sângele începu să-i clocotească prin vene.

— Lynne? se ridică pe jumătate din scaun una dintre colegele ei, ca şi cum s-ar fi temut că avea nevoie de ajutor.

— Începeţi fără mine, răspunse Lynne, cu destulă autoritate

pentru a-l face pe Domenic să-şi dea seama că le era superioară în funcţie tuturor celor de la masă. Nu durează mai mult de câteva minute.

Nici nu era cazul. S-ar fi oprit imediat ce ieşeau pe uşă, explicându-i totul. În schimb, se pomeni trăgând-o după el, drept spre sanctuarul Grădinii Atrium, unde ramurile aplecate blând şi verdeaţa înflorită i-ar fi putut atenua cumva greşeala.

Lynne îl urmă – din partea ei, nu era rost de paşi din aceia sacadaţi, proprii fustelor strâmte. Mergea cu mişcările rapide şi sigure ale femeilor care jucau baschet în pantofi cu tocuri, în reclamele de la televizor.

— Stai puţin, automatul bancar e pe coridorul din Aripa de Vest! exclamă ea, în timp ce Domenic se repezea prin hol exact în direcţia opusă. Stai! mai strigă o dată, cu îngrijorare vizibilă, când Dom păşi peste zidul scund decorativ, din blocuri de cedru, care mărginea grădina. Lynne încetini mersul, rezistându-i cu toată greutatea, iar el ştiu că n-avea să mai facă niciun pas de bunăvoie. Şi cine putea s-o condamne? Se comportase ca un idiot, din prima clipă când îl văzuse.

— E-n regulă, se întoarse el cu faţa spre Lynne, conştient de simbolistica beligerantă a poziţiilor amândurora – el fortificat în grădina lui familiară, ea pe propriul ei teren, cu dale de marmură.

Roşeaţa îi dispăruse de pe obraji, lăsând-o palidă şi temătoare. Dom căută ceva de spus, orice, pentru a astupa prăpastia dintre ei, ceva care ar fi putut s-o liniştească.

— Sunt arhitectul de amenajări decorative. În momentul de faţă, ajutorul meu lucrează pe-aici pe undeva, în grădină.

— Deci, sunteţi doi? arătă ea cu bărbia spre grădină, după care îl privi încruntat, ca şi cum ar fi bănuit că el şi Mike puteau fi nişte ucigaşi în serie cu chef s-o atace după ficuşii răşinoşi. Dom presupunea că nu existau şanse ca opinia despre el să i se amelioreze, având în vedere mărturisirea pentru care se pregătea.

Lynne îşi trase mâna, iar el îşi dădu seama că încă îi mai ţinea degetele între ale lui. Slăbi strânsoarea; Lynne se smuci şi făcu un pas înapoi, luând distanţă. Probabil era mai bine aşa, din moment ce îl scotea din raza ei de acţiune, dacă se hotăra să-i dea una după ce afla adevărul.

— Vinde-mi odată biletul şi să ne vedem fiecare de treabă.

— N-am niciun bilet în plus de vânzare, Lynne.

Îl privi cu ochii mari, fără să clipească. Tăcerea ei, când Dom se aşteptase la un torent instantaneu de invective îndreptăţite, îl descumpănea mai mult decât orice insultă binemeritată i-ar fi putut arunca în faţă.

În cele din urmă, Lynne vorbi:

— Dacă n-ai un bilet de vânzare, de ce ai luat anunţul de la avizier?

Ideea de a recunoaşte că plănuise să afişeze propriul lui anunţ nu părea deloc cea mai inspirată. În veci nu l-ar fi crezut că fusese atât de năucit să constate că anunţul ei era mult mai reuşit decât al lui, încât i-l smulsese pe negândite.

— Ei? insistă ea.

— Nu ştiu.

Auzindu-şi jalnicul răspuns, Dom se strâmbă el însuşi. Ce naiba, şi nepotul lui de patru ani mormăia aceleaşi cuvinte când maică-sa îl implora să-i explice de ce împrăştiase prin toată casa întreg conţinutul dulapurilor din bucătărie.

— Şi de ce n-ai pus anunţul la loc?

— Aşa voiam, îşi drese Domenic glasul.

Şi acesta era un subiect pe care părea mai prudent să-l ocolească. În plus, nu prea avea rost să încerce s-o convingă de intenţiile lui nevinovate. Chiar dacă îl credea, n-ar fi dus la nimic.

— Aveam de gând să pun anunţul la loc imediat ce se termina şedinţa voastră. Uite, ţi-l înapoiez chiar acum.

Îl scoase din buzunar şi i-l întinse.

Lynne i-l smulse din mână cu reflexul fulgerător al unei lupoaice care-şi înhaţă puiul de pe marginea unei prăpăstii. Dom simţi furnicături prin degete, trezindu-i dorul de senzaţia mânii ei, cuprinsă atât de încrezător, cu câteva momente în urmă.

— Îmi pare rău, Lynne. Altceva, nu ştiu ce pot să spun.

Încercă să-şi imagineze ce-ar fi simţit el, dacă surprindea pe altcineva sustrăgându-i mesajul.

— În situaţia dată, nu te pot acuza dacă mă consideri un nesimţit.

Lynne îşi ridică bărbia cu încă un centimetru, ceea ce o făcea să pară că se eschiva, în pofida furiei vizibile. O asemenea poziţie a bărbiei exprima curaj şi hotărâre, chiar dacă pieptănătura severă i se cam răvăşise în timpul goanei turbate prin hol. Panglica argintie nu

mai cuprindea decât un mănunchi subţire de şuviţe blonde ca mierea. Restul părului se eliberase, revărsându-i-se pe umeri, mătăsos, suplu şi strălucitor în lumina hibernală palidă ce inunda sera prin geamuri.

Coborî privirea spre biletul din mână, iar culoarea îi reveni în obraji. Ridică smucit capul, iar de astă dată Domenic fu acela care făcu un pas înapoi, alarmat de furia furtunoasă din ochii ei.

— Mă! Eşti mai mult decât nesimţit! Eşti… eşti un *mare* nesimţit!

Mare nesimţit nu părea cine ştie ce progres, mai ales din partea unei femei care folosea cuvinte ca *paradox*. Când văzu motivul indignării ei, Domenic gemu. Hârtia din mâna lui Lynne nu era decorată cu fotbalişti mititei sau porţi miniaturale. Nu ruga pe nimeni să-i ofere un loc liber lui L. Duncan. Simplă, scrisă de mână, cerea cuiva, oricui, să-l sune pe Domenic Corso, dacă avea un bilet în plus la finala campionatului. Băgase mâna în celălalt buzunar, afurisitul, şi-i dăduse celălalt anunţ.

— Ei bine, domnule Domenic Corso, citi ea numele de pe hârtie, cu un dispreţ care lui Dom îi risipea orice plăcere de a-şi auzi numele pronunţat de buzele ei. Eşti cu adevărat josnic.

Domenic îşi frecă fruntea. Bubuitul din cap îi spunea că, în secret, nutrise pesemne o slabă speranţă că l-ar fi putut crede. Acum, nu mai avea nicio şansă.

— Nu ştiu ce-aş putea spune, Lynne. Mă crezi sau nu, dar n-am făcut decât să-ţi iau anunţul de pe panou fără să mă gândesc prea bine.

Din nou, Lynne îi răspunse numai prin tăcere. Se părea că mărturisirea lui nu făcuse decât să agraveze situaţia, căci acum părea să-i ocolească privirea. Îşi muşcă buza de jos, în timp ce degetele i se frământau convulsiv pe cureaua poşetei. Ciudat. Aerul evaziv, tremurul buzelor şi mişcările nervoase ale degetelor, toate indicau fie vinovăţie, fie jenă, ceea ce nu avea niciun sens. Lynne nu făcuse niciun lucru de care să se simtă vinovată sau jenată.

— Aş face orice ca să mă achit, spuse el încet, dezolat că, fie şi doar temporar, îi risipise calmul şi încrederea.

— Orice? E o ofertă îngrozitor de riscantă.

Micul tremur din vocea ei îl încurajă să-şi dezvolte făgăduiala. Ce naiba, îşi spuse, degeaba era italian, dacă din când în când nu mai exagera şi el puţin.

— Ţi-aş cere iertare în genunchi, dacă asta te-ar face să te simţi răzbunată.

— În genunchi… repetă ea în şoaptă, atât de încet încât Dom nici nu fu sigur că îi înţelesese cu adevărat sensul cuvintelor.

Apoi, înălţă capul, învrednicindu-l cu un zâmbet speculativ, în care se regăsea nu puţin din verva ei anterioară.

— De fapt, *există* o cale în care te-ai putea achita faţă de mine.

— Orice, promise el, încântat. Ajunge doar să-mi spui.

— Să îngenunchezi ar fi foarte potrivit…

Amâna să-şi declare pretenţiile, dar părea foarte fudulă şi încântată de toată situaţia.

— Ce vrei să spui?

Rămase nemişcat, dintr-odată temându-se atât de frazele ei echivoce, cât şi de umorul care-i revenise. Putea oricând să anticipeze ce aveau în minte femeile blânde, gingaşe şi necomplicate. Dar habar n-avea cum putea să atace o ştiucă a afacerilor ca Lynne.

Categoric, arăta tot mai ţanţoşă cu fiecare minut. Prea ţanţoşă. Instinctele îl îndemnau pe Domenic s-o ia la fugă ca şi cum l-ar fi urmărit o turmă de tauri furioşi.

— În genunchi, domnule Corso.

— În genunchi?

— În genunchi, sigur. Asta-i poziţia cuvenită pentru un bărbat care cere o femeie în căsătorie.

Capitolul trei

Domenic Corso împietri aidoma statuilor de grădină, cu tot cu grimasa de gargui. Lynne n-ar fi putut spune că-l condamna – imediat ce rostise cuvintele, încremeni în propria ei reprezentare a unei nimfe turnare din ciment.

O, Doamne, nu trebuia să se gândească la cuvinte ca „nimfă”, când stătea în aura celui mai sexy bărbat pe care-l cunoscuse în viaţa ei.

Dar, în fond, ar fi fost firesc să se simtă oarecum mai veselă că nu-şi pierduse de-a binelea uzul raţiunii. După convorbirea cu Susan, mintea îi amorţise atât de rău, încât încercarea de a înţelege ceea ce făcuse semăna cu înotul printr-un ocean de cerneală, spre o licărire de lumină palidă şi nesubstanţială.

Se uită la ceas.

— Cincisprezece minute, şopti ea, cu o incredulitate buimacă.

Domenic o privea încruntat, cerând fără cuvinte o explicaţie. I se cuvenea, având în vedere minciuna încurcată în care tocmai îl băgase Lynne.

Tânăra îşi muşcă buzele. Atâta despre teoria lui Susan cum că asumarea riscurilor deschide lumi întregi de noi posibilităţi. Lynne pur şi simplu nu era croită pentru a acţiona sub efectul impulsurilor, a se comporta fără să analizeze consecinţele. Nu putea nici măcar să se aşeze pe scaun fără a se întreba cum să-şi pună fundul, pentru numele lui Dumnezeu. Prin urmare, poate n-ar fi trebuit să se mire că, la doar cincisprezece minute după ce se hotărâse să încerce terenul impulsivităţii, se pomenea prizoniera unei minciuni, înconjurată de gânduri despre nimfe şi sex, în timp ce-i propunea unui om complet străin s-o ceară în căsătorie.

Susan n-ar fi fost deloc impresionată.

Se vedea clar că avea să-i fie mult mai greu decât prevăzuse să prindă şpilul acelor asumări ale riscurilor. Probabil că ar fi trebuit să înceapă pe o scară mult mai mică.

Gemu.

La auzul acestui sunet, Domenic clipi din ochi, după care făcu un pas înapoi, retrăgându-se din faţa ei.

— Vrei să te cer de soţie? Ştiu, am spus că aş face orice, dar nu crezi că e o pretenţie cam… exagerată?

O parte din ea îi dădea dreptate, câtă vreme o altă parte se simţea cam lezată că perspectiva îl deznădăjduia atât de tare.

— Nicio grijă, nu am intenţia să mă mărit cu dumneata – nici cu altcineva.

Uşurarea lui Dom se manifestă printr-un zâmbet fermecător, care-i cuprinse tot trupul. Se destinse, cu umerii şi bicepşii întinzându-i cămaşa până la refuz. Interesant. Ba chiar, aproape fascinant, dar numai fiindcă bărbaţii cu care se întâlnea de obicei nu ridicau greutăţi ca să-şi câştige existenţa, cum era clar că făcea acest om. Şoldul îi stătea puţin în afară, doar atâta cât să lase deschis nasturele de lângă curea al cămăşii, dezvăluind o mică porţiune din tricoul imaculat. Tricou şi atât. Niciun centimetru de piele. Şi peste toate, un zâmbet orbitor, ca o dungă albă pe fondul uşor întunecat al bărbii abia crescute. Probabil trebuia să se radă de mai multe ori pe zi.

Extraordinar. Făcuse primul pas pe calea riscului minţind un om care, probabil, era expert în mânuirea briciului. Dacă ar fi fost acolo

Beth, i-ar fi spus lui Lynne să privească partea luminoasă a lucrurilor – existau şanse ca Domenic să-i taie beregata cu o incizie precisă şi elegantă, astfel încât să nu arate prea rău în sicriu. Ea avea să se stingă, pe când el era încă o stea în ascensiune, un fel de Buddy Holly, înainte ca oamenii să-şi dea seama în ce pericol de ratare se af la Chiar şi Susan urma să ţină un discurs funebru, recunoscând că Lynne ar fi devenit o excelentă specialistă superioară în vânzări şi marketing.

— Lynne? îi întrerupse reveria morbidă glasul profund şi senzual al lui Domenic. Vocile care te învăluiesc ca nişte fire de mătase nu le aparţin deloc celor dispuşi să taie gâturi. Cu atât mai rău. Acum, avea să rămână în viaţă – şi să fie nevoită să-şi recunoască minciuna, îndurând ruşinea care urma.

Domenic Corso. Coborî privirea spre fişa de hârtie din mână, spunându-şi că scrisul înclinat şi apăsat i se potrivea de minune.

— Deci, îmi dai drumul din cârlig sau nu?

— Hm, înghiţi ea în sec. De fapt, nici nu meriţi să te prind în cârlig.

Domenic îşi arcui o sprânceană. Apoi, zâmbetul i se lăţi şi, aplecându-se infim spre ea, îşi încrucişă braţele, cu un efect şi mai alarmant asupra mânecilor.

— Îmi dau seama că nu mă cunoşti nici cât pe omul din lună, dar jur că nu obişnuiesc să fac asemenea lucruri, ca furtul mesajelor. Nici eu nu înţeleg ce m-a apucat. Cred că m-am lăsat pradă disperării. M-am purtat ca un posedat, sau cam aşa ceva.

Lynne ar fi preferat să înainteze ea cea dintâi această teorie. Victimele posesiunilor demonice puteau fi scuzate că se învârteau buimace, cu minţile rătăcite.

— Crede-mă, înţeleg perfect cum poate face un om prostii, la disperare.

— Ai vorbit ca o adevărată impulsivă, replică el, cu un zâmbet binevoitor.

— Dumnezeule, nu! se îngrozi Lynne. N-am nicio celulă impulsivă, în tot trupul.

O învrednici cu o privire cuprinzătoare, leneşă, care o încălzea peste tot unde o atingea, făcând-o să se bălăcească iarăşi în vise cu nimfe şi sex.

— Mare păcat, spuse el, alene.

Până în acea dimineaţă, Lynne se mândrise cu planificările ei

grijulii, iar acum se părea că toţi se simţeau obligaţi să-i atragă atenţia că îi lipseau genele impulsivităţii, de parcă ar fi fost cel mai grav cusur al unei personalităţi.

— Învăţ să-mi asum riscuri. Mi-am notat-o în capul listei de sarcini.

Domenic tuşi în pumn, aşa cum face omul când încearcă să-şi ascundă un zâmbet.

— Ei bine, domnişoară Duncan…

— Nu mă numi aşa, se cutremură Lynne.

— De acord. Lynne. Nu eşti impulsivă. Doar că îi rogi tu, aşa, pe toţi bărbaţii pe care-i întâlneşti să te ceară de nevastă, hmm?

— A, aia…

— Da, aia.

— E prima mea încercare, recunoscu ea.

— Ai luat bine startul. Căsătoria e o treabă riscantă.

— Nu e nevoie să ne căsătorim cu adevărat. Nu trebuie decât să depunem actele şi…

— Hooo! Stai, că mă zăpăceşti de-a binelea.

Lynne închise un moment ochii. Avea dreptate. În mod normal, îşi recapitula şi repeta propunerile până putea sta în faţa unei săli de conferinţe pline cu manageri, pentru a prezenta cele mai complicate proiecte în mod clar şi convingător. Improvizaţiile îi răvăşeau toate procesele cerebrale, dovedind ceea ce bănuise în sinea ei: nu-şi putea lăsa niciodată capul guvernat de emoţii, altfel urmând cu siguranţă un dezastru.

Îşi puse o mână pe stomac, pentru a potoli junghiurile de deznădejde care i-l străpungeau.

— Nu mă numesc Lynne Duncan, ci Lynne *Stanford.*

— Dar pe bilet scria L. Duncan…

— Ştiu şi eu ce scria pe bilet. Numele meu de familie, însă, este Stanford.

Ochii lui Dom se îngustară, iar mânecile i se mai umflară puţin, când smulse din buzunar mesajul semnat L. Duncan, îndreptându-l spre ea ca pe un pistol de execuţie.

— Atunci, nu e mesajul tău.

— N-am spus niciun moment că era al meu.

Lynne aproape că-i vedea rotiţele creierului învârtindu-se, pe când relua în minte scurtul schimb de replici.

— M-ai înşelat.

Obrajii tinerei se înroşiră.

— M-ai făcut „mare nesimţit”, continuă Domenic, răspândind mai degrabă orgoliu rănit, decât furie. M-ai speriat de moarte, cu toate palavrele tale despre cererea în căsătorie.

Se vedea clar că spaima de moarte nu era la fel de neplăcută ca imaginea lumii prăbuşindu-se în jur. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet vesel, părând să redevină complet stăpân pe el însuşi. Spre deosebire de Lynne. Ea, de când ieşise din cabinetul lui Susan, se comportase ca o minge de ping-pong ricoşând din toţi pereţii, sărind orbeşte, rostogolindu-se fără o direcţie precisă, în căutarea unei plase sigure.

— Am avut un scop serios şi nobil, ripostă ea. Vreau să mă duc la meciul din finală, duminică.

— Acelaşi lucru îl vrea jumătate din oraş, motiv pentru care oamenii ajunşi la disperare, ca mine şi L. Duncan, încearcă să afişeze anunţuri la aviziere.

— Şi din acelaşi motiv, oamenii disperaţi ca mine şi ca dumneata le sustrag, ridică Lynne bărbia, pentru a-şi ascunde înfierbântarea feţei.

Domenic îşi drese glasul, stânjenit. Da, amândoi erau vinovaţi de a fi încercat să se înşele unul pe altul, chiar dacă niciunul dintre ei nu era dispus s-o recunoască prin viu grai.

Lynne încercă o ofertă de pace.

— O colegă de birou mi-a dat ideea, se repezi ea să explice totul, înainte ca Domenic s-o poată întrerupe cu un refuz. Şeful oficiului stării civile a anunţat că îşi va oferi cele două bilete, prin tragere la sorţi, unui cuplu dintre cele care îşi depun azi actele pentru căsătorie. Când mi-am dat seama că doreai să mergi la meci la fel de tare ca mine, m-am gândit că de ce n-aş încerca.

— Şi, de vreme ce aveai pe lista de sarcini „asumarea unui mare risc”, iată-ne în situaţia asta, corect?

Preferă să nu-i ia în seamă umorul sarcastic – nimerise prea aproape de ţintă – încercând în schimb să-şi aducă aminte cu voce tare detaliile pe care i le explicase Ellen:

— Nu e nevoie să ne facem analizele, sau aşa ceva. Ajunge doar să sacrificăm treizeci şi doi de dolari şi să completăm o cerere.

— Glumeşti. Poate intra aşa, oricine, să-şi depună actele pentru căsătorie? Nu e nevoie ca mai întâi să-şi facă un examen medical, sau

ceva?

Se aruncase drept în ghearele unui burlac confirmat. Atitudinea lui îi convenea de minune, aşa că nu putea înţelege micul junghi de dezamăgire pe care-l simţea. Ar fi trebuit să fie uşurată că aceste ezitări îi dădeau posibilitatea de a bătea în retragere fără să se facă de râs.

— Cred că eu ar trebui să-mi fac un examen medical, pentru că ţi-am propus aşa ceva. Las-o baltă. A fost o idee tâmpită.

— Stai puţin. Am căzut de acord amândoi că disperarea forţează oamenii să facă prostii. Nu-mi pari deloc genul de femeie care în mod normal să ajungă la disperare din cauza fotbalului. Care-i *adevărata* explicaţie, Lynne?

Stătea în faţa ei, cald şi material, privind-o cu fruntea adumbrită de îngrijorare. Din spate, îl încadra verdeaţa luxuriantă, exotică. Ecourile rumorii familiare din Technocenter îi înconjurau, închizându-i oarecum într-un cocon privat. Şi deodată, Lynne simţi imboldul, *nevoia* de a-i spune cuiva ce lovitură zdrobitoare primise în acea dimineaţă.

Nu putea recunoaşte adevărul faţă de colegi – îşi formase convingerea că era periculos să-şi dezvăluie punctele vulnerabile în ochii celor care puteau urmări aceleaşi scopuri. Îşi neglijase prietenii mult prea multe luni de-a rândul pentru a-i veni la socoteală să-i caute, rugându-i să-i aline suferinţele. Cu siguranţă, părinţilor nu le putea divulga în niciun caz eşecul suferit. N-ar fi făcut decât să schimbe între ei priviri amărâte şi să clatine din capete, comunicându-i fără cuvinte că iarăşi reuşise să-i dezamăgească. Nu avea pe nimeni căruia să-i spună.

Numai pe Domenic. Avea el ceva anume care îi trezea dorinţa de a se rezema de umărul lui, spunându-i ce o durea. Era o prostie – nu-şi putea dezvălui deznădejdea, în toată profunzimea ei, unui om complet străin. Instinctul îi şoptea că putea avea încredere în el… dar, în fond, nu era deloc sigură că merita să se bazeze pe instincte. Judecând după situaţia în care se afla, nu funcţionau deloc bine fără o temeinică pregătire prealabilă.

— Cineva mi-a spus… ceva… azi dimineaţă, făcându-mă să-mi dau seama cât de multe mi-ai scăpat în ultima vreme. Dintr-odată, am înţeles că nu voiam să mai pierd nici măcar un singur meci de fotbal.

Nu intenţionase să fie atât de sinceră. Dacă Domenic râdea de ea, avea să moară de ruşine. El, însă, nu făcea decât s-o privească

nedumerit şi relativ înţelegător.

— În fine, continuă Lynne. Nu e ceva important.

— N-ai să prea progresezi cu învăţatul asumării riscurilor, dacă baţi în retragere la primul semn că ţi se opune rezistenţă, comentă el.

Îl privi încruntată. Avea dreptate, fir-ar el al dracului să fie.

— Nu bat în nicio retragere. Pot găsi oricând pe altcineva care să facă asta pentru mine, dacă pe tine nu te interesează. Probabil că orice bărbat s-ar repezi să nu piardă ocazia, odată ce i-aş spune că nu costă decât şaisprezece dolari bucata şi avem şanse de treizeci la unu, sau chiar mai mari.

— Enorme şase, confirmă Domenic, fără tragere de inimă.

— Uluitoare, întări ea.

— Trebuie să existe un clenci.

Vechea Lynne Stanford i-ar fi dat dreptate din toată inima, oferind chiar şi un weekend sau două de ore suplimentare fără plată, pentru a studia problema din toate punctele de vedere. Noua Lynne, mai predispusă spre riscuri, în care cu vreo douăzeci de minute în urmă jurase să se transforme, respingea orice precauţie.

— Autorizaţia de căsătorie expiră în şaizeci de zile. Nu există nicio poliţie a stării civile care să verifice dacă a fost folosită sau nu. Dacă vom câştiga, mergem la meci împreună. Dacă nu, niciun bai – am pierdut şaizeci de dolari şi gata. Ori aşa, ori aşa, mergem înainte. Nu va şti nimeni.

Domenic îşi trădă o undă de interes ezitant, rozându-şi buza de jos. Îşi mută greutatea de pe un şold pe celălalt. Semnele unei prăzi gata să muşte momeala.

— Îmi pare rău că nu te interesează, continuă ea. Succes la găsirea biletului.

Şi se răsuci pe călcâie. Încet. Foarte încet.

— Ia stai…

Se opri, privindu-l peste umăr.

— Al naibii, da greu mai e…

Stătea încruntat, cu braţele încrucişate pe piept, arătând întocmai ca un condamnat căruia i s-a oferit şansa de a alege între scaunul electric şi injecţia cu substanţe letale.

— Ţi-e frică s-o faci!

Cel puţin, nu era singura în acea situaţie.

— Te şi cred. Treizeci de ani am reuşit să evit oficiul stării civile.

N-ai să mă dai în judecată pentru încălcarea promisiunii, sau mai ştiu eu ce, când nu ne vom căsători?

Nu se gândise la asta, dar îi era uşor să-l liniştească:

— Nicio grijă. Deocamdată, nu am şi căsătoria pe lista de sarcini. Candidez pentru avansare şi îmi dedic tot timpul şi energia ca să câştig postul. N-am timp de relaţii sentimentale. Şi tocmai de-asta nu i-aş fi putut-o cere unuia dintre actualii mei prieteni – ar putea s-o interpreteze mai serios decât intenţionez eu.

Domenic se albi la faţă.

— Dumnezeule, da, aşa este. Nici eu nu i-aş putea cere aşa ceva vreuneia dintre femeile pe care le cunosc, fără să le intre în cap idei greşite.

— Tocmai de aceea, cel mai bine e s-o fac cu un om absolut străin, cu care nu m-aş gândi *niciodată* să mă mărit.

Îl măsură scurt cu privirea, observând blugii şi cămaşa de lucru.

— În veci nu m-aş mărita cu tine.

— Nici tu nu eşti tocmai genul de fată pe care aş duce-o acasă s-o prezint maică-mii.

— Ei, poftim, vezi? exclamă Lynne, mulţumită. Ne potrivim perfect.

Aruncă o privire spre camera de recreere. Beth stătea în uşă, făcându-i semne şi, alternativ, arătându-şi ceasul. Lynne nu-i putea condamna nerăbdarea. Făcuse atâta caz în legătură cu întârzierile cauzate de ninsoare, iar acum ea era vinovată de şi mai marea prelungire a şedinţei. N-avea să câştige puncte pentru avansare, dacă-şi lăsa exerciţiile de asumare a riscurilor să-i perturbe meseria.

— Ei, o facem sau n-o facem? întrebă ea.

Domenic îşi încrucişă braţele pe piept şi pufni uşor, făcând să-i tresară şuviţa de păr de pe frunte.

— Cred că da.

— Măi frate, da când chiar ajung şi eu să discut despre căsătorie cu un bărbat, n-ar strica să manifeste puţin mai mult entuziasm.

— Scrie o listă de sarcini şi pentru bărbatul ideal, îi propuse Domenic. Şi trece în capul listei: „să manifeste entuziasm”.

Sarcasmul lui o luă în răspăr, mai ales de vreme ce ideea părea destul de bună.

— Crede-mă, când îl voi găsi pe bărbatul potrivit, nu va avea nevoie de instructaj ca să se entuziasmeze.

— Când o voi găsi şi eu pe femeia potrivită, domniţa inimii mele va fi atât de sătulă de entuziasmul meu încât mă va ruga în genunchi s-o las să se mai şi odihnească. Iar eu, nici gând!

— Nici gând.

— Nnţ. Sunt genul de tip muncitor.

Lynne se uită la ceas, pentru a evita să-i privească mâinile. Ora o şocă – pierduse inadmisibil de multe minute jucând tenis verbal cu Domenic Corso.

— Şedinţa asta mă va reţine vreo două ore, iar programul de după-amiază mi-e şi el destul de încărcat. Înseamnă că avem la dispoziţie doar pauza de masă. Aş putea prinde expresul de la douăsprezece, ca să ne întâlnim la tribunal în jur de douăsprezece şi jumătate.

— De fapt, şi eu lucrez azi aici până pe la amiază. Am putea pleca în oraş împreună, dacă nu te deranjează să mergi cu camionul.

— Dacă-ţi faci asemenea griji, înseamnă că n-ai călătorit cu autobuzul în ultima vreme. Crede-mă, un camion ar fi cel mai mare lux!

Atmosfera începea să devină stânjenitoare.

— Deci, te iau de la intrarea din faţă, pe la amiază, da?

— La amiază, confirmă Lynne.

Domenic fluieră printre dinţi un crâmpei de melodie care îl obseda, ca tot omul care nu se gândeşte la ceea ce face. Un tic nervos.

— Ce melodie e asta?

— A… roşi el. Leit-motivul din filmul „La amiază”. Versurile spun ceva despre îndrăgostiţii care nu se trădează unul pe altul în ziua nunţii.

— Noi nu suntem îndrăgostiţi şi nu va avea loc nicio nuntă, îi aminti ea.

— Cântecul mi-a venit în minte pur şi simplu. Când eram mic, cred că dădeau filmul ăsta la televizor de cel puţin o sută de ori pe an. Mama se uita la el de fiecare dată. Fraţii mei şi cu mine stăteam în cameră şi o tachinam la toate secvenţele triste, ca să nu-şi dea seama că şi nouă ne venea să plângem.

Un zâmbet afectuos îi arcui buzele, iar Lynne se întrebă ce simţi când ai amintiri care te fac să zâmbeşti chiar şi după ani de zile.

Îşi putea imagina amintirea lui cu o limpezime uluitoare – un Domenic în miniatură, rezemat într-un fotoliu mare, în faţa televizorului, încercând bărbăteşte să nu plângă. O femeie cu faţa

înlăcrimată, apăsându-şi pe ochi o batistă proaspăt spălată, cu o mână, în timp ce pe cealaltă şi-o reazemă peste buclele castanii şi bogate ale fiilor adunaţi la picioarele ei. Lynne nu ştia de unde îi venise în minte această imagine de o stranie atracţie; cu siguranţă, n-o văzuse niciodată cu ochii ei.

— Ştii cum le place copiilor să-şi sâcâie mamele când plâng la poveştile de dragoste triste, reluă Domenic, risipind vraja.

— Mama mea era mult prea ocupată ca să se uite la televizor împreună cu mine.

— Aha.

O studie din nou, iar norul întunecat de compasiune care-i umbri ochii o făcu să încremenească.

— La amiază, spuse ea, cu vioiciune.

— La amiază.

Domenic îşi dădu seama că niciodată nu-şi folosise camionul la potenţialul său maxim, când deschise portiera din dreapta pentru ca Lynne să se urce în cabină.

Nu-şi încheiase paltonul, care i se deschise când ridică piciorul pe treaptă. Fusta era doar o idee prea strâmtă pentru a-i acorda libertatea de mişcare necesară pentru a se sălta pe tălpica înaltă. Se rezemă într-un echilibru precar, pe vârful piciorului. Fusta i se ridică, lipindu-i-se strâns de fund şi conturându-i curba gingaşă a coapsei.

— Ai nevoie de-o mână de ajutor? întrebă încet Dom, ştiind prea bine unde i-ar fi plăcut s-o pună.

Lynne îi aruncă o privire complice peste umăr:

— Nicio problemă. Am să mă ţin de ăsta.

Îşi strânse degetele pe braţul fotoliului şi se sălta în sus, cu o răsucire graţioasă, depunându-şi deliciosul posterior pe bancheta de piele. Domenic zâmbi admirativ. Îi plăcea felul cum reuşeau întotdeauna femeile să ajungă cu coapsele potrivite într-un anumit unghi, genunchii lipiţi şi gleznele una sub alta, formând din ambele picioare o singură linie prelungă şi arcuită.

— Gata, Domenic, m-am lămurit.

— Hmm? clipi el din ochi.

— Centura de siguranţă. Am descoperit cum funcţionează. Acum poţi închide portiera.

— Tocmai mă pregăteam.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Se aplecă să-şi încheie centura, dar nu destul de repede pentru a-şi ascunde zâmbetul.

Dom închise portiera cu mai puţină forţă decât ar fi vrut. Iisuse, îl surprinsese zgâindu-se la ea ca un tolomac de benzinar adolescent care lustruieşte parbrizul unei cliente atrăgătoare. Nici nu era de mirare că pufnise în râs. Ocoli camionul prin spate şi, deşi tăblia benei era închisă, împinse cu degetul unul dintre bolţurile de blocare, pentru a-l trânti apoi la loc. De două ori. În sfârşit, se săltă pe locul de la volan şi trânti şi acea portieră.

— Acum eşti gata? îl întrebă ea, dulce.

Drept răspuns, răsuci cheia de contact. Motorul se trezi la viaţă, duduind. Lynne se lăsă puţin pe spate, neobişnuită, fără îndoială, cu puterea unui autovehicul atât de mare.

— Trei sute de cai-putere.

Lynne înclină capul, întrebătoare.

— Motorul. Are trei sute de cai-putere. De-asta e aşa de zgomotos şi brutal.

— Aha.

Mă rog, se vedea clar că nu era genul care să se lase orbită de cunoştinţele lui despre motoarele cu combustie internă. Nu era genul lui, şi pace! Despre ce naiba conversau femeile ca ea? Despre păr. Toate femeile discutau despre păr.

— Văd că iarăşi ţi l-ai prins, spuse el.

— Ce mi-am prins?

— Părul. Din nou îl ai aranjat şi sub control. Mi-a plăcut cum îţi stătea cu el despletit.

Drept răspuns, îl privi încruntată, cu gura strânsă într-un stil care le-ar fi făcut pe toate călugăriţele de la liceul catolic unde învăţase el să stea la coadă pentru a primi lecţii.

— În caz că n-ai observat, sunt îmbrăcată pentru succes, nu pentru pieptănături nebunatice.

— Poate că o îmbrăcăminte puţin mai nebunatică ţi-ar avantaja imaginea de iubitoare a riscului.

— Poate că ar fi mai bine să ascultăm radioul.

— Bună idee.

Domenic se întreba ce se întâmplase cu talentul lui la conversaţie. Nu-i stătea în fire să fie sarcastic cu femeile dar, în fond,

nici femeile cu care-i plăcea lui să converseze nu făceau pe deşteptele, silindu-l să-şi dezvăluie tendinţele arţăgoase.

— Dacă preferi muzica, putem asculta CD-uri. Am mai mult melodii vechi, dar cred că s-ar găsi pe-acolo pe undeva şi o Mariah Carey sau un Michael Bolton.

— Ce-ai zice de nişte actualităţi?

Nu mai cunoscuse în viaţa lui o femeie care să prefere buletinele de ştiri în loc de Michael Bolton.

— Sigur.

Apăsă câteva butoane şi prinse ştirile de la amiază, pe K.D.K.A. Puse volumul cât mai tare, pentru a risipi tăcerea din cabină, în timp ce scotea camionul din parking. Peste cinci secunde, îl înscrise pe şosea, pornind spre centrul oraşului. În câteva minute, goneau printre fâşiile de umbră aruncate de zgârie-norii din Pittsburgh. Radioul scheuna, cu paraziţi.

— Ascultă! dădu Lynne volumul la maximum.

— *... deci, domnişoarelor, dacă logodnicul dumneavoastră e un fan el echipei Steelers şi a tras de timp cu depunerea actelor pentru căsătorie, amintiţi-i că mai are doar câteva ore pentru a vă duce la oficiul stării civile. Una dintre perechile norocoase care vor cere astăzi autorizaţia de căsătorie va câştiga două locuri la meciul de duminică, din finala cu Panthers...*

— Vezi? spuse ea. Acum nu mai e nevoie să-l întrebi pe funcţionarul de la oficiu dacă e adevărat sau nu.

— Nici n-aveam de gând.

— Nu?

— Am mers pe încredere.

De fapt, nici măcar nu-i trecuse prin minte că s-ar fi putut ca planul să nu fie întemeiat. Acum, însă, dacă stătea să se gândească, o femeie cu mintea lui Lynne era absolut capabilă să păcălească un biet ageamiu de bărbat, ca s-o ia de soţie. Motiv pentru care lui Dom îi plăceau femeile blânde şi docile, nu cele aspre şi viclene. Mă rog, poate că „vicleană" era un cuvânt prea dur. Ca să profite de anunţul acela, folosindu-se de ambigua literă *L*, avusese nevoie de o gândire rapidă şi deloc puţin tupeu. Domenic se îndoia că lui i-ar fi reuşit la fel de bine figura.

— Am avut mai multă încredere în tine decât tu în mine.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

— Am văzut-o pe prietena ta privindu-ne din hol. A notat numărul maşinii, dacă nu mă înşel.

În obrajii lui Lynne se ivi o roşeaţă delicată.

— În zilele noastre, puţină prudenţă nu strică.

Nu-i putea reproşa spiritul de prevedere.

— Ai dreptate. Femeile – chiar şi cele îndrăgostite de risc, ca tine – nu trebuie să se urce în camioane cu necunoscuţi.

Îşi înfruntă îndemnul iraţional de a-i cere să-i promită că niciodată n-avea să se urce într-o maşină cu un individ pe care nu-l cunoştea bine… şi, imediat, imboldul şi mai iraţional de a-i veni să-i strângă de gât pe toţi bărbaţii pe care Lynne îi cunoştea destul de bine ca să se urce în maşinile lor.

— Uite tribunalul, spuse el fără rost, în timp ce treceau prin dreptul edificiului de piatră.

— O, ia priveşte-i pe ăia doi, replică ea, cu un surâs nostalgic.

Dom întoarse capul spre ea ce fascinase atât de tare şi înjură printre dinţi. Careva snob închiriase o limuzină cât toate zilele, ca să-l aducă împreună cu iubita lui la tribunal. Fata stătea alături, roşie în obraji, pe când snobul îi îngrămădea în braţe buchete de flori legate cu panglici.

Lynne îşi turti efectiv nasul pe geam, oftând la vederea lor. Domenic se întrebă dacă era la fel de acut conştientă pe cât devenise el dintr-odată de izul iute al îngrăşămintelor chimice şi mireasma reavănă de cernoziom care se infiltrau în cabina maşinii. O femeie ca ea era mai deprinsă cu savoarea fotoliilor din piele suplă şi mirosul stăruitor de ceară al lustrului aplicat manual. Smuci de volan şi fu cât pe ce să intre cu botul camionului în faţada de sticlă a Băncii Mellon.

— Nu poţi parca aici, pe trotuar!

— Nicio grijă. Şi ăstora, tot eu le-am proiectat grădinile interioare.

Se opri, dar Lynne nu încercă să arunce nici măcar o privire decorului. Domenic îşi înfrână dezamăgirea neaşteptată.

— Sticleţii sunt obişnuiţi să-mi vadă camionul parcat aici. Vor crede că-s înăuntru, ca să lucrez la grădini. O clipă nu vor bănui că sunt alături, falsificând o autorizaţie de căsătorie.

— Da, aşa se pare.

Lynne coborî din maşină fără ajutorul lui, deşi Dom se grăbi cât putea, ca să ocolească până la portiera din dreapta. Nu că ar fi avut o

mentalitate atât de învechită încât să considere că bărbatul era dator să ajute femeia la coborârea din autovehicul, deşi această faptă aducea şi beneficiul deloc neînsemnat de a-i admira în voie picioarele. Femeile preferate de el înţelegeau prea bine aşa ceva.

O privire sănătoasă spre armonioasele membre ale lui Lynne i-ar fi putut risipi proasta dispoziţie. Se uită urât la limuzină, în timp ce treceau grăbiţi pe-alături, recunoscător pentru vântul amarnic care-i silise pe el şi Lynne să-şi ridice gulerele peste urechi şi gură. Aşa, le era imposibil să vorbească. Altminteri, ar fi putut ceda pornirilor sale macho de a aminti că orice nătărău putea închiria o ditamai limuzina pe o sută de parai, câtă vreme camionul lui îi adusese mai mult decât de o sută de ori costul unui Lexus încărcat până la refuz.

De obicei, avea mare grijă să nu divulge asemenea informaţii. Femeilor tindeau să le apară în ochi simboluri ale dolarului şi începeau să plănuiască vizite la magazinele de lux, imediat ce credeau că-l prinseseră în mreje. Oricum, nici nu se gândea la ceva măcar vag asemănător cu o mreajă, în privinţa lui Lynne Stanford, care după se îmbrăca reieşea că-şi putea permite plata dezmăţurilor de cumpărături din buzunarul ei propriu. O femeie de afaceri ca ea îi putea înţelege succesul la un cu totul alt nivel, putea aprecia just sârguinţa cu care muncise pentru a-şi clădi firma pornind de la proiectul extraşcolar al unui adolescent, până la un concern prosper care-şi cucerise locul pe lista firmelor Top 100 din oraş.

Tare avea să se mai bucure când lua sfârşit toată povestea asta cu autorizaţia de căsătorie.

Aruncă o privire spre Lynne. Îşi ţinea bărbia îndesată în guler, dar atenţia i se îndrepta către limuzină, şi ar fi fost gata să jure că expresia ei energică şi pragmatică se îndulcise într-o aură de nostalgie.

Poate că n-ar fi fost chiar o idee rea să închirieze o limuzină, când avea să ceară *cu adevărat* o autorizaţie de căsătorie.

Capitolul patru

Cei doi din limuzină îşi completau cererile, cu capetele atingându-li-se, dăruindu-şi mici pupături pe buze ca doi porumbei. Lynne îşi dădu cuvântul că nici în ruptul capului n-avea să se comporte atât de greţos de dulce, când urma să ceară adevărata autorizaţie de căsătorie.

Poate chiar *avea* să-şi întocmească o listă de sarcini, un fel de program al lucrurilor pe care trebuia să le ţină minte când îşi găsea cu adevărat timp să ceară un permis de căsătorie.

De exemplu, n-avea să se aşeze într-o parte a camerei supraîncălzite, zugrăvită în bej municipal, completându-şi fila din formular, în timp ce adevăratul ei logodnic stătea tocmai în cealaltă parte, aşa cum făceau acum ea şi Domenic. Părea prea suspect, ca şi cum n-ar fi venit decât ca să se înscrie pentru tragerea la sorţi a biletului. Ceea ce era perfect adevărat.

Aruncă pe furiş o privire spre funcţionară, ca să vadă dacă nu cumva se uita urât la ei pentru că violau sanctitatea ritualului prenupţial. Nu se uita. Stătea încruntată, cu fruntea încreţită de nemulţumire, ca şi cum de dimineaţă şi până atunci ar fi prelucrat mult prea multe cereri. Se cam dezumflă când în încăpere intră încă un cuplu, dar imediat se reculese şi împinse un formular spre noii sosiţi.

— Ăă…

Bărbatul înghiţi în sec.

— Cererea asta nu ne obligă să ne căsătorim de-adevăratelea, aşa-i?

Funcţionara îi aruncă o privire cruntă:

— Am să-l omor pe şeful meu. Nu, nu e nevoie să vă căsătoriţi, dar dacă veţi câştiga biletele, va trebui să vă prefaceţi. Domnul Kane o să se supere foarte rău, dacă află că o faceţi numai de dragul biletelor.

— Cine, noi? He he.

Cu o expresie de mare uşurare, bărbatul de aşează lângă falsa lui logodnică. Începură să chicotească, în timp ce completau împreună formularul.

Avertismentul funcţionarei îngheţase optimismul lui Lynne.

Domenic nu părea să observe. Se răsuci pe scaun, privindu-i cu interes pe noii sosiţi. Sau, poate, numai fata – Lynne nu putea şti sigur. Probabil că un tip muncitor ca el îşi petrecea mult timp uitându-se după femei. Speră că nu încerca să flirteze. Simţi un junghi de nemulţumire, când se gândi la ochii căprui ai lui Domenic licărind curtenitor, şi se dojeni în sinea ei. N-avea niciun motiv de supărare. Sau, mă rog, poate că avea. Ţinând seama de proasta dispoziţie a funcţionarei, era foarte posibil ca femeia să-i dea pe toţi afară, dacă ştia că veniseră de amorul artei.

Au auzit-o? articulă mut Lynne spre Domenic.

— Poftim?

Glasul lui păru să reverbereze bubuitor din pereţii mohorâţi.

Pe furiş, Lynne îl studie pe Domnul Falsificator şi ajunse la concluzia că n-ar fi fost un risc prudent să-i stârnească mânia, strigându-şi în gura mare bănuielile cu privire la motivele lui. Se părea că începea să se priceapă la evaluarea riscurilor. Ideea o înveseli. Dacă progresase atât de mult într-o singură dimineaţă, însemna că avea avansarea în buzunar.

— Următorii! strigă funcţionara şi, printre chicoteli şi sâsâieli, Domnul şi Domnişoara Porumbel se apropiară de birou. Folosindu-i ca paravan, Lynne îşi adună poşeta, formularul şi paltonul şi se mută grăbită lângă Domenic.

— Ce spuneai? murmură el.

— Mai bine să n-o lăsăm pe femeia asta să se prindă că ne prefacem.

— Nicio grijă, dacă am ajuns atât de departe, n-am să dau cu piciorul tocmai acum şanselor noastre.

Şanselor noastre. Lynne nu luă în seamă rezonanţa glasului său senzual şi profund, undeva în adâncurile făpturii ei. Ridică formularul spre el:

— E rândul tău.

— Nu pot suferi să completez rubrici. Scrie tu.

— Bine, scriu, dar nu fiindcă mi-ai dat un ultimatum. Întâmplător, mie îmi face plăcere să completez formulare.

— Întâmplător, chiar bănuiam că-ţi place.

Arăta de parcă nu l-ar fi afectat nicio tresărire de vinovăţie sau emoţie. Îşi ţinea picioarele lungi întinse înainte şi mâinile împreunate relaxat peste coapse, chiar sub o pată decolorată a blugilor. Geaca îi stătea descheiată, dezgolindu-i cămaşa de lucru prăfuită. Degetele lui Lynne trepidau de dorinţa să-l şteargă, dar numai fiindcă Domnişoara Falsificatoarea tot arunca priviri interesate spre talia lui Domenic. Încă un punct de adăugat pe ipotetica listă de sarcini: adevăratul său logodnic urma să poarte tot timpul costume călcate, la fel ca tatăl ei.

— Care e iniţială celui de-al al doilea nume al tău? îl întrebă ea pe Domenic.

— N-am.

— N-ai două nume?

— N-n.

Lynne îşi folosea cu religiozitate iniţială a doua. Toată lumea ştia că un frumos şir de trei iniţiale sporea impactul, în încheierea unei scrisori. Memoriile scrise de Domenic se terminau, deci, cu un simplu şi banal D.C… simplu şi banal, dar D.C. O ducea cu gândul la „curent direct", ceea ce explica, probabil, senzaţia de electricitate trosnitoare pe care o avea acum, stând aşezată lângă el. Mâna îi tremură puţin când trase o liniuţă în spaţiul afectat iniţialei a doua.

— Data naşterii?

— I-o spuse. Avea cu trei ani mai mult decât ea.

— Adresa?

— Haverton Terrace, doi.

Un moment, Lynne rămase cu pixul nemişcat deasupra foii. Nu i se păruse genul care să aibă o vilă victoriană în elegantul cartier Shayside al oraşului.

— Mamă, comentă ea în cele din urmă.

— E o casă excelentă. Mai are şi acum lemnăria originală.

Lynne tăcu. Era soiul obişnuit de comentariu pe care să-l facă un bărbat chiar înainte de a invita o femeie ca să-i inspecteze furniturile respective. Dacă Domenic îşi închipuia că o putea ademeni cu lemnăria lui distinsă ca s-o invite la el acasă pentru o mică partidă de seducţie, îl aştepta o amarnică dezamăgire. Lynne detesta lemnăria pretenţioasă. Mă rog, n-o detesta cu adevărat, dar era o crimă să angajezi o menajeră pentru a lustrui toate acele încrustaţii şi intarsii mărunte.

Domenic nu mai spuse nimic.

— Ocupaţia, citi ea de pe formular, întrebându-se de ce i s-o fi subţiat aşa vocea. Pe-asta o pot completa singură – grădinar.

Dom pufni.

— Grădinar *şef*? propuse ea, amintindu-şi că menţionase un subaltern, undeva la locul de muncă.

— Arhitect de grădină.

— Şi care-i diferenţa?

— Cam cinci ani la Penn State şi o jumătate de duzină de certificate prinse pe peretele biroului.

— Suntem cam sensibili cu titlurile profesionale, nu? murmură ea.

— Nnţ. Tu, însă, cu siguranţă.

— Eu! Nicio vorbă nu ţi-am spus despre titlul meu profesional.

— Nu, dar ai tendinţa să te strângi ca un arici când vorbeşti

despre orice lucru care te atinge pe plan personal.

— Ca un arici?!

— Mda, numai ţepi zburliţi, gata să împungi pe oricine se apropie.

— Nu-i adevărat.

— Ba e foarte adevărat.

— Ba nu e.

— Ba da.

Dom o privi lung, provocând-o să-l contrazică în continuare, iar Lynne îşi simţi obrajii aprinzându-se ca o flacără. Se ciondăneau ca doi şcolari, iar Dom, cu precizia mortală a unui bătăuş din curtea şcolii, o nimerise drept la punctul dureros. Lynne le jurase părinţilor ei că avea să avanseze la nivelul de conducere înainte de douăzeci şi opt de ani şi, dacă nu reuşea să-i schimbe lui Susan gândul în legătură cu noua funcţie, se părea că iarăşi avea să fie mai prejos de îndrăzneţele ei previziuni.

Însă chiar şi aşa, acest lucru nu-i scuza ripostele atât de dure.

— Se apropie o mare ocazie de avansare. M-am gândit că o voi câştiga, dar şefa mea a spus că n-o să-mi recomande candidatura.

— Aoleu, făcu el, însă cu o căldură care o înştiinţa că nu reacţiona la înţepătura în stil arici. Nepăsarea faţă de avansări e unul dintre avantajele muncii pentru tine însuţi. Totuşi, deduc că e un salt deosebit, nu?

— De la nivelul mediu de conducere, până la cel superior.

— Încearcă să-mi explici în engleză de ce e preferabil faţă de postul pe care îl ai acum.

— Presupune mai multe responsabilităţi, răspunse ea imediat. Am mai mulţi subalterni. Dacă primesc funcţia, mă va readuce pe linia dreaptă, în locul unde sperasem să ajung până acum.

— Mda, dar munca propriu-zisă o să-ţi placă?

— Păi…

Se întrerupse, descumpănită. Niciodată nu se întrebase dacă-i plăceau slujbele la care aspira şi, ca s-o spună pe-a dreaptă, unele dintre ele nu fuseseră deloc distractive.

— N-ar nicio importanţă dacă-mi place sau nu.

— Ar trebui să aibă. Nu poţi munci bine, dacă nu-ţi place nimic din ceea ce faci.

— Îmi place comerţul. Şi mă pricep, îşi stăpâni ea un zâmbet,

amintindu-şi cât de mult îi plăcuse să-i vândă lui Domenic planul cu autorizaţia de căsătorie. Îmi place să colaborez cu firmele mici, ca să le arăt cum le pot ajuta sistemele noastre de comunicaţii. Dar nu mai prea am ocazii să fac muncă de teren. Şi se vor împuţina şi mai mult, dacă primesc postul ăsta.

— Atunci, de ce e atât de important pentru tine?

Nu-şi dăduse seama că devenise ţeapănă şi se îndepărtase de el, decât când Domenic îi aruncă o privire piezişă, spunând:

— Ascultă, ideea că unui om trebuie să-i placă propria meserie nu e deloc o concepţie radicală.

— Ţie a ta îţi place?

— În cea mai mare parte, îşi înclină Dom capul spre formular. Nu mă prea înnebunesc după hârţoage, aşa că-s destul de pretenţios cu proiectele pe care le accept. N-am chef să mă împotmolesc atât de tare în chichiţele birocratice, încât să nu-mi mai rămână timp pentru munca manuală în grădină.

— Exact. Eşti un tip muncitor.

— Îmi place să mă implic, ridică el din umeri. Cred că asta înseamnă că-s cam obsesiv. Pariez că şi tu eşti la fel.

— „Obsesiv" e cel mai potrivit cuvânt, replică ea, încet.

Nu era dispusă să recunoască faptul că obsesia drumului spre succes i se părea dintr-odată mult mai puţin atrăgătoare decât mersul la serviciu, pentru că îi plăcea ceea ce făcea. Aproape uşurată, se repezi la întrebarea următoare:

— Numele de fată al mamei?

— Grieco. Maria Grieco. Sunt italian sută la sută.

— Tatăl?

— Decedat.

Se simţise doar un fior infim, dar suficient pentru a-i spune că îl durea.

— Îmi pare rău.

— A murit demult, dar încă îi mai simt lipsa. Tatăl tău ce face – mai trăieşte?

Lynne dădu din cap, indicând numele *Franklin T. Stanford* scris citeţ pe rândul respectiv.

— Bravo ţie. Cred că e plăcut să-l ai aproape, pentru a de baza pe el din când în când.

— A, da. Avem fixate întâlniri la masă din trei în trei luni.

Niciodată nu lipseşte mai mult decât o dată sau de două ori pe an.

Domenic o privi. O privi şi atât. Lynne simulă că ştergea ceva de pe formular.

— Ei, spuse el, după un timp. Cererea asta e mult mai detaliată decât mă aşteptasem. Uite câte am aflat unul despre celălalt.

— Nu ştii nimic despre mine. Nimic important.

— Nu zău?

Comentariul lui se încheiase pe o notă înaltă, care o făcu dintr-odată să se îngrijoreze cu privire la tot ceea ce dedusese. Refăcu în minte inventarul, încercând să-şi amintească cele discutate anterior. Nimic important – informaţii prozaice. Filme vechi şi mame înlăcrimate. Satisfacţii profesionale. Prânzuri trimestriale. Fleacuri. Nu ştia nimic despre ea.

Domenic îşi schimbă poziţia în scaun, aplecându-se înainte. Înainte de a apuca să se îndepărteze, degetele lui îi atinseră bărbia.

— Nicio grijă, Lynne. La mine, secretele tale sunt în siguranţă, şopti el.

Părea cu neputinţă ca un gest atât de tandru să le aparţină unor mâini aşa de mari şi late. Lynne se înfioră, dorindu-şi dintr-odată, arzător, să se topească sub acea atingere blândă.

Degetele lui Domenic îi rămaseră pe piele, făcând-o să stea absolut nemişcată. Simţi căldura care iradia din el şi ochii i se aţintiră, perfect încremeniţi, spre promisiunea sinceră pe care o citea într-ai lui. La el, secretele ei erau în siguranţă. *Ea* era în siguranţă cu el…

— Următorii! lătră funcţionara.

— Noi suntem.

Domenic îşi retrase degetele, dar lui Lynne îi veni să-l apuce de mână, ţinându-i-o unde era. Zâmbindu-i, Dom încrucişă cele două degete, în semn de succes.

Lynne mai rămase pe loc preţ de o bătaie de inimă, nevenindu-i să creadă că atingerea lui o afecta atât de mult. Se vedea clar că, după părerea lui Domenic Corso, femeile aveau nevoie să fie cocoloşite şi îmbiate pe tot parcursul oricărei aventuri riscante – iar ea îi confirmase aşteptările. N-avea să-i dea ocazia s-o mai facă. Porni drept spre un loc din capătul opus al comptoarului, în timp ce Domenic mergea cu pas săltat spre mijlocul acestuia.

Funcţionara îşi răsuci capul în lungul distanţei care-i despărţea.

— Asta ce mai e? mormăi ea.

— Suntem cam emoţionaţi, răspunse Domenic, repezindu-se scurt s-o prindă pe Lynne pe după mijloc. Nu ni se întâmplă chiar în fiecare zi să cerem o autorizaţie de căsătorie, nu-i aşa, scumpi?

În ciuda unor zbateri considerabile şi a faptului de a-şi reaminti că jurase să păstreze distanţa, Lynne fu nu peste mult strânsă iarăşi lângă el. Parcă s-ar fi lipit de un zid. Un zid cald, maleabil, cu musculatură plăcută, tocmai potrivit pentru ca o femeie de proporţiile ei să se rezeme şi să simtă cum îi pulsau prin toată fiinţa vibraţiile cuvântului *scumpi*.

— Ridicaţi mâna dreaptă şi staţi cu faţa la drapel, le ordonă funcţionara.

Schimbarea poziţiei şi ridicarea mâinii o apropiară cumva pe Lynne şi mai mult de Domenic. Prefera să nu-şi fi scos paltonul. Tare ar mai fi dorit straturile groase de lână ale acestuia, în locul jachetei şi al bluzei de mătase. Dacă stătea să se gândească, poliesterul ar fi fost şi mai indicat. Fibrele naturale nu-i împiedicau deloc trupul să simtă căldura şi consistenţa lui Domenic.

Funcţionara termină formalităţile în câteva minute. Nu aveau altceva de făcut decât să jure că erau într-adevăr cei care se declarau a fi şi că solicitau autorizaţia de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni. La auzul acestor cuvinte, Lynne aruncă o privire spre Dom, dar el nici nu clipi. Funcţionara le consultă fotografiile de pe permisele de conducere şi totul luă sfârşit.

Se simţea anormal, şi totuşi atât de firesc, stând acolo, învăluită de braţul lui Domenic. Era anormal să se prefacă, era firesc să se simtă în siguranţă. Încă un paragraf pentru ipotetica ei listă de sarcini. La cererea adevăratei autorizaţii de căsătorie, adevăratul logodnic trebuia s-o ţină exact aşa cum o ţinea acum Domenic.

Şi să opună ceva mai multă rezistenţă decât Domenic, când Lynne se desprinse uşurel din îmbrăţişare.

— Ei, spuse el, odată ajunşi pe coridor. N-a fost chiar atât de rău. Ce-i al tău, e-al tău, Lynne. Tu eşti femeia creatoare şi inventivă care a ticluit planul ăsta.

— Cum… cum ai zis că sunt?

— Creatoare. Inventivă, înclină el capul. Nu sunt insulte, să ştii.

Nu, dar şi complimentele o izbeau ca nişte lovituri de trăsnet, carbonizându-i ultimele straturi de amorţeală care-i înceţoşau minţile. Nu era deloc creatoare şi inventivă – de prea multe ori îşi auzise

părinţii deplângându-i lipsa acestor calităţi. Iar acum, se apucase s-o dovedească, plagiind efectiv planul lui Ellen. Stătuse privind avizierul, în timp ce se gândea: *numai de-aş ajunge la meciul de fotbal, totul se va rezolva de la sine*, ca şi cum prezenţa pe stadion i-ar fi compensat toate sacrificiile, ca şi cum apariţia ei acolo ar fi impresionat-o pe Susan suficient pentru a-i aproba avansarea. Se comportase ca o găină decapitată, zvârcolindu-se nebuneşte încoace şi-ncolo, fără a avea atâta minte ca să-şi dea seama că nimic nu avea să mai fie vreodată ca înainte.

Lynne clătină din cap, neavând încredere în sine însăşi ca să vorbească. Iarăşi o apucase de beregată acelaşi sentiment de sufocare pe care-l mai avusese. Nu demonstrase niciun spirit de iniţiativă. Poate că, la urma urmei, nu avea stofă de director. Poate că de-asta se simţea atât de deprimată, de-asta voia să iasă cât mai repede în Grand Street, pentru ca frigul tăios al vântului de iarnă să-i scuze lacrimile care-i podideau ochii.

Tocmai ei, care nu plângea niciodată.

— Vrei să mănânci ceva înainte de a merge înapoi? o întrebă Domenic.

— Înapoi?

— La Technocenter. Ştii tu, serviciul tău, unde mi-am lăsat şi eu ajutorul.

— A! De fapt, eu…

Ştia că ar fi fost cea mai mare greşeală să se urce din nou în camion cu el. Un om care o putea imobiliza mângâind-o cu un singur deget o distrăgea nepermis de mult, iar ea trebuia să stea cu picioarele pe pământ şi să se concentreze.

— Iau autobuzul. Vreau, ăă, vreau să cumpăr ceva de la Kaufmann's.

Dom o privi sceptic.

— Ceva cu preţ redus, adăugă ea.

— Da? Mă rog, dacă e cu preţ redus…

Lynne dădu din cap.

Domenic nu se oferi s-o aştepte în camion. Curios. Ştia, în adâncul ei, că era genul de bărbat care răsfăţa femeile şi le deschidea uşile să treacă înaintea lui, care stătea în maşină ascultând un meci la radio în timp ce soţia sa dădea o fugă până în supermarket după două antricoate. Poate înţelegea că Lynne prefera aperitivele slabe, încălzite

în cuptorul cu microunde, în locul grătarelor fripte pe aragaz.

— Atunci, cred că a sosit momentul să ne spunem la revedere, zise el.

Se simţea îndemnată să-l contrazică şi nu îndrăznea să exploreze motivele care o împiedicau să recunoască adevărul: între ei se sfârşise totul, încă dinainte de a fi început măcar.

— S-ar putea să câştigăm.

— Exact.

Dom zâmbi pe neaşteptate, iar lui Lynne i se înmuiară genunchii, la vederea acelei linii albe, a acelor mici riduri ce i se încreţeau în colţurile ochilor.

Se întoarse, făcu un pas, apoi se plesni peste frunte ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee genială:

— Era să uit – hai să facem schimb de telefoane.

Inima ei începu să galopeze cu furie. Apoi, Dom adăugă:

— … Ca să ne putem suna, dacă vom câştiga.

— *Când* vom câştiga, îl corectă ea.

Optimismul era cel mai sigur drum spre succes. Înclină capul, căutând prin poşetă. Dom se bătu peste buzunarele de la diverse niveluri ale jachetei, cu lovituri îndesate şi sonore, care vesteau cât de solidă era carnea pe care o izbea. Îşi găsiră cărţile de vizită amândoi în acelaşi timp. Lynne o luă pe a lui, întrebându-se cum reuşea un mic dreptunghi de carton să reţină atâta căldură. Domenic aruncă o privire spre cartea ei de vizită, apoi o introduse într-un buzunar.

— Iar dacă nu câştigăm, ei bine… Hai Steelers!

Îi făcu cu ochiul şi în sfârşit se întoarse, pentru ca în câteva secunde paşii săi dezinvolţi să-l ducă în mijlocul mulţimilor care se întorceau de la masă. Nu peste mult, dispăru din faţa lui Lynne – şi, cel mai probabil, şi din viaţa ei.

— Hai, hai, hai…! scandă ea, în şoaptă.

Capitolul cinci

Lynne îşi răsuci umerii, schimbându-şi poziţia. Niciodată nu se mai simţise atât de incomod în scaunul ei perfect ergonomic de la birou. Clipi rapid din ochi de câteva ori, dar nimic nu părea s-o poată ajuta să se concentreze asupra dării de seamă săptămânale. La fel de bine ar fi putut rămâne acasă, în pat, privind în gol cu ochii holbaţi,

cum făcuse în tot timpul nopţii.

I-ar fi putut veni somnul, trebuia să recunoască, dacă-şi îngăduia să închidă ochii. Dar, de fiecare dată când o făcea, începea s-o bântuie imaginea lui Domenic Corso. Modul făţiş în care îi admirase picioarele când se urcase în camionul său. Felul cum stătuse rezemat de spătarul scaunului, în cealaltă parte a încăperii, aruncând spre ea priviri toride pe sub pleoapele lăsate, în timp ce Lynne completa formularele cererii de autorizaţie pentru căsătorie. Un gen de om muncitor, care nu muncise aproape deloc ca s-o atingă. O făcea să fie conştientă de ea însăşi într-un mod fizic, feminin, care într-un fel îi accentuase în minte… ei bine… masculinitatea lui.

Poate din cauza blugilor. Costumele de birou nu strâng şoldurile bărbaţilor, niciun sunt decolorate în zone strategice, pentru a le face pe femeile obosite să zacă în întuneric întrebându-se oare ce fel de tensiune forţa pe dedesubt docul acela trainic.

Nopţile nedormite nu erau o noutate pentru ea, dar până acum fuseseră asociate cu munca. În unele nopţi, turna în ea cafele după cafele, pe când lucra la proiect urgente. Şi învăţase să nu-şi revizuiască niciodată obiectivele personale chiar înainte de a se culca, întrucât tocmai stătuse câteva ore frământându-se cu avansarea care urma şi felul cum pierderea ei ar fi însemnat că niciodată n-avea să-şi mai regăsească direcţia. Poate că asta i se întâmplase în noaptea trecută. Acele palpitaţii ale inimii, acel sentiment sufocant că i se întâmplase un lucru care avea să-i compromită programul atât de meticulos planificat, nu aveau nicio legătură cu Domenic Corso şi ora petrecută cu el la oficiul stării civile.

Mare păcat că nu exista niciun fel de şcoală a cutezătorilor, unde o femeie prudentă din fire ca ea ar fi putut învăţa cum să devină impulsivă într-un mod benign, inofensiv. Fusese extrem de norocoasă să găsească un bărbat ca Domenic, când se avântase atât de necugetat în acel vicleşug. Domenic n-ar fi profitat nicicând de temporara ei pierdere a facultăţilor mintale. Slavă Domnului că nimeni n-avea să afle vreodată de făcuse. Poate că, într-o bună zi, avea să privească în urmă şi să râdă – fiascoul avea toate calităţile unei poveşti ideale pe care să le-o spună nepoţilor. Cu condiţia de a-şi găsi timp să întâlnească un soţ adevărat şi să aibă câţiva copii adevăraţi, pentru a le da şi acelor nepoţi posibilitatea să se nască.

Abia împlinise douăzeci şi şapte de ani. Avea timp berechet.

— Lynne? Ai un minut liber?

În uşă apăruse Susan, strângând la piept un ziar împăturit. Arăta la fel de impecabil-profesional ca întotdeauna – cu părul brunet strâns la spate şi prins într-o agrafă de bun gust, taior Anne Klein de un verde-muşchi avantajos. Lynne fu şocată să-şi dea seama cât de îndeaproape îşi copia înfăţişarea profesională după a lui Susan şi se întrebă cum de înainte nu mai observase. Bănuia că lui Domenic Corso şi ironiilor sale le revenea meritul de a-şi fi eliberat părul şi a se fi îmbrăcat mai potrivit cu noua sa imagine, mai proprie riscului.

— Intră, o pofti ea, maşinal.

Susan părea să facă eforturi de a-şi stăpâni un zâmbet, ceea ce-i aprindea în ochi o licărire neobişnuit de veselă, deasupra bujorilor prietenoşi din obraji.

— Îţi datorez o scuză, spuse ea, după ce se opri în faţa lui Lynne, bătând în ziar cu o unghie impecabil manichiurată. Ar fi trebuit să spui şi tu ceva, ieri, nu să mă laşi să te critic că nu ai viaţă personală. Cred că nici nu ţi-am observat inelul.

— Inelul? repetă Lynne, aruncând o privire spre ziar.

Era împăturit cu anunţurile de mică publicitate la vedere. Degetul lui Susan indica precis coloana intitulată „Cereri de autorizaţie nupţială". Dedesubt, se aliniau şiruri-şiruri de nume. Fără greş, ochii ei se opriră asupra unei perechi de candidaţi, cu trei rânduri mai jos: *Corso-Stanford, Domenic N.M.I., Pittsburgh – Lynne M., Pittsburgh.*

În josul abdomenului lui Lynne încolţi o senzaţie îngrozitoare. Mâna stângă începu să-i pulseze fierbinte, şi mai ales inelarul gol. O strânse cu putere împrejurul ceştii de cafea.

Întârziase prea mult cu răspunsul. Luminiţa emoţionată din ochii lui Susan păli, înlocuită de expresia distantă care-i devenise atât de familiară.

— O, iartă-mă. Cred că preferi fără inel de logodnă. În zilele noastre, mulţi oameni renunţă la ele.

— Pot să văd şi eu ziarul? îngăimă Lynne.

Susan i-l oferi.

Nici de aproape, situaţia nu arăta cu nimic mai bine. Era scris negru pe alb, anunţul că ea şi Domenic îşi depuseseră actele pentru căsătorie.

— N-ar trebui să fie permis să publice în ziar probleme personale, bombăni ea.

— Astea se numesc statistici vitale şi ţin de domeniul informaţiilor publice, precizează Susan. În plus, aşa bărbaţii rămân mai cinstiţi. Altfel, ar cere autorizaţii de căsătorie în stânga şi-n dreapta, dacă ar considera că le ridică prestigiul, fără ca nimeni să afle de ce pozne se ţin. Tu nu citeşti ziarele?

— Ba cum să nu, *„The Wall Street Journal"*.

OmniCom plătea abonamente pentru toţi directorii săi. Lynne se abonase la *„Pittsburgh Post-Gazette"*, acasă. Îi plăcea să citească ziarul local, dar numărul din acea dimineaţă rămăsese pe masa din antreu, nedesfăcut, în ambalajul său de celofan, la fel ca atâtea altele care în ultima vreme ajunseseră la gunoi. Rareori îşi mai găsea timp să facă altceva decât să parcurgă în fugă titlurile.

Doar o mică plăcere bifată dintre cele pe care şi le sacrificase pentru serviciu, şi uite în ce belea o băgase obsesia ei unilaterală de a-şi atinge scopul. În veci n-avea să se mai aleagă cu avansarea aia, dacă Susan afla cât de îngrozitor încurcase borcanele. Ei bine, nu avea altceva de făcut decât să scoată totul la iveală, să-şi recunoască greşeala şi să spere că nu era concediată pentru infantilism în gândire. Lăsă ziarul pe birou şi-şi rezemă fruntea în pumni.

— Lynne? întrebă nesigură Susan. Credeam c-aveai să te bucuri. Eu, una, ştiu că m-aş bucura – în faza asta a vieţii, probabil că m-aş îmbrăţişa singură şi aş juca tontoroiul, dacă l-aş găsi în sfârşit pe Bărbatul Ideal.

Lynne nu şi-o putea închipui pe sobra şi cizelata Susan făcând o asemenea năzdrăvănie, dar încrederea ei o mai înveseli puţin. Susan zâmbi şi ea. Trecuse mult de când nu mai glumiseră împreună, cu adevărat, ca între fete. Respectul la adresa lui Susan îi sări cu câteva grade mai sus. Avusese dreptate când îi spusese lui Lynne că se închisese în sine şi-i ţinea pe toţi la o lungime de braţ.

— Nu e ceea ce crezi. Domenic nu este Bărbatul Ideal. Toată prostia asta e prima mea încercare de a-mi asuma un risc.

— Îţi arde de glumă. Hai, Lynne, te rog, spune-mi că nu te-ai repezit să te măriţi în pripă numai din cauza micii noastre discuţii de ieri.

Toate instinctele lui Lynne se activară în acelaşi timp. Ar fi fost ocazia ideală să zâmbească, să ridice din umeri şi să răspundă că, da, totul era doar o glumă. Când colo, în minte i se ivi zâmbetul lui Domenic şi răsună din nou încurajarea lui caldă, de când îi spusese că

nu putea să bată în retragere din faţa riscurilor la primul semn că urmau dificultăţi.

— Recunosc că discuţia noastră n-a mâhnit, dar m-a şi determinat să privesc în faţă câteva adevăruri incomode. Nu ştiu din ce motiv, mi-a intrat în cap că totul se va rezolva dacă reuşesc să ajung la meciul de duminică. Aşa că, aflând cât de tare dorea şi Domenic să meargă, mi-am amintit ce spusese Ellen despre loteria de la oficiul stării civile. Şi… Şi i-am furat ideea.

Se pregăti, în sinea ei, să accepte pedeapsa pe care o găsea de cuviinţă Susan pentru o asemenea lipsă de imaginaţie.

Susan, însă, trecu nepăsătoare mai departe:

— Norocul meu că am abonament pe tot sezonul. Oricum, planul lui Ellen a eşuat. Mark a spus că nu. Şi nu şi-au scos autorizaţie.

— Nu? Vai, săraca Ellen.

— Ironică situaţie, nu-i aşa? zâmbi Susan.

— Nu m-am aşteptat niciun moment la anunţul ăsta din ziar, îşi adună Lynne din nou puterile, ştiind că trebuia să mărturisească şi restul farsei. Nici prin minte nu ne trece să ne căsătorim. I-am promis că nimeni nu va afla ce-am făcut. Acum, va trebui să-i spun.

— Mă rog, cred că ţi-e un prieten foarte bun, dacă ţi-a acceptat jocul. Te va înţelege.

— Nu mi-e tocmai prieten. Abia ieri l-am cunoscut.

— Şi l-ai convins din prima să cereţi autorizaţie de căsătorie?

Susan părea impresionată. Lui Lynne îi venea să-şi dea ochii peste cap, de exasperare. Se potrivea. Întotdeauna se străduise să câştige admiraţia lui Susan, cu eforturile ei în muncă, iar acum nu fusese nevoie decât să angajeze o discuţie despre bărbaţi şi căsnicie.

— Va trebui să-mi păstrezi şi mie ceva – eu nu-s în stare să conving un tip nici măcar să-mi telefoneze, necum să mă mai ia şi de nevastă. Pot să-l iau eu după ce termini cu el?

Din bun senin, Lynne simţi un mic junghi de gelozie.

— Nu e genul tău. Îi plac femeile blânde şi moleşite, care-şi păstrează opiniile pentru ele însele.

— Aha. Ei, atunci, s-ar putea să ai dreptate. Am să mai caut. N-am decât treizeci şi cinci de ani. Îmi rămâne timp cât cuprinde.

Comentariul lui Susan o zgudui pe Lynne. Cu doar câteva minute în urmă, şi ea se consolase cu ideea că avea timp destul pentru a-şi înfiripa relaţiile romantice pe care le tot amâna. Îşi dorea s-o fi putut

întreba pe Susan cât de des îşi revăzuse programul personal.

— Tipul ăsta trebuie să aibă ceva care ţi-a adus în minte cuvintele „autorizaţie nupţială" din prima clipă când l-ai văzut, este? Pariez că-i o fleică de om.

— Oarecum, recunoscu Lynne, fără tragere de inimă, gândindu-se la blugii aceia strânşi pe şolduri, cu tot cu pata decolorată, şi la felul cum i se întindea cămaşa peste bicepşi când trăgea de manşa schimbătorului de viteze; şi la mâinile acelea, atât de late şi puternice, şi totuşi capabile de tandreţe; începu s-o furnice pielea de pe bărbie, la amintirea senzaţiei lui, a căldurii degetelor lui, a luminii aprinse în ochii lui când îi promisese că, la el, secretele ei erau în siguranţă. O să meargă, şopti ea.

— M-hmm, se îngustară ochii lui Susan, ca întotdeauna când discutau o strategie de închidere. Ocupaţia?

— Are o firmă proprie.

Susan îşi ţuguie buzele, într-un fluierat mut.

— S-ar putea nici să nu fie genul nepotrivit, în fond. Să mă anunţi când îl laşi pe liber.

— Eşti invitata mea, răspunse cu nepăsare Lynne.

Dar, în clipa când Susan se întoarse cu spatele, scoase limba spre ea, cu o strâmbătură îngrozitoare.

O, Doamne, praful de alesese de maturitatea ei, cu tot cu judecata logică.

Susan lăsase ziarul pe birou. Cu degetul arătător al mâinii drepte orfane de inel, Lynne urmări rândul, al ei şi al lui Domenic. *Corso-Stanford, Domenic N.M.I., Pittsburgh – Lynne M., Pittsburgh.* Corso-Stanford, literele *C* ŞI *S* succedându-se în ordine alfabetică. Poate că de-asta i se părea atât de firesc, să vadă cele două nume în această ordine, în loc de Stanford-Corso, cum ar fi arătat dacă se căsătorea într-adevăr cu Domenic şi-şi adăuga şi propriul nume, cu liniuţă, în scopuri profesionale…

Doamne fereşte. Aruncă ziarul în lături şi iarăşi îşi lăsă fruntea în pumni.

Se întrebă dacă nu cumva, în acel moment, şi Domenic stătea la biroul său, într-o atitudine similară de disperare. Poate că nu. Poate nici nu aflase că secretul lor inofensiv, de soiul nici-usturoi-n-am-mâncat, era considerat un element statistic atât de vital încât trebuia să fie publicat în ziar, ca să-l vadă tot oraşul, toată

zona metropolitană.

Să-l vadă şi părinţii ei.

Alungă cu deliberare gândul. Mama şi tatăl ei citeau *„The Wall Street Journal”* şi câteva buletine informative financiare. Din partea lor, probabil că era în siguranţă, pentru un timp.

Domenic, însă… Trebuia să-i dea telefon şi să-l prevină, să-i prezinte imediat scuzele ei, înainte ca ştirea să-l ia pe nepregătite, cum i se întâmplase ei. Se repezi să-şi ia poşeta, scotocind după cartea lui de vizită. Încercă să nu ia în seamă micul val de emoţie care pulsă printr-însa, după care conchise că nici nu era emoţie, ci numai nervozitate. Treaba asta cu asumarea riscurilor o călca pe nervi.

— Corso Landscape Designs, răspunse o voce feminină răspicată şi eficientă.

O sfredeli dezamăgirea, când îşi dădu seama că îl sunase la birou. Mă rog, la ce s-ar fi putut aştepta? Doar îi dăduse o carte de vizită. La fel cum făcuse şi ea.

— Pot vorbi cu Domenic?

— Regret. Domnul Corso e pe teren şi nu poate fi contactat. Pot să vă ajut eu cu ceva, sau să-i transmit un mesaj?

Mesajul ei nu era de genul pe care i-ar fi convenit să-l lase în seama unei secretare. Dacă stătea să se gândească, nu era nici genul de mesaj pe care să-l poată comunica prin telefon. Mult mai bine ar fi fost dacă i-l servea personal. Se uită la ceas. Avea o întâlnire cu echipa administrativă la nouă şi, cu puţin noroc, urma să fie liberă pe la orele amiezei.

— Mi-aţi putea spune unde-l pot găsi? Aş dori să ne întâlnim la prânz.

Vocea secretarei se răci perceptibil.

— Îi transmit cu plăcere domnului Corso mesajul dumneavoastră, dar nu vă pot promite că vă va suna la timp ca să faceţi aranjamentele pentru masă.

— Înţeleg. Vă rog, spuneţi-i că l-a căutat Lynne.

O inspiraţie rapidă fu urmată de o pauză încărcată de subînţelesuri.

— Lynne? chiţăi femeia. Lynne M. *Stanford*?

Secretara lui Domenic îi ştia numele. Numele complet, aşa cum apăruse în ziar. Deja era prea târziu.

— Are numărul meu.

— Nu mă îndoiesc, se încălzi vocea secretarei. Dacă stau să mă gândesc mai bine, sunt convinsă că n-ar avea nimic împotrivă să luaţi masa împreună. Verifică grădinile de la Lynch Park Mall, ca să vadă dacă nu l-ar interesa să înainteze o ofertă de licitaţie. Cred că va fi acolo până la ora două, cel puţin.

Lynne îşi scoase agenda cu întâlniri din servietă, spunându-şi că emoţia pe care o simţea se datora faptului de a şti că prezentarea de dimineaţă îi ieşise perfect. Altfel, n-ar fi avut niciun motiv de a-şi cuprinde trupul cu braţele, venindu-i să joace tontoroiul.

Domenic se rezemă de perete, savurând aroma de fursecuri cu ciocolată care plutea dinspre chioşcul doamnei Fields. Îşi ţinea planşeta sub braţ – nu avea nevoie să facă însemnări în timp ce privea mulţimea. Nici nu era de mirare că administraţia dorea unele schimbări. Verdeaţa din hală ar fi trebuit să-i facă pe oameni să se simtă bine, să-i încurajeze să încetinească pasul, să-i invite să se aşeze, să se odihnească şi să-şi refacă puterile pentru noi cumpărături. În schimb, majoritatea acestor clienţi se repezeau prin săli cu mutre încruntate, alţii hoinăreau ca să-şi omoare timpul, câţiva stăteau pe bănci prost amplasate, arătând fie obosiţi, fie nervoşi. Nimeni nu acorda nici cea mai mică atenţie decoraţiunilor costisitoare din hală – cu excepţia unei singure femei, care înainta cu paşi nesiguri pe marginea celei mai întinse zone de grădină, privind printre frunze ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Tarzan sărind din liană-n liană.

Bănuia că era o concurentă. Ştia că magazinul primea şi alte oferte, deşi directorul îi confirmase aproape cu certitudine că slujba îi aparţinea lui, dacă o dorea. Asta-i tăia tot cheful. Prefera provocarea de a se confrunta cu un adversar impresionant.

Potenţială să adversară era îmbrăcată elegant şi scump, într-un taior profesional de culoarea cârtiţei şi pantofi cu tocuri. Îşi ţinea mantoul petrecu peste un braţ, iar în mâna liberă ţinea o pungă de hârtie. Apropiindu-se prea mult de o diffenbachia cu frunziș bogat, o ramură îi agăţă părul, desprinzând o şuviţă strălucitoare blondă ca mierea, care i se aşternu pe ceafă.

Domenic se desprinse de perete.

— Lynne?

Nu-l auzi când o strigă pe nume, pe sub tot vacarmul difuzoarelor din care răsuna Muzak, al cărucioarelor cu roţi

scârţâitoare, al plânsetelor de copii şi al mamelor care încercau să-i calmeze, precum şi al celor câteva sute de perechi de pantofi care foşneau şi bocăneau pe dalele de marmură. Un plan de amenajare corect ar fi absorbit o parte din gălăgie. Dom reţinu să noteze pe planşetă factorul de reducere a zgomotului. Mai târziu. Deocamdată, se pomeni mergând spre Lynne Stanford şi întrebându-se ce naiba căuta acolo, cercetând vizibil decorurile, când în asemenea locuri tindeau să se găsească numai indivizi ca el.

— Lynne? strigă el din nou, când ajunse mai aproape.

Se întoarse grăbită, iar faţa i se lumină într-un zâmbet strălucitor. Orbitor. Era singurul mod în care putea descrie aura care se aprinsese în ochii ei ca un abur verde, dăruind surâsului o radiaţie pură. Vederea acelui zâmbet avea asupra lui efecte ciudate şi tulburătoare, în primul rând lăsându-l fără grai, ceea ce părea să reprezinte un pericol aparte în faţa acestei femei. Cu atât mai bine, căci în câteva secunde păru să-şi vină în fire, iar lumina de pe faţa ei păli. Afişă în locul ei o expresie profesională rece, de nepătruns. Slavă Domnului. Altfel, Dom ar fi putut spune cine ştie ce prostie, ca de pildă: „Auzi, eşti foarte frumoasă când zâmbeşti".

— Am adus de mâncare, ridică ea punga de hârtie brună.

Îi adusese de *mâncare*?

— Perfect. Putem ocupa o masă din grădina-restaurant.

— Au şi o grădină-restaurant? îşi privi Lynne punga, cu o expresie ce părea jenată.

— Una dintre cele mai reuşite. Mulţi oameni îşi fac cumpărăturile aici numai datorită ei.

— Aha. Mă rog, eu nu fac cumpărături. Decât în cazuri de urgenţă.

— La fel ca ieri.

— Ieri? se încruntă ea, nedumerită.

— Ieri – n-ai putut veni cu mine înapoi la Technocenter, pentru că se vindea ceva cu preţ redus la Kaufmann's.

Lynne roşi. Ha! Bine i-o mai zisese. Minţise în legătură cu acea mică expediţie la cumpărături, probabil considerând că dacă apărea la serviciu adusă cu un camion îşi strica imaginea.

— A, a fost ceva neobişnuit pentru mine. Găsesc că e mult mai eficient să-mi fac cumpărăturile cu ajutorul cataloagelor de comandă prin poştă.

Porniră amândoi spre grădina-restaurant.

— În plus, mai există şi Home Shopping Network, şi Q.V.C. De obicei, când lucrez acasă, îmi pun în surdină unul din posturile astea două. Aşa, dacă aici ceva interesant, pot să dau telefon şi să comand. Apăs câteva butoane, şi primesc pachetul prin poştă – nici măcar nu e nevoie să vorbesc cu cineva în carne şi oase.

Domenic, care nici el nu era un fac al cumpărăturilor, îşi spuse totuşi că prefera să bântuie prin halele comerciale, decât să stea singur, concentrat asupra unor teancuri de hârtii, în timp ce un agent comercial onctuos făcea reclamă la zirconiul cubic în fundalul sonor.

— Aşa, nu pierzi toată distracţia de a cheltui banii?

— Distracţie? clipi din ochi Lynne, cu o nedumerire atât de adorabilă, încât Dom nu se putu abţine să înfrumuseţeze.

— Distracţie. Credeam că femeilor le place la nebunie să probeze toate hainele alea fine şi mătăsoase, ca să-şi poată tortura iubiţii sub pretextul că le cer părerea.

Înghiţi în sec, imaginându-şi cum ar fi ieşit Lynne Stanford dintr-o cabină de probă, cu ţinuta răvăşită, având pe ea numai mătăsuri în locul lâneturilor serioase, închipuindu-şi-o cum ar fi făcut piruete zâmbitoare, în timp ce materialul moale şi lucios se învolbura şi se drapa în jurul membrelor ei lungi, apetisante.

Lynne pufni dispreţuitor, îndreptându-se direct spre o masă liberă.

Îşi trânti poşeta pe un scaun, apoi îşi făcu de lucru cu conţinutul pungii. Scoase şerveţele şi linguri de plastic, după care, cu grijă, puse pe masă două pahare de carton. Imediat, lui Dom i se treziră toate apetiturile. Cine spunea că omul trebuie să mănânce în fiecare zi la domiciliu, dacă are poftă de-un prânz ca la mama acasă? A, da, fraţii lui. Dar, în fond, probabil că ei nu trecuseră niciodată prin experienţa ca o femeie ca Lynne Stanford să le pună masa cu delicatese din comerţ, ca…

Iaurt dietetic.

Ceai de plante.

Şi două plăcinte de orez, afurisitele.

— Caramel, se confesă ea, agitându-i prin faţă cele două turte ca nişte pucuri de hockey, în timp ce dinspre bufetul cu fripturi îl asalta aroma de costiţă friptă şi untură topită, iar din partea opusă miroseau fursecurile cu ciocolată ale doamnei Fields.

— Foarte sănătos, dădu el din cap spre cele de pe masă, în timp ce stomacul îi protesta cu ghiorăituri. Arterele mele îţi mulţumesc.

Lynne se înroşi la faţă, aruncându-i un mic surâs încântat.

— Mă bucur că-ţi place. Am cumpărat porţii duble din ceea ce obişnuiesc eu să mănânc, ca să pot păstra câte una pentru mâine, eventual, în caz că tu preferi altceva.

— Extrem de eficient, declară Dom, nefericit. Dacă ar fi fost cinstit cu ea, ar fi putut comanda o fleică în sânge, fără s-o dezamăgească.

— Nu sunt obişnuită să hrănesc bărbaţi, mărturisi Lynne, cu un uşor zâmbet.

Evident că nu, deşi buzele unui bărbat ar fi putut găsi fără-ndoială cu ce să se ospăteze, dacă li se permitea să-i cutreiere pielea fină ca petalele de trandafir, dincolo de cei câţiva centimetri pătraţi pe care-i lăsa să se vadă costumul. Îşi izgoni gândul, numai pentru a i-l înlocui un altul, care-l intriga la fel de mult – era clar că Lynne venise anume să discute cu el.

Desprinse capacul paharului cu iaurt. Îşi aminti vag cum amestecau iaurtul mama sa şi surorile ei, pentru a-l preface dintr-un alb neapetisant într-un roz la fel de neapetisant, înainte de a-l mânca. Îşi înfipse linguriţa de plastic în pahar, dar cu toate eforturile lui viguroase, conţinutul continua să arate ca un banal lipici de la ora de lucru manual. Privi eticheta – vanilie.

— Şi, ce te aduce aici, pe lângă imboldul de a mă îndopa pe mine? întrebă el, cu falsă dezinvoltură.

Lynne nu-şi amestecă iaurtul, privindu-l doar cu jind ca şi cum şi-ar fi dorit să se transforme într-un vârtej care s-o absoarbă naibii de-acolo.

— Ăă, îi hm, făcu ea. Cum e iaurtul?

— Ştii vorba aia – vanilia e cea mai populară aromă din lume. Cum m-ai găsit?

— Păi, ăă…

Vârî cu linguriţa în gură o cantitate minusculă de iaurt. Dom o aşteptă să înghită, încercând să nu se gândească prea mult la modul cum se căzneau gura şi gâtul ei cu acea sarcină simplă. Lynne îi adresă un zâmbet nervos.

— Să n-o certi pe secretara ta pentru că mi-a spus unde eşti. E un caz de urgenţă.

— Pare ceva serios.

— Nu… De obicei, nu am buzele aşa de pecetluite ca acum.

Dom se putea gândi la nenumărate metode mult mai plăcute decât iaurtul cu vanilie pentru a-i pecetlui buzele. Îşi înfipse în gură o linguriţă plină cu vârf.

— Of, Domenic…

Abia avu timp să-şi dea seama cât de agreabil suna numele lui rostit de ea într-o asemenea şoaptă înceată, abia respirând, când Lynne adăugă:

— Toată lumea ştie ce-am făcut. Cererea noastră de autorizaţie prenupţială a apărut în ziar.

Dom încremeni, simţindu-se ca un idiot, cu gura plină de iaurt şi coada linguriţei ieşind din ea, în timp ce îl cuprindea un sentiment apocaliptic. Dar una dintre principalele calităţi ale iaurtului era aceea că, deşi avea cel mai sălciu gust din lume, putea fi înghiţit uşor.

— Vrei să zici că un reporter a scris un articol despre noi? reuşi el să cârâie, în cele din urmă.

— Nu tocmai. N-ai auzit niciodată de ceva numit statistică vitală?

— Mda…

Îşi lăsă privirea s-o cuprindă, socotind că statisticile ei vitale se situau în vecinătatea valorilor de treizeci şi cinci, douăzeci şi cinci, treizeci şi cinci.

Lynne observă şi se retrase puţin, cu o expresie pe jumătate dezgustată, pe care Dom ştia că o merita, aşa că nu se supără.

— Statistici vitale, legale, sau municipale – nu ştiu de ce anume or fi atât de vitale. Dar ziarul *„Post-Gazette”* publică în fiecare zi o coloană, la mica publicitate. Îi conţine pe toţi cei care au cerut autorizaţii de căsătorie, divorţuri, formalităţi din astea.

Dom îşi înghiţi un blestem, cu o sorbitură din ceaiul de mentă piperată.

— Ştiu, îşi muşcă Lynne buza. Ţi-am promis că nimeni nu va afla nimic. Iartă-mă. Nici eu nu ştiam despre statisticile vitale.

Făcu un gest împăciuitor:

— Nu e vina ta. Ştiam eu că trebuia să apară unele repercusiuni, dar îmi dădusem cuvântul că aş face orice, oricât de bizar, ca să ajung la meci. Nu sunt îngrijorat decât pentru mătuşa mea Rosa.

— Mătuşa ta Rosa?

— Mhm. Citeşte ziarul din scoarţă-n scoarţă. Începe cu anunţurile mortuare, ca să poată fi prima care dă vestea dacă ne părăseşte vreo cunoştinţă a familiei. Apoi, îşi croieşte drum prin ofertele de serviciu, încercând să găsească o slujbă pentru ratatul de Vince, vărul meu. La anunţurile de stare civilă ajunge pe la amiază. Sper numai să nu facă un atac de cord când mă va vedea pe listă.

Ca la un semnal, din buzunarul scurtei sale răsună în surdină un telefon.

— Ai telefon celular? întrebă Lynne; expresia îi fu ascunsă imediat sub masca profesională, în timp ce Dom scotea telefonul din buzunar. Nu mi-ai dat decât numărul de la birou.

— Numărul ăsta nici eu nu-l ştiu. Singura care-l cunoaşte e June – şefa mea de serviciu. A, şi maică-mea – dar ea ştie că nu trebuie să mă sune decât în situaţii urgente. Dacă le-aş da numărul tuturor membrilor de familie, n-aş mai avea timp să termin nicio lucrare.

Privi afişajul pe care apăruse numărul apelantului şi din nou înjură printre dinţi.

— June?

— Maică-mea.

— O, Doamne, am dat de dracu'. A şi aflat despre noi.

Am dat de dracu'. Telefonul îi solicita atenţia, dar Dom abia îi mai luă în seamă ţârâitul, pe sub ecoul cuvintelor lui Lynne. „A aflat despre *noi*". Intraseră împreună la apă, la fel cum obişnuiau el şi cei mai buni prieteni ai lui să-şi unească forţele, pentru a-şi ascunde de părinţi boroboaţele din copilărie. Îl privea cu ochii ei verzi ceţoşi dilataţi de o expresie complice, iar Dom se întrebă cât timp trecuse de când mai avusese acel sentiment de camaraderie cu cineva.

Mi-era dor de aşa ceva, îşi spuse. Ceea ce n-ar fi părut deloc posibil, cu hoardele de rude care îl înconjurau de obicei. De la moartea tatălui său, fusese declarat capul neoficial al familiei, şi nimeni nu părea să observe că, uneori, se cam sătura de responsabilitatea asta.

— Probabil mătuşa Rosa a citit azi cu acceleraţie şi s-a repezit la telefon în clipa când ne-a depistat numele.

— Poate că nu. Poate nu e decât o urgenţă.

Dom nu-şi putu stăpâni zâmbetul, la gândul că şi el spera acelaşi lucru. Halal cuplu mai alcătuiau, nădăjduind să fie vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte, numai să nu li se descopere micul şiretlic.

— Vai de mine, scuză-mă, se înroşi Lynne, copleşită. N-am vrut

să sune cine ştie cum…

— Ştiu. Şi pe mine mă nelinişteşte toată situaţia asta.

Telefonul ţârâi din nou.

— Nu pot răspunde acum. Trebuie să stau câteva minute, înainte de a vorbi cu ea.

— Spune-i adevărul. Că noi… că nu e vorba de niciun „noi”, adică.

— Ba bine că nu.

Acea senzaţie greu de definit a apropierii de ea se evaporase. În timp ce Dom savura posibilitatea de a simţi o legătură între ei, Lynne se frământa gândindu-se cât de mult timp îi răpea toată discuţia. Fu nevoit să-şi înăbuşe un hohot de râs. Nu se putea gândi la cineva mai improbabil să-i alunge singurătatea decât îndărătnica şi încorsetata Lynne Stanford.

Şi nu putea înţelege de ce, dintr-odată, se simţea mai singur ca oricând.

Telefonul scoase un ultim ciripit şi, în fine, tăcu.

Dom puse celularul lângă plăcinta de orez, privindu-le pe amândouă posomorât, incapabil să se decidă care arăta mai puţin tentant. Începu să se joace cu amândouă şi trecură câteva momente până-şi dădu seama cu câtă atenţie îi privea Lynne mâinile.

Aproape că-i simţea mângâierea privirii, în timp ce luneca dinspre încheieturi spre vârfurile degetelor. Îşi aminti cum îi simţise mâna în ajun, când i-o ţinuse într-a lui, cu oase atât de delicate şi fine, în strânsoarea sa înăsprită de muncă.

Ei bine, avea mâini de muncitor, nu-şi putea ascunde palmele late, nodurile dure ale degetelor, şi bătăturile de pe papile. S-ar fi aştepta ca asprimea lor să descurajeze o femeie ca ea. Şi când colo, i le privea cu capul înclinat puţin pe o parte, ca şi cum şi-ar fi putut imagina mâinile lui mari desprinzând o mlădiţă fragedă din cernoziomul pepinierei, sau oricare dintre celelalte mii de activităţi cu care se mândrea atâta.

Un val de dorinţă îl izbi drept în inimă. Dintre toate privirile pline de vino-ncoa’ pe care o le aruncaseră alte femei, niciuna nu-l afectase atât de mult ca felul cum îi contempla Lynne mâinile. Şi nici el nu fusese vreodată atât de conştient de ele, de tot ceea ce le cerea să facă. De obicei, în prezenţa unei femei, nu-şi folosea mâinile decât într-un singur mod.

— Cum au primit părinţii tăi vestea? o întrebă.

Culoarea pielii ei păli, într-o imitaţie reuşită a iaurtului cu vanilie.

— Încă nu ştiu dacă au aflat.

— Ai venit la mine înainte de a-i căuta pe ei?

Nu putea să nu fie încântat că la el se gândise mai întâi, deşi ştia că asta nu însemna nimic.

— Nu va fi o conversaţie plăcută. Au să fie… dezamăgiţi. Mama mea, în special.

Entuziasmul lui Dom se risipi. După câte se părea, femeile din neamul Stanford scoteau pistolul din teacă imediat, când era vorba să-şi formeze păreri negative despre el. Lynne, însă, îl surprinse:

— Nu are nicio legătură cu tine, Domenic. O va considera o eroare de calcul din partea mea. Îşi va face griji că repet toate greşelile ei, încurcându-mă romantic înainte de a-mi pune cariera pe baze solide.

— Greşeli? întrebă el, încet.

Lynne roşi.

— A. Mă rog, mama ar fi putut avansa mult mai mult în firma ei, dacă nu se mărita şi nu năştea un copil înainte de a fi ajuns în conducerea superioară. Într-un fel, i-am promis că voi amâna măritişul până primesc postul de director. Numai că nu m-am aşteptat niciodată să dureze atât de mult şi, în fine, e îngrijorată că nu am motivaţii destul de puternice.

În vocea ei se simţea o lume întreagă de suferinţă, ecoul unui copil care crescuse simţind răspunderea abaterii de la ambiţiile mamei sale. Cât de mult din elanul lui Lynne, se întrebă el, provenea din nevoia de a le dovedi părinţilor ei că meritase să-şi bată capul cu ea? Studiindu-i pe furiş expresia mâhnită, jură în sinea lui că niciunul dintre copiii săi n-avea să se simtă vreodată cât de cât nedorit. Motiv pentru care trebuia să revină cu picioarele pe pământ şi să-şi găsească o soţie caldă, deschisă şi mulţumită, pentru a fi mama viitoarei lui familii.

— Pe-atunci, alta era situaţia, Lynne.

— Nu era chiar atât de diferită. Încă mai e necesară o muncă enormă pentru a menţine o relaţie. Am văzut multe alte persoane – femei *şi* bărbaţi – ratându-şi idealurile. E mult mai bine să ajungi acolo unde doreşti, şi abia apoi să te ocupi şi de celelalte.

— Să amâni fericirea, cu alte cuvinte.

— Fericirea e relativă şi nu durează întotdeauna.

— Niciun titlu scris cu litere aurii pe o uşă de mahon nu durează o veşnicie.

Lynne strânse din fălci, cu îndărătnicie. Se vedea clar că adoptase opiniile învechite ale părinţilor ei despre căsnicie şi viaţa de familie. Domenic nu înţelegea de ce îl dezamăgea atitudinea ei – o depistase clar, din capul locului.

— Descurcă-te cu părinţii tăi cum găseşti tu de cuviinţă, îi spuse. În momentul de faţă, eu trebuie s-o sun pe maică-mea şi am un presentiment foarte rău în legătură cu asta.

— Nu-mi faci impresia genului de om care se teme de mama lui.

Iat-o, acea mică nuanţă tăioasă a comentariilor ei care-i confirma că şi ea riposta contra propriilor sale temeri. Cel puţin, aveau un lucru în comun: amândurora le era frică să le mărturisească părinţilor ceea ce făcuseră.

— Lynne, *toată lumea* se teme de mama mea. Dar trebuie să-i spun adevărul, înainte de a începe să coacă pişcoturi pentru nuntă.

Formă numărul cu entuziasmul unui ostatic silit sub ameninţarea armei să tasteze codul care amorsează bomba cu neutroni. Fură o privire spre Lynne, care îşi mânca iaurtul cu grijă, alimentându-se pentru o lungă serie de referate sau cine ştie ce mama dracului făcea ea toată ziua. Prin spatele ei, îşi încrucişau drumurile mămici cu copii în cărucioare. Nici nu intra în discuţie cu ce gen de fată doreau ai lui să se însoare. Cu acelaşi gen cu care se aştepta şi *el* s-o facă.

— Auzi, sună.

Mama lui ridică receptorul la jumătatea primului semnal.

— Alo, mama… începu Dom, dar mai mult nu apucă să spună; strâmbându-se, îşi îndepărtă receptorul de ureche, pentru ca Lynne să audă torentul de cuvinte italieneşti ce se revărsau din aparat. Mda… Nu. Nu e… nu, mama, ascultă… da mama, nu mama, am s-o-ntreb mama, nu, stai stai stai, nu mama, nu… Nu!

Un declic, urmat de o tăcere binecuvântată.

Oftând, Dom apăsă butonul de decuplare.

— Nu i-ai spus, îl admonestă Lynne.

— Am încercat. Au auzit şi tu – o vorbă n-am putut să scot, de ea. Îţi dai şi tu seama ce înseamnă asta.

Lynne se retrase, cu o expresie înspăimântată. Dom n-o condamna deloc.

— Sper că eşti liberă diseară, la cină, Lynne. Trebuie să te duc acasă ca s-o cunoşti pe maică-mea. N-o să vă prea simpatizaţi.

Capitolul şase

Avea un B.M.W. decapotabil. Cu două portiere şi schimbător de viteze cât o baghetă. Maşina supremă din visele tineretului în ascensiune.

El avea o Honda Acord. Automată, cu patru portiere şi saci pneumatici bilaterali. Maşina de familie numărul unu din America.

Dom bănuia că cineva cu înclinaţie spre psihologie ar fi putut atrage atenţia cât de clar dovedea alegerea vehiculelor respective totala lor incompatibilitate. Nu era nevoie să arunce o sută de dolari pe o vizită la felcer ca să ştie asta – trebuia doar să reia în minte conversaţia cu ea şi să asculte iarăşi cum îi spuneau buzele acelea senzuale ceea ce considera Lynne Stanford că era important în viaţă.

Considera că dragostea, familia, copiii, toate treceau pe planul doi pe lângă carieră. El era de părere că aspectul cel mai important al unei cariere consta în posibilităţile pe care i le oferea aceasta pentru a-şi întreţine cât mai bine familia. Ea credea că fericirea provenea din cucerirea unei funcţii la nivelul conducerii superioare – el, că fericirea se găsea avându-i în jur pe cei dragi.

Un scrâşnet de pneuri şi un claxon de pe banda alăturată îl atenţionară să revină cu ochii şi mintea la carosabil, altfel incompatibilitatea sa cu Lynne n-avea să-l mai preocupe multe vreme. Se uită în oglinda retrovizoare, încă nevenindu-i să creadă că o vedea acolo, în spatele lui. Dar aşa era. Fir-ar să fie, că bine-şi mai manevra maşina. Zbura în urma lui la fiecare schimbare a benzii de circulaţie, în timp ce Dom o conducea pe şosea, spre ieşirea în Edgetowne. Nu fusese obligată să vină. L-ar fi putut lăsa să facă faţă familiei de unul singur.

Majoritatea femeilor aşa ar fi procedat – cel puţin, femeile cu care se întâlnea el de obicei. Dom gravita spre făpturile gingaşe şi iubitoare, fără pic de şiră a spinării, femei care se mulţumeau să-l lase pe el să ducă greul şi să le rezolve toate problemele. Prezenţa unei femei care-i rămânea alături şi la bine, şi la rău, era o experienţă nouă.

I-o fi plăcut lui Lynne să susţină că n-o interesa decât profesiunea, dar faptele de acest gen dovedeau că existau câteva fisuri în carapacea ei aparent rece şi indiferentă.

Se întrebă dacă vorbise cu părinţii săi, de când se despărţiseră, la magazin. Încercarea de a le explica mamei şi tatălui ei ce făcuse nu putea să fi fost plăcută, având în vedere ceea ce-i destăinuise despre dezamăgirile lor faţă de ea. Dar nu-i ceruse ajutorul. Un tip care uneori nu mai suporta să tot fie chemat pentru a alina orice zgârietură n-ar fi trebuit să se simtă atât de neglijat numai fiindcă o femeie – o străină, mai bine zis – se descurca singură.

Înjură înfundat, când coti pe strada mamei sale şi văzu şirul de maşini parcate de-a lungul ambelor trotuare. Pesemne mama îi invitase pe toţi membrii familiei care încă mai respirau. Fu ispitit s-o ducă pe Lynne după el până lăsau cartierul în urmă, ca să-şi continue urmărirea pe autostradă. Oricum, cam până aici se putea prelungi orice relaţie dintre ei doi – un drum, fără să se atingă niciodată, ţintind un vis aflat dincolo de orizont.

Încetini, făcându-i semn lui Lynne să ocupe un loc de parcare din apropierea casei. Mai avu nevoie de câteva minute pentru a găsi şi el un spaţiu, cu două străzi mai încolo. Îi lăsase timp destul ca să spele puţina, dar o găsi lângă maşină, sub un felinar, aşteptându-l.

Aşteptându-l pe *el*.

Stătea cu braţele încrucişate pe piept şi bărbia coborâtă în eşarfa din jurul gulerului, aburind cu respiraţia aerul din jur. Lui Dom îi venea să alerge şi s-o cuprindă în braţe, s-o strângă cu putere la piept, să se încălzească amândoi pentru calvarul care-i aştepta. *Încetează,* se dojeni el. Pentru Lynne, era cam ca o vizită de afaceri, o tranzacţie compromisă pe care se simţea datoare s-o remedieze. Probabil de şi uitase la ceas de o jumătate de duzină de ori, întrebându-se de ce întârzia atâta.

— Gata? întrebă el, cu glasul puţin cam răguşit.

Lynne dădu din cap.

Îi arătă cu bărbia spre lungul şir de maşini parcate:

— Trebuie să te previn, se pare că s-a prezentat tot clanul Corso în păr.

Dacă mai nutrise îndoieli cu privire la motivele ei de a se afla acolo, Lynne i le risipi imediat:

— Poate că e mai bine aşa. Facem anunţul o singură dată şi

terminăm.

O spusese cu expresia ei profesională, iar Dom ştiu că simţul eficienţei îi dicta să nu piardă mai mult timp decât era necesar pentru a-i convinge familia că nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

Picioarele începură să le scrâşnească pe trotuarele acoperite cu gheaţă, într-un acompaniament amical. În sinea lui, Dom se încordă pentru luptă. Mai adusese femei cu el acasă, desigur, dar niciodată nu fusese vorba de căsătorie. Dacă stătea să se gândească, în genere evitase să le poftească acasă la mama lui. Tindeau să se agaţe cam prea tare de el, ceea ce nu părea să fie o critică justă, din moment ce intrarea în familia lui strâns sudată putea intimida pe oricine.

Dar nu şi pe Lynne. Ea îşi ţinea bărbia drept înainte, pe când ochii îi scăpărau provocator. Îi spusese că se putea să nu fie primită prea cordial, iar ea, în cel mai tipic stil Lynne Stanford, se hotărâse să intre cu buldozerul. Îşi aminti că-i spusese cât de mult îi plăcea comerţul – ei bine, era clar că intenţiona să se prezinte în faţa rudelor lui şi să le vândă adevărul. Stătea cu braţele strânse în jurul trupului, declarându-şi independenţa faţă de el, ceea ce, în mod paradoxal, îi trezea dorinţa de a-i lua o mână pentru a şi-o pune în îndoitura cotului, simbolizând unitatea. Îşi înfundă ambele mâini adânc în buzunare.

Din casa mamei lui răsuna o rumoare înfundată. Chiar şi cu toate uşile şi ferestrele bine închise împotriva gerului de ianuarie, putea distinge sunetul glasurilor ridicate, exclamaţiile de emoţie ale copiilor. Pasul încrezător al lui Lynne şovăi puţin. Ochii ei imenşi erau uluitor de verzi pe albeaţa de porţelan a pielii – sau, poate, să fi fost doar efectul felinarelor de pe stradă. Se înfioră – dar poate că nu era decât reacţia ei firească faţă de frig.

Dom îşi îndesă şi mai abitir mâinile în buzunare, întrucât simţea straniul imbold de a i le pune pe umeri, ca s-o tragă lângă el şi să poată trece pragul împreună. Îi venea s-o protejeze, iar Lynne nu era genul de femeie care să aibă nevoie nici de cea mai mică protecţie. Era îndrăzneaţă, puternică şi capabilă. Dacă ar fi încercat un asemenea gest, probabil i-ar fi făcut o gaură în picior cu tocul.

Dar, fir-ar să fie, ar fi preferat să nu arate atât de palidă.

Se opri, cu mâna pe clanţă.

— Nu e prea târziu ca să te răzgândeşti.

Lynne îşi îndreptă umerii, dând scurt din cap:

— Să mergem.

Un copil mic care a crescut cu convingerea că e nedorit să putea retrage în mila de sine însuşi, sau ar fi putut să-şi croiască drum cu forţa pe lângă indiferenţa părinţilor, obligându-i să-i acorde atenţie. O fată căreia i s-a spus în repetate rânduri că e o decepţie pentru părinţi se putea auto-distruge, împlinind profeţia, sau putea deveni atât de hotărâtă să izbândească încât ar fi fost dispusă să-şi suspende fericirea personală, numai pentru a le dovedi tuturor că au greşit. Lynne Stanford, programând cu îndărătnicie acele prânzuri trimestriale cu tatăl ei şi urmărindu-şi avansarea fără a-şi învrednici nici cu o privire necesităţile afective, refuza să se închidă în sine însăşi, sau să se prăbuşească. Dacă era îmbrâncită, îmbrâncea la rândul ei. Dacă i se spunea că nu putea face un lucru, se ambiţiona cu trup şi suflet să de dovedească în stare de a-l face.

Avea câteva calităţi extraordinare pe care să le transmită copiilor ei, cu condiţia de a-şi găsi vreodată timp să se mărite.

Formau o echipă, cel puţin pentru seara aceea. La fel cum formaseră o echipă spre a încerca să câştige biletele la meci. Ciudat. Dom petrecuse în compania ei, probabil, cam o oră în total, şi deja îşi uniseră forţele pentru a obţine biletele şi pentru a se confrunta cu familia lui – două provocări titanice, pe care în compania altcuiva nici n-ar fi îndrăznit să le abordeze.

Simţea dinspre ea un mic val de mândrie, care-i declanşa în suflet tot felul de semnale de alarmă. N-avea motive să se simtă protector şi orgolios faţă de o femeie care intenţiona să dea buzna în familia lui, pentru a le spune tuturor cu un voia să aibă nimic de-a face cu el.

Nu că Dom ar fi dorit să aibă ceva de-a face cu ea.

Deschise uşa.

Zgomotul îi lovi ca un val, oprindu-i brusc în prag. De la intrare, se putea vedea drept prin *living room*, până în sufragerie şi mai departe, în bucătărie. Toate camerele se deschideau una într-alta, formând un spaţiu vast, o întindere înţesată de la un perete la altul cu vlăstare Corso de toate vârstele şi mărimile. Într-un târziu, curentul de aer rece dinspre uşă atrase atenţia tuturor. Se făcu linişte într-o clipă, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un comutator.

Bunica lui Dom – of, la naiba, n-ar fi crezut-o pe *bunica* lui în stare să iasă din casă pentru aşa ceva – se întoarse dinspre chiuvetă, uitându-se la ei cu ochii mari. Privirea ei şireată trecu peste părul

blond şi ochii verzi-fumurii ai lui Lynne, iar când Mama-mare strânse din fălci, Dom ştiu că o depistase pe Lynne, în tăcere şi cu cea mai mare precizie, ca neavând niciun strop de sânge italienesc în vene.

Cineva, unul dintre idioţii lui de fraţi, fără-ndoială, scoase un şuierat prelung, scăzut.

— Faceţi o pereche reuşită, Dom, strigă una dintre surori, şi imediat se reluă vacarmul.

O hoardă de copii mici se repeziră spre genunchii lui, zbierând încântaţi:

— Unchiule Dom, unchiule Dom!

Nu se aplecă să se tăvălească pe covor cu ei, cum obişnuia, pentru că cei trei fraţi şi doi cumnaţi se şi aliniaseră în faţa lor şi o măsurau pe Lynne cu privirea, astfel încât avea nevoie de toată puterea de concentrare ca să nu le ardă câte una în moacele lor rânjite.

Surorile şi cumnatele începură să roiască în jurul lui Lynne încă dinainte de a fi apucat să-şi scoată paltonul. Cineva îi trânti în braţe un plod. Lynne clipi din ochi spre ţânc, care clipi la rându-i, se înroşi, după care scoase un chirăit înfiorător. Păru atât de şocată, încât s-ar fi zis că i se înmânase un pui de extraterestru, nu un omuleţ chel şi urlător.

— Nu, mulţumesc, replică ea cu graţie, restituind bebeluşul.

Mama şi bunica lui Dom schimbară nişte priviri îngrozite.

Ei bine, dacă nutrise cea mai vagă speranţă că, după copilăria ei nefericită, rămăsese cu vreo jinduire după copii şi o familie proprie, Lynne i-o ucisese pe loc şi pentru totdeauna.

Mama lui se apropiase pe furiş, în timp ce Dom o privea pe Lynne cum dovedea că în veci n-avea să-şi găsească locul în lumea lor. Îl trase de mânecă:

— Prezintă-mă logodnicei tale, Domenic.

— Nu e logodnica mea.

— Ba cum să nu-ţi fie logodnică. Haideţi, toată lumea, s-o cunoaşteţi pe logodnica lui Domenic!

— Nu-i sunt… începu Lynne.

— Nu mi-e… mugi Domenic.

Degeaba. Hărmălaia creştea într-un vuiet de urări, felicitări, comentarii despre ştrengăria lui Domenic de a o ţine pe Lynne ascunsă de ei atâta vreme.

Şi-ar fi epuizat energiile în cele din urmă – cam peste vreo patru ore – dar Dom îşi dădea seama, după expresia panicată a lui Lynne, că

se cereau măsuri drastice. Se smulse cu forţa din ghearele copiilor, trecând intempestiv prin falanga femeilor din jur. O atinse pe umăr, aplecându-se să-i vorbească în şoaptă la ureche. Involuntar, buzele lui îi atinseră părul. Un minut încheiat, îşi pierdu şirul gândurilor. Mirosea delicios, o combinaţie îmbătătoare de aer hibernal proaspăt şi iz slab de parfum.

— Nicio grijă. Ştiu cum să-i aduc la ordine.

— Mira-m-aş, răspunse ea, cu îndoială. Nu par să-ţi dea prea multă atenţie. Poate ar fi mai bine să încerc eu.

Simpla idee că se oferea să-i ia familia pieptiş făcu să zornăie prin el un mic şi straniu fior de încântare. Toţi – şi mai ales cei din casa aceea – se aşteptau să rezolve orice problemă de unul singur. Nu că l-ar fi deranjat cu ceva. Dar putea fi plăcut ca, măcar din când în când, cineva să se ofere să preia măcar o parte din sarcinile mai grele. Zâmbind, o strânse de umăr:

— Nu-ţi face griji. Cunosc o metodă garantată. Astupă-ţi urechile.

Trase aer în piept, enorm de adânc, şi răcni:

— Lăsaţi-o baltă! O duc la Pizza Hut!

Binecuvântata tăcere se lăsă din nou.

— La Pizza Hut? se tângui în liniştea generală vocea bunicii lui Domenic; bătrâna îşi apăsă o mână pe inimă. O, Domenic, n-ai face tu una ca asta.

— De zece ani boicotăm Pizza Hut, îi explică el lui Lynne, în timp ce continua să se încrunte feroce, pentru a menţine ordinea. Mama-mare jură că unul din şefii de-acolo i-a gustat cu siguranţă crochetele, cine ştie pe unde, şi i-a furat reţeta.

— Aşa e, confirmă Mama-mare, da cu parmezanul n-au nimerit-o.

— Mama-mare, cei de la Pizza Hut nu ţi-au furat nicio reţetă.

— Logodnica ta ce părere are? se umflă agitat pieptul lui Mama-mare, în rochia ei de lână neagră.

— Nu e logodnica mea.

— S-ar putea, dădu din cap Lynne, îngândurată.

— Hmm?

— Corporaţiile fură într-adevăr, Domenic. Nu-i frumos, dar e adevărat.

Mama-mare îşi îndreptă umerii înguşti, iar dezaprobarea de pe

faţă o s-o topi un moment într-o expresie fudulă, gen „ţi-am spus eu?”

Nici măcar surorile lui Domenic nu acordat credit afirmaţiilor lui Mama-mare cu crochetele, astfel încât nu-i ţinea partea decât Lynne, cea care nu se integra deloc în familie. N-o mai văzuse pe Mama-mare zâmbind dinainte de a muri tatăl lui. Îşi dărea să nu-şi fi desprins mâna de umărul lui Lynne, pentru că simţea nevoia prostească de a o îmbrăţişa, dar cu asta n-ar fi reuşit decât să piardă tot avantajul câştigat spre a-şi linişti cât de cât familia.

— În regulă, spuse el, înainte ca hărmălaia să reînceapă. Ascultaţi, pentru că n-am să v-o spun decât o singură dată. Lynne şi cu mine suntem numai prieteni.

Cineva râse pe înfundate, iar Dom aruncă o privire feroce spre fraţii lui.

— Nu ne căsătorim. Am depus actele numai pentru a avea o şansă de ea câştiga două bilete la meciul cu Steelers.

Lynne dădu din cap, cu atâta vigoare şi sinceritate, încât îi cam dezumflă amorul propriu.

— Nu-i frumos, Domenic, îi reproşă mama lui. Voi, bărbaţii, sunteţi toţi la fel, lăsaţi fotbalul să vă perturbe căsătoria.

— N-o să perturbe nimic, pentru că nu va avea loc nicio căsătorie.

Maică-sa nu făcu decât să pufnească, după care o cuprinse pe Lynne cu braţul pe după umeri.

— Nu te condamn, iubito. Bărbaţii şi fotbalul lor. Dă-mi paltonul. Îţi pregătesc o farfurie bună de macaroane. Am făcut nişte perişoare cu totul deosebite. N-are decât să se ducă el singur la Pizza Hut şi să vadă meciul la televizor.

Nemaipomenit. Acum, familia se întorcea împotriva lui, adoptând-o pe Lynne la sân – literalmente. Nici măcar nu se transmitea vreun meci de fotbal la televizor, până în weekend.

Amuzamentul ursuz i se risipi, când observă tortura din ochii lui Lynne, ca şi cum chiar ar fi crezut că mama lui l-ar fi lăsat să iasă pe uşă şi să mănânce de unul singur la restaurant.

— N-ar putea să rămână şi el? întrebă ea, într-o şoaptă abia auzită.

— Numai dacă se cuminţeşte, răspunse mama.

Turuiala familiar-familială se reluă. Lynne îi adresă lui Domenic un zâmbet victorios, peste umăr, în timp ce mama lui o mâna spre

bucătărie. Nici că s-ar fi putut găsi două femei mai puţin asemănătoare, îşi spuse el, comparând silueta masivă şi confortabilă a mamei sale cu supleţea stilată a lui Lynne. Judecând după felul cum i se arcuia talia, însemna că reuşea să-şi strecoare destule ore de aerobic în programul ei atât de încărcat. Imaginea lui Lynne ţopăind în sus şi-n jos, cu trupul strâns într-un dress de spandex, îi stimula o poftă care nu avea nicio legătură cu crochetele lui Mama-mare, dar avea foarte multe în comun cu cererea lui Lynne de a-l reţine lângă ea.

Copiii reîncepură să-i ia cu asalt picioarele. Fratele său destupă o bere şi i-o întinse, iar altcineva deschise televizorul, unde se transmitea o partidă de hockey. Dom îşi lungi gâtul ca să se uite în bucătărie şi o văzu pe Lynne privind cu uimire o răzătoare de brânză. Ceva cald şi plăcut îi fremătă lângă inimă.

Ce bine era să fie din nou acasă.

Femeile n-o lăsară pe Lynne să le ajute la spălatul vaselor.

— Nu, nu, tu eşti musafiră, spuse Maria Corso, silind-o să rămână aşezată, cu o mână grea pe umărul ei.

Nu prea putea să protesteze, având în vedere că singurul scop al prezenţei sale acolo era acela de a convinge familia Corso că n-avea ce să caute în mijlocul ei, că nu era decât o vizitatoare temporară, pentru o singură ocazie. Aşa că rămase singură la masa de sufragerie, în timp ce femeile se grăbeau să strângă, într-un stil care demonstra cât de des o făceau împreună. Râdeau mult şi se loveau unele pe altele cu prosoapele, ca şcolăriţele în tabără. După câte se părea, corvezile gospodăreşti nu erau chiar atât de istovitoare, când se desfăşurau în compania altora.

Alături, în *living room*, bărbaţii stăteau tolăniţi, chipurile supraveghind copiii, de fapt mai atenţi la partida de hockey de la televizor. Domenic ocupase un fotoliu, la câţiva paşi de ea, lângă arcada dintre sufragerie şi living. Stătea rezemat de spătar, cu o bere în mână, privind meciul pe sub pleoapele pe jumătate coborâte.

Din timp în timp, cineva se lăsa pe vine lângă fotoliul lui, cerându-i părerea în câte o problemă. Când şi când, câte una dintre femeile din bucătărie îl întreba tunător cum găsise macaroanele, sau dacă avea vreo idee de folos pentru grădina de zarzavaturi din vara următoare. Toată familia părea să graviteze în jurul lui, ca în vechiul film „Naşul”.

Pardon. Ăsta chiar era un comentariu în stilul ariciului. Nu observase decât când Domenic îi atrăsese atenţia asupra tendinţei ei de a se strânge ghem, închisă în sine, când o cuprindea invidia. Ei bine, poate că se simţea într-adevăr o idee cam invidioasă pe felul cum se ploconeau toţi în jurul lui Domenic. Ar fi făcut orice, ar fi promis orice, numai să se simtă măcar în parte atât de iubită pe cât se vedea clar că era el.

Se scutură în sinea ei. Avea douăzeci şi şapte de ani, pentru numele lui Dumnezeu, trecuse cu mult de vârsta când ar fi trebuit s-o preocupe câştigarea bunăvoinţei părinţilor. Rareori stăruia atât de mult asupra acestei relaţii tensionate şi incomode. Pesemne că faptul de a se cufunda astfel într-o familie care întruchipa tot ceea ce-şi dorise ea vreodată îi zgândărise vechile răni.

Ar fi fost mai bine să plece. Să-şi ia paltonul şi poşeta şi să se scuze, să ajungă acasă şi să lucreze două ore la prezentarea pentru şedinţa de planificare din săptămâna care urma. Dar se simţea atât de bine aşezată acolo, cu burta plină de cele mai delicioase bunătăţi pe care le mâncase în ultimele luni, privindu-i pe Domenic şi ai lui.

Un băieţel scund, brunet şi cu ochi căprui – Lynne avea impresia că cineva îl numise Joey – se căţără pe scaunul de alături, unde rămase în genunchi, privind-o fără să clipească.

— Salut, spuse Lynne.

Copilul nu-i răspunse. Probabil că mama lui îl învăţase să nu stea de vorbă cu străinii. Cu siguranţă, Lynne nu dorea să contravină stricteţilor educative, aşa că îl lăsă în pace. Ochii băiatului se dilatară, cu uimire, după care sări de pe scaun, repezindu-se drept în abdomenul lui Domenic.

— Au, unchiule Dom! Ce burtă tare ai!

— Atunci, du-te şi sări pe burta lui taică-tău, o vreme. E mare şi moale, la câtă bere a turnat în el.

Dar, în timp ce rostea aceste cuvinte, Domenic cuprinse cu un braţ copilul, care se cuibări din nou lângă el, plin de încredere.

Apoi, băiatul se uită iarăşi spre Lynne. Punând mâna căuş la gură, şopti ostentativ în urechea lui Domenic:

— De ce câteodată e aşa de drăguţă, şi altă dată aşa de rea?

Comentariul lui Joey o făcu pe Lynne să se închidă şi mai adânc în ea însăşi. Nu-i spusese copilului decât un singur cuvânt, pe care el nici nu-l luase în seamă, iar acum o acuza că era *rea*?

— Nu-s rea deloc, mormăi, mai mult pentru sine.

Joey dădu din cap, solemn:

— Uite, *chiar acum* se vede că eşti rea.

— Nnţ, îi ciufuli Domenic părul. Nu face decât să-şi pună masca de serviciu, câteodată, ca să nu-şi dea nimeni seama ce inimă mare şi bună are în piept.

— Eu n-am mască de serviciu.

— Ba cum să nu ai? Uite-aşa, Joey, vezi?

Domenic îşi strânse buzele şi-şi supse obrajii, arcuindu-şi ambele sprâncene în sus până când fruntea îi dispăru aproape cu totul, după care ridică nasul spre tavan. Copilul hohoti de râs, după care îşi schimonosi trăsăturile, într-o imitaţie a expresiei lui Domenic.

— Eu nu arăt aşa, şopti Lynne.

— Uneori.

— Uite că iar face mutra aia, unchiule Dom! Ia drege-i-o tu.

Sări din poala lui Domenic şi alergă s-o bată pe genunchi:

— Nicio grijă. Unchiul Dom ştie să le dreagă pe toate. Hai, unchiule Dom. Drege-i faţa.

Domenic ridică din umeri, cu un mic zâmbet de scuză. Se ridică din fotoliu, pentru a se ghemui lângă scaun, coborându-şi chipul la acelaşi nivel cu al ei. Dacă voia, Lynne i-ar fi putut pune ambele mâini pe umeri, ca să simtă cum luneca ţesătura cămăşii peste relieful lin al muşchilor. Sau, poate, şi-ar fi trecut degetele prin cârlionţii mătăsoşi ce se iţeau din deschizătura cămăşii. Sau… sau poate era cazul să stea în mâini până-i treceau toate pornirile alea aiurite.

Domenic îşi potrivi vârful degetului arătător pe colţul unui ochi al ei, apoi şi pe al celuilalt.

— Pe ăştia, am să-i întorc puţin în sus.

Apoi, degetul o mângâie pe obraz, oprindu-se lângă buze.

— Nici pe astea nu trebuie să uite să le ţină în sus.

Degetul străbătu buzele, până în celălalt capăt.

— Şi aici. Un-doi, zâmbiţi, gata cu masca de serviciu.

Din latura masculină a camerei erupse un cor de huiduieli şi fluierături, iar Lynne trimise o mulţumire fierbinte spre cer că-şi stăpânise imboldul de a-l atinge.

— Jos labele, Dom, strigă unul dintre fraţii lui. Nu e nimic între voi doi.

Femeile se răsuciră să vadă ce era cu tot tărăboiul şi îl

surprinseră pe Domenic cu degetul pe buzele ei. Mama-mare Corso o înghionti pe Mama Corso; amândouă râseră cu subînţeles.

— Bine, bine, îşi retrase Domenic mâna, ridicând-o deasupra capului, într-un gest de capitulare.

Lynne îşi înfrână pornirea de a-i lua degetele ca să şi le pună din nou pe buze, pentru a-i aminti că un tip muncitor nu trebuia să se descurajeze la primul obstacol. Îşi spuse că bătăile inimii se datorau faptului că devenise aşa, dintr-odată, centrul atenţiei.

Micul Joey, insensibil la curenţii subtili din încăpere, rămăsese studiindu-i faţa cu un ochi critic.

— Nasul îi stă tot în vânt.

— Îmi place aşa, răspunse Dom, iscând o scânteie de căldură în inima lui Lynne. Femeile cu nasul în vânt sunt foarte indicate, Joey, fiindcă asta înseamnă că-s inteligente, puternice, puţin cam îndărătnice poate, şi nu înghit mizeriile nimănui.

— Niciuna din celelalte iubite ale tale nu avea nasul aşa de in sus, unchiule Dom.

— Lynne nu e iubita mea.

— Bine, atunci o iau eu. Da fără masca de serviciu, o admonestă copilul pe Lynne.

În acel moment, cu amintirea atingerii lui Dom, pentru a-i modela un zâmbet, răspândindu-i furnicături prin piele, nici nu se credea în stare să mai revină vreodată la acea mască de serviciu.

Lynne verifică încă o dată încuietoarea de la portiera maşinii şi aruncă o privire spre Domenic, care stătea rezemat de propriul lui autovehicul.

— Zău că nu era nevoie să mă urmezi până acasă, spuse ea, repetând aproape cuvânt cu cuvânt protestul dinainte.

Dom ridică din umeri:

— Era aproape în drumul meu. Şi, în plus, s-a făcut târziu.

Ridică din umeri şi ea. Se pricepeau de minune la gestul ăsta. Un fel de comunicare fără cuvinte, ca să-şi reamintească mereu unul altuia că nu aveau nimic în comun, că între ei nu se petrecea niciun lucru important.

— Lucrez adesea până târziu.

— Îmi pare rău.

Lynne se cam burzului. Spera că nu-i părea rău pentru ea fiindcă

muncea pe brânci şi venea singură acasă, într-un condominiu pustiu. Dar, în fond, un om care se contopea fără niciun efort în hoarda familiei pe care tocmai o lăsaseră în urmă, care stătea încântat în timp ce copiii se căţărau peste el, îl trăgeau de păr şi se plângeau că avea prea tari muşchii abdominali, probabil că ar fi găsit sanctuarul liniştit al locuinţei ei mai asemănător cu o celulă la izolare.

— Voiam să spun, reluă Dom, risipindu-i gândurile şi tăcerea, că-mi pare rău că seara s-a prelungit atât de mult. Ştiu că nu te aşteptaseşi să rămâi până aşa târziu.

— A, m-am distrat de minune. Nici n-am observat când a trecut timpul.

Cu o tresărire, îşi dădu seama că îi spusese adevărul. Odată ce femeile terminaseră cu spălatul vaselor, toţi adulţii se adunaseră în jurul masivei mese de sufragerie, glumind şi râzând câteva ore. Fusese atât de absorbită, încât niciun moment nu se gândise la trecerea timpului.

— Credeam că te scuzi pentru că m-ai însoţit până acasă.

— Ştii cum suntem noi, băieţii. Facem asemenea lucruri ca să ne îmblânzim instinctele de oameni ai cavernelor.

Tot drumul, Lynne se frământase întrebându-se dacă prezenţa lui însemna că se aştepta s-o invite în casă, totodată ştiind că nu s-ar fi supărat prea mult dacă asta-i era intenţia. Acum, ştia că Dom nu anticipase nimic; nu făcea decât să se supună unui impuls masculin instinctiv. Acele impulsuri nu puteau fi decât fireşti, pentru un bărbat cu umerii atât de laţi. Nu-şi putu stăpâni o privire furişată spre umerii aceia şi nu se putu abţine să-şi imagineze ce senzaţie plăcută ar fi fost să se ghemuiască lângă el, aşa cum făcuse micul Joey, să-i simtă braţele acelea mari şi puternice cuprinzând-o şi înştiinţând-o că o plăcea exact aşa cum era.

Vântul îi deschise sacoul, lipindu-i cămaşa de stomac, stomacul acela tare pe care nepoţii şi nepoatele lui se distraseră lovindu-l cu pumnii, iar invitaţia la o cafea păru categoric cea mai tâmpită idee. Pe de o parte, ar fi simţit imediat liniştea şi pustietatea din apartament. Iar pe de altă parte, ei bine, petrecuseră aproape toate seara asigurându-i pe toţi că nu prezentau niciun interes unul pentru celălalt. Cafeaua ar fi însemnat să depăşească o anume limită.

După această seară, n-avea să-l mai vadă niciodată – decât dacă urmau să câştige biletele.

Dar cafeaua, chiar şi decafeinizată, tot depăşire a unei limite rămânea.

— Te-au plăcut, spuse Domenic.

— Şi eu i-am plăcut, răspunse ea, cu sinceritate.

— Toţi la un loc, pot să intimideze. Te-ai descurcat excelent.

— Mulţumesc.

— Deci.

Se dezlipi de maşină, iar Lynne îşi îndepărtă cu forţa gândurile de contemplarea jocului muşchilor şi al tendoanelor necesar pentru a face acea mişcare. Trecuse mult timp de când nu mai atinsese un bărbat, motiv pentru care, probabil, o fascina atât de tare ideea de a-şi plimba mâinile peste abdomenul lui Domenic, pentru a-i aprecia personal duritatea muşchilor.

Nici moartă nu l-ar fi invitat la o cafea.

În orice caz, nu părea să-l intereseze.

— Mai stau până intri pe uşă.

— Nu e nevoie să… începu ea, dar văzu imediat, după modul tipic pentru un om al cavernelor cum i se încordară fălcile, că era hotărât să vegheze oricum. Bine, atunci, îţi mulţumesc. Şi, noapte bună.

— Noapte ebună.

Bocănitul tocurilor ei reverbera întotdeauna din pereţii ce împrejmuiau parcarea, dar astă seară sunetul era înfundat, ca şi cum prezenţa masivă şi voluminoasă a lui Domenic ar fi absorbit parţial solitarele unde sonore. Descuie uşa şi mai aruncă o privire peste umăr, pentru un ultim zâmbet de salut.

— Lynne? o strigă el.

— Da?

Inima începu să-i bubuie în piept. Dacă îi cerea, scurt şi cuprinzător, să-l invite în casă, ar fi… ar fi…

O, Doamne, ar fi făcut-o.

— Eşti o fată bună.

Fu nevoită să clipească din ochi, pentru a-şi alunga ridicola dezamăgire ce o cuprinsese.

— Asta-s eu, glumi ea. Lynne Stanford, fată bună.

Încuie uşa în urma ei şi se opri în antreu, ascultând, în timp ce zgomotul maşinii lui se pierdea în depărtare.

Capitolul şapte

Dom îşi puse o mână pâlnie la ureche, încercând să audă peste zgomotele din hală, în timp ce June turuia lista de mesaje despre care susţinea că nu-i puteau aştepta întoarcerea la birou.

— Asta-i tot? întrebă el, dezamăgit că toate apelurile erau legate de serviciu. Dar, în fond, la ce se putea aştepta, când îşi consulta mesajele de la birou? Familia lui îşi limita destul de strict apelurile, în timpul programului. Iar femeilor cu care avea relaţii nu le dădea niciodată numărul de la birou. Excepţie făcând Lynne. Dar cu Lynne nu avea o relaţie propriu-zisă.

Nu mai vorbise cu ea de când îi urase noapte bună, în faţa condominiului. Sigur, nu se apucase să numere orele, sau aşa ceva.

Sau poate că da. Lynne spusese ceva în legătură cu faptul că biletele se trăgeau la loterie chiar în acea zi, miercuri. Probabil că asta îl frământa – biletele la meci. Nu Lynne Stanford.

— Mă rog, mai e un mesaj…

În vocea lui June se simţea o notă uşor tăioasă.

— A sunat Lynne Stanford.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? întrebă el, nervos.

— Ai spus că nu te interesează decât mesajele importante. Şi ai subliniat foarte insistent că între voi doi nu se întâmplă nimic important.

Fără îndoială, pe June continua s-o usture refuzul lui de a-i oferi detaliile cele mai savuroase cu privire la relaţia lor. Nu credea că nu exista niciunul. Avea să i-o plătească mai târziu, după ce se risipea primul val de emoţie şi i se limpezeau minţile suficient pentru a ticlui răzbunarea.

— A spus ceva în legătură cu mine?

De cum puse întrebarea, se strâmbă. Ar fi trebuit să aştepte acea limpezire a minţii, înainte de a se avânta ca un adolescent, cerându-i unei mijlocitoare să interpreteze comentariile unei fete pe care o plăcea.

Spre lauda ei, June nu se umflă în pene, nici nu puse sare pe rană.

— Citez textual: „Am câştigat”.

Dom scoase un chiuit care atrase privirile surprinse ale clienţilor ce se îmbulzeau prin hală. Mike, ocupat să facă însemnări pe planşetă, ridică ochii, mirat. Dom îi făcu un semn cu degetul mare în

sus.

— Dom, continuă June, ai auzit ce-am spus în legătură cu licitaţia de la McAllister? Aşteaptă să-i cauţi de urgenţă.

— Ăă, mdaaa… minţi Dom, fără să-şi amintească un cuvânt din conversaţia despre McAllister. Mă ocup de ei mai târziu. Când ajung la birou.

Şi întrerupse contactul, în mijlocul pufnetului neîncrezător al lui June.

— Ce e, şefule? întrebă Mike.

— Am bilete la finala de duminică.

— Aşa da! îi întinse Mike mâna, să-l felicite.

— Cu Lynne, adăugă Dom, plăcându-i nespus cum suna.

— Cu Lynne? A mers planul ăla tembel cu cucoana în taior?

— Mhm, zâmbi Dom.

Lynne Stanford, cu listele ei de sarcini şi foile de specificaţii, cu părul strâns la spate şi taioarele de lucru croite impecabil, îi făcuse rost de bilet la finala campionatului.

— O să arate ca un ciuline printre trandafiri, dacă vine la meci cu unul din taioarele alea, comentă Mike.

— E microbistă. Va veni în blugi.

Strânşi pe trup, spera Dom.

— Şi tricou Steeler.

Drăguţ şi larg, ca să aibă spaţiu de manevră când sărea în picioare. Înghiţi în sec, iar degetul îi porni în goană peste tastatura telefonului celular, începând să formeze numărul lui Lynne.

— Parcă tocmai ai vorbit cu June, observă Mike.

— Pe Lynne o sun.

— Fără să-i cauţi numărul?

Degetul lui Dom se opri, ezitând deasupra ultimei cifre. Nu era de mirare că Mike se zgâia la el cu ochii cât cepele. Dom era un anti-talent la memorarea numerelor de telefon; nici măcar propriul său număr de celular nu-l putea ţine minte, pentru numele lui Dumnezeu. Şi totuşi, forma numărul lui Lynne pentru prima oară în viaţa lui, la fel de familiarizat cu el ca şi cum de fapt ar fi sunat-o de-o mie de ori, în loc de a se fi *gândit* doar s-o caute, ceea ce făcea aproape încontinuu de când o văzuse ultima oară.

Nu era deloc un semn de bun augur.

Îşi abătu degetul în altă direcţie, apăsând butonul *„end”*.

— Mare lucru, să-i ştiu numărul de telefon, spuse el.

— Mie-mi spui, replică Mike, cu o veselie exagerată. Vine o vreme, în viaţa fiecărui om, când începe să-şi întipărească numere de telefon în memorie. Şi, ce să vezi, te pomeneşti că ţi-o ia creierul înainte, de capul lui, memorând telefoanele tuturor celor pe care-i întâlneşti, nu numai pe-al singurei femei care nu te interesează.

— Mda, făcu Dom, nesigur.

— Şi, până să te dezmeticeşti, mai ciopleşti şi un set complet de litere ale alfabetului, ca să urmeze acel *L* pe care l-ai scrijelit în lemnul ilicelor de la McCarry Steel, azi dimineaţă.

Domenic sperase ca Mike că nu fi observat acea mică scăpare din partea lui.

— Mă gândeam la licitaţia de la Lynch Park Mall, minţi el. Înţelegi – *L*, de la Lynch.

— Mhm. *L* de la Lynne… ch, pronunţă Mike numele în două silabe, astfel încât nu mai avea nicio legătură cu hala comercială.

— Şi cu Steelers cum rămâne? încercă Dom să schimbe subiectul.

— Puţin îmi pasă ce spui. Lupu-şi schimbă părul, dar năravul, ba. Probabil va veni la meci în taior şi pantofi cu tocuri.

Într-o asemenea situaţie, Dom n-avea s-o vadă sărind de pe scaunul din tribună.

Dar să zâmbească putea, cu siguranţă. Îşi frecă pe furiş vârfurile degetelor cu cel mare, amintindu-şi senzaţia buzelor ei când îi drese masca de serviciu, atât de gingaşe şi tremurătoare, arcuindu-se ca răspuns la atingerea lui. Cum i se înclinaseră ochii la colţuri şi se învăpăiaseră cu o căldură pe care părea a se teme s-o lase să se piardă.

Probabil pentru că pe lista de sarcini încă nu avea scris imperativul „să fii sexy”.

Dar, măi frate, cât i-ar fi plăcut să fie de faţă când acest punct avea să ajungă în capul listei.

— Eşti sigur că domnişoara asta nu e potrivită pentru tine, Dom?

— Nu încape nicio îndoială, răspunse el, alungându-şi deliberat din minte senzaţia de normalitate din momentul când o atinsese. Ştii ce-a făcut? A refuzat să-mi ţină nepoata în braţe, aseară, când am dus-o să-mi cunoască familia. O femeie care refuză copiii n-are ce căuta în familia mea.

— Exact, se încruntă Mike. Totuşi, curios că menţionezi asta. Sora mea mi-a spus odată că îşi dorea ca străinii să nu i se mai tot agaţe de copil, pentru că, fiind mic, se sperie când un necunoscut încearcă să-l ia în braţe. Bietul prichindel se înroşeşte tot şi urlă aşa de tare, încât se teme să nu-i plesnească un vas de sânge, sau aşa ceva.

Cam la fel cum reacţionase nepoata lui, când fusese trântită în braţele lui Lynne.

Dintr-odată, îşi dori ca el şi Mike să-şi fi adus la muncă unelte, nu planşete, ca să discute însemnările despre ceea ce trebuia să comande pentru expoziţia de la Paştele următor. Îi venea să-şi înfunde mâinile cât mai adânc în pământ, începând să smulgă plantele cu rădăcini cu tot.

— Ştii, spuse el, palmierul ăla areca de lângă scară arată mult prea posomorât şi plin de sine.

Mike privi spre areca.

— E un copac, şefule. Pomii nu-şi pot permite să facă pe posomorâţii. Natura i-a condamnat să fie mulţumiţi.

— Probabil crede că e de neînlocuit, numai fiindcă şi-a înfipt rădăcinile în pământ.

— A, rădăcinile, sigur. Rădăcinile inspiră încredere. Oricât şi oricum ai trage de ele, întotdeauna mai rămân câteva fire, gata să încolţească din nou. E greu să smulgi rădăcinile, chiar şi când s-au prins acolo unde nu au ce căuta. Şi la urma urmei, ce ai cu copacul?

— Ocupă din spaţiul celorlalte plante.

Domenic privi încruntat spre copac, imaginându-şi încâlceala de rădăcini care se întortocheau pe sub suprafaţa pământului, întinzându-se în paguba restului grădinii. Cam la fel cum intră şi ideile în capul unui om, înfigându-se atât de adânc încât chiar şi când bănuieşte că s-ar putea să fie greşite, îi e îngrozitor de greu să se mai dezbare de ele. Idei ca, de pildă, aceea că femeia potrivită pentru el trebuia să fie o gospodină entuziastă, la fel ca mama şi surorile lui. De zece ani aducea acasă asemenea femei, fără a cunoaşte nici măcar o dată sentimentul de mândrie şi adecvare pe care-l avusese cu Lynne aşezată lângă el la masă.

Dorea s-o sune, să-i asculte vocea lină şi senzuală spunându-i că mizaseră pe o şansă şi câştigaseră, să-i audă râsul plin de o fericire sinceră, să-i audă mândria amestecată cu uimire când avea să se laude că îşi asumase un risc care dăduse roade. Îi plăcea să se îndese în

locuri unde nu avea ce căuta. Dom voia s-o audă făcând vreo remarcă inteligentă, spunându-i că ideile sale învechite nu erau decât nişte baloane umflate cu aer cald şi că se hotărâse să-i demonstreze că se înşela amarnic când credea că niciodată nu s-ar fi potrivit împreună.

Lynne, însă, nu era disponibilă pentru a sta de vorbă cu el.

N-o găsi nici cu următoarele trei ocazii când încercă, aşa că fu nevoit să se mărginească la a-i lăsa un mesaj secretarei.

Nu avea timp să telefoneze unei femei de mai mult de patru ori, mai ales când era clar că nu avea timp să discute cu el.

În drum spre camion, trecură prin dreptul palmierului areca.

— *Hasta la vista, baby*, salută în glumă Mike copacul.

— Îl păstrez, spuse Dom.

— Dar…

— Rămâne aici. Scoţându-l, am deranja prea mult restul grădinii.

* * *

Lynne suferea pentru Beth, care stătea cocoşată în celălalt capăt al mesei de conferinţe, recunoscând faţă de echipa comercială că nu reuşise să finalizeze vânzarea Penn-Gellis. Daniel, supervizorul de teren al lui Beth, arăta la fel de deznădăjduit.

Păreau asemenea ei, în dimineaţa când Susan îi spulberase speranţele. Azi, însă, o străbătea un licăr de încredere. Putea încheia acea vânzare Penn-Gellis. Ştia că era în stare. Vechea şi familiara emoţie îi gonea prin vene. Nu mai ţinea minte la câte şedinţe participase în ultima vreme, prefăcându-se dezinteresată atunci când venea vorba de strategiile comerciale, când de fapt tare ar mai fi vrut să se avânte din plin. Ciudat, cum îşi permitea să uite cât de mult îi plăcuse fiorul vânătorii, până când îşi recunoscuse faţă de Domenic preferinţele.

Dar nu-şi putea permite să-i calce pe picioare pe Beth sau Daniel.

— Gata, şedinţa asta s-a lungit prea mult. Ce mai urmează în ordinea de zi? se interesă Susan.

— Am mai putea discuta doar un minut despre Penn-Gellis? întrebă Lynne.

Cu toţii reacţionară ca şi cum s-ar fi pomenit dintr-odată că

stăteau pe scaune electrice. Până şi Lynne simţi că-ncepea să-i iasă fum din cap. Cu siguranţă, se întâmplase ceva cu circuitele ei mintale – *niciodată* nu vorbea la şedinţe fără a avea un plan de rezervă migălos pregătit. Nu-i venea să creadă că-şi deschisese gura aia neferecată. Cel mai prudent ar fi fost să se retragă pur şi simplu. Susan, însă, o privea cu speranţă, iar Daniel, cu prudenţă. Lynne ar fi vrut să şti cum îl putea convinge fără cuvinte că nu urmărea să-l facă să pară incompetent – dar îşi dădu seama că nu-i zâmbea lui Daniel decât rareori. La urma urmei, când se punea problema avansărilor, îi era concurent, iar una dintre cele zece porunci ale tribului Stanford spunea: *Să nu dezvălui secrete dacă pun pe altcineva într-o lumină favorabilă.*

— Prima oară când am venit în firma asta, am lucrat la contul Penn-Gellis, începu ea. Nu vreau decât să le spun lui Daniel şi Beth că sunt bineveniţi să folosească dosarele mele vechi. S-ar putea să găsească în ele ceva util.

Ochii lui Daniel se luminară de surprindere – şi recunoştinţă.

— În momentul de faţă, niciun ajutor nu e de lepădat. Încă nu sunt dispus să renunţ la contul ăsta. Cred că n-ai şi cine ştie ce idei măreţe, pe lângă dosare?

Îşi asumase un risc, iar el îi venise în întâmpinare. Zâmbindu-i, dădu scurt din cap.

Gura lui Susan se rotunji într-un mic *O* de mulţumire.

— Bine, de-acum, voi trei sunteţi o echipă în chestiunea asta. Faceţi tot ce e necesar.

Mai târziu, când reveni la birou, Lynne abia îşi putea ascunde însufleţirea. Simţea mirosul cafelei puse la fiert. Cafea cu ciocolată, migdale şi nucă de cocos. Steelers-ii jucau în finală, iar ea urma să meargă la meci. În viaţa profesională, avea şanse să iasă din nou pe teren, cu o vânzare semnificativă. Îşi luă mesajele telefonice, simţind un nou val de bună-dispoziţie când le răsfoi şi văzu că o sunase Domenic.

Frumoasă era viaţa.

— Ce mai zi, spuse ea, când Domenic răspunse la telefonul din birou.

— Mhm. Am auzit că am câştigat biletele.

Părea plictisit, ca şi cum l-ar fi deranjat de la masă cine ştie ce client pisălog pentru a-i spune că era posibil să fi câştigat deja un premiu valoros. Buna ei dispoziţie se cam dezumflă, şi-şi dădu seama

cu câtă nerăbdare aşteptase să stea de vorbă cu el. Îşi imaginase că avea să fie la fel de emoţionat la ea, auzind că biletele le aparţineau. Când colo, Dom vorbea pe un ton repezit şi pragmatic… cam la fel ca ea, când răspundea la telefon.

Voia să-i spună câtă energie de a vorbi în sala de şedinţe îi dăduse felul lui de a o sili să recunoască în sinea ei cât de mult îi lipsiseră activităţile comerciale. Îşi imaginase glasul lui, cald şi aprobator, ochii, lucind de încântare, şi risurile zâmbetului arcuindu-i-se la colţurile buzelor şi încreţindu-i pielea de la ochi. Îl dorea pe Domenic, nu pe acest străin rece şi indiferent.

— Deci, care e pasul următor? o întrebă el.

Lynne se rezemă de spătar, neînţelegând de ce se manifesta atât de distant. Burscheţea lui îi amintea că şi ea era ocupată, mult, mult prea ocupată ca să-şi facă griji pentru toanele unui bărbat. Îşi înfrână pornirea de a-l întreba ce se întâmplase, trăgându-şi în mijlocul biroului agenda zilei. Consultă din nou programul de după-amiază, deşi îl mai revăzuse de două ori şi ştia că i-ar fi fost foarte greu să-şi găsească timpul necesar pentru o întâlnire.

— Nu vor să trimită biletele prin poştă. Ba chiar, funcţionara a insistat cu destulă încăpăţânare că trebuie să fim prezenţi amândoi, la ora patru. A spus că şeful ei doreşte foarte mult să ne cunoască.

Auzi un foşnet de hârtii şi-şi imagină că şi el îşi răsfoia agenda.

— La patru e bine. Vom merge împreună.

Împreună. Poate i se păruse, doar, că era distant. Simţi un mic fior de nerăbdare, datorat nu numai gândului de a-şi ţine în mână propriul bilet la finală.

— June nu credea că vei putea veni.

— June nu se pricepe la stabilirea priorităţilor nici pe departe atât de bine pe cât crede.

Poate că June fusese puţin cam indiscretă, spunându-i lui Lynne mult despre încărcatul program de după-amiază al lui Domenic. Prin urmare, ştia că Dom mintea. Trebuia să opereze schimbări majore, ca să se poată întâlni cu ea. Îi acorda o prioritate mai mare decât licitaţiei de la McAllister, despre care June insinuase că era extrem de importantă. Lynne coborî ochii spre agentă, apoi îşi privi ceasul. Acum, uitându-se din nou, descoperi că şi ea avea posibilitatea să facă unele mici schimbări creatoare. Tocmai se pregătea să-i spună că ora patru îi convenea de minune, când Dom o opri:

— Să nu crezi că n-am încredere în tine că mi-ai preda biletul.

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva.

Acum ştia de ce era atât de dornic să-şi modifice programul ca s-o întâlnească. Se temea să n-o şteargă cu ambele bilete.

— Duminică va fi o înghesuială îngrozitoare. Cred că n-ar fi bine să ne dăm întâlnire în faţa stadionului, atâta tot.

— A, categoric. Ai perfectă dreptate.

— Mda, bine.

Părea nemulţumit dar, de vreme ce încă de la început conversase pe acest ton, Lynne nu se putea consola nici măcar cu gândul că poate îşi dăduse seama cum îi insultase integritatea.

— Şi nu uita – funcţionara a făcut aluzie, prima dată când am fost acolo, că şeful ei nu s-ar bucura deloc să afle că perechea câştigătoare nu are cu adevărat o relaţie sentimentală.

— Îmi amintesc, răspunse Lynne.

— Va trebui să ne prefacem că ne iubim într-adevăr.

— Nu… Nu va dura mai mult de câteva minute, îşi înghiţi ea nodul dureros, trimiţându-l să-i apese inima. Nicio problemă.

— Vin să te iau la patru fără un sfert.

— Nu, nu e nevoie.

Închise ochii. Domenic încerca doar să aranjeze totul, să pună la punct fiecare detaliu, nimic mai mult. Nu dorea cu adevărat s-o vadă.

— Ne întâlnim la tribunal, la ora patru.

— Perfect. Le dau telefon ca să-i anunţ că venim.

Lynne lăsă receptorul în furcă, înfruntându-şi ridicola pornire de a izbucni în plâns.

Capitolul opt

— Aşadar, iată-ne din nou aici, spuse Domenic, în timp ce se instala pe banchetă, lângă Lynne.

Dădu din cap, prea preocupată ca să vorbească. Probabil Dom făcuse un duş chiar înainte de a veni la întâlnire. Părul îi stătea lipit de ceafă, cu şuviţele umede, în timp ce dinspre el emana un miros proaspăt de săpun, acoperind izurile de hârţoage vechi din birou. Lynne îşi impuse să respire normal, reamintindu-şi cu severitate că nu avea timp de pierdut pentru a-şi recăpăta respiraţia, mai târziu. Şi nu avea timp nici să tot bată drumurile până la oficiul stării civile, cu un

bărbat pe care nici nu se gândea să-l ia de soţ.

— Steelers-ii ar face bine să învingă, spuse ea. Biletele astea ne costă o avere, dacă stai să împarţi cheltuielile oră cu oră.

Dom o privi cu o expresie ciudată.

— Mda, cred şi eu. Dacă vrei s-o iei aşa.

Întotdeauna luase lucrurile aşa, dar observaţia lui o făcu să se întrebe cât de des o făcuse în trecut, plângându-se că i se irosea timpul preţios, fără a ţine seama şi de sentimentele altora. Vorbea de parcă i-ar fi purtat pică pentru fiecare minut petrecut în compania lui. Şi nu era adevărat, nu tocmai. O nemulţumea pierderea de timp, însă când se afla lângă el, nu putea spune că pierdea vremea cu adevărat…

Toate acestea gânduri întortocheate îi făceau capul să se învârtească. Scurt-circuitele din creier păreau să se agraveze, nici pe departe să se astâmpere, cel puţin când era în preajma lui Domenic Corso şi a diversiunilor lui de înaltă tensiune. Îşi duse mâna la frunte, astfel încât în primul moment nu observă că în sala de aşteptare apăruse binefăcătorul lor.

Domenic sări în picioare atât de prompt, încât Lynne ştiu că abia aşteptase un pretext ca să se îndepărteze de ea.

— Ei, ei, ei. Sunt Marvin Kane, registrator testamentar.

— Registrator testamentar? repetă Lynne.

— Oficiul meu e culmea eficienţei, domnişoară Stanford, răspunse Kane. Unii oameni consideră căsătoria o condamnare la moarte, aşa că ne putem ocupa şi de unii, şi de alţii, nu-i aşa?

Funcţionara le adresă un zâmbet subţire şi crispat, care spunea că mai auzise, nu de puţine ori, diverse variante ale aceleiaşi glume.

Kane îşi consultă ceasul de mână, apoi se uită şi la cel de pe perete. Îi strânse lui Domenic mâna, începând să i-o pompeze cu entuziasm.

— Permiteţi-mi să fiu unul dintre cei dintâi care vă felicită, pe dumneavoastră şi domnişorica.

Domnişorică? Cât ai clipi, lui Lynne îi pieri orice urmă de vinovăţie că primea biletele prin înşelăciune. Tocmai era pe punctul de a-l informa că numai domnişorică nu era, când Domenic o apucă de mână, trăgând-o lângă el. Era mai înalt decât ea cu un cap, ceea ce îi cam descuraja obiecţiile faţă de diminutive, dar totuşi, stând lângă Domenic, care o ţinea de mână, se simţea mai mult ca o parteneră cu drepturi egale. Dar aşa ceva nu avea niciun sens, întrucât Domenic era

genul pe care îl *interesau*, într-adevăr, domnişoricile.

Urmă un schimb de comentarii politicoase, după care Kane îi înmână lui Lynne plicul cu biletele.

— Să le păziţi ca pe ochii din cap, o atenţionă el.

Primirea biletelor îi aminti că singurul motiv pentru care stăteau acolo, unul lângă altul, era neîncrederea lui Domenic în ea. Le introduse în poşetă, aruncându-i lui Dom o privire piezişă. Ochii lui urmăreau biletele la fel cum urmăreşte un câine flămând mişcările furculiţei între farfurie şi gura stăpânului. Ei bine, n-avea decât să facă şi sluj, din partea ei, că tot nu i-ar fi folosit la nimic. Trebuia să aibă încredere în ea până ajungeau afară. Ar fi fost îngrozitor de suspect să desperecheze biletele în faţa lui Kane.

Marvin Kane îşi compară din nou ceasul de mână cu cel de pe perete. Un tic cum nu se putea mai enervant. Îşi drese glasul:

— E patru şi treisprezece minute. În două minute, veţi ajunge afară. Faceţi bine şi grăbiţi-vă, dacă nu vreţi să vă prindă exodul în masă. Majoritatea serviciilor tribunalului se închid la patru şi jumătate. Dacă plecaţi acum, le-o puteţi lua înainte.

— Mulţumim, răspunse Domenic. Nici nu vrem să mai pierdem timpul.

Coridoarele reverberau cu ecouri, dar murmurul ascensoarelor şi conversaţiile care răsunau de la etajele superioare anunţau că goana spre ieşire se pregătea să înceapă.

— Mai bine să ne grăbim, propuse Lynne.

— Sigur. Unde mi-e biletul?

Lynne continuă să meargă înainte, cu paşi repezi, în timp ce cotrobăia în poşetă. Îi dădu lui Dom un bilet, tocmai când ajunseră la uşa rotativă.

— Ne vedem duminică, mai spuse ea, strecurându-se între batantele care se învârteau încet.

O lumină fulgerătoare o orbi, aşa că fu cât pe ce să-l trântească de pe picioare pe omul cu camera video, care stătea chiar în faţa uşii. Încercă să se retragă, dar în acel moment uşa îl expulză pe Domenic, care o împinse din spate cu toţi muşchii tari ai abdomenului său. O prinse de coate, sprijinind-o, cu un gest reflex.

Operatorul se clătină puţin, dar îşi ţinu strâns pe umăr camera costisitoare.

— Uite-i! strigă el. Tocmai la ţanc!

Trei microfoane, fiecare afişând iniţialele câte unui post local de televiziune, înfloriră în faţa lor.

— Dracu' să-l ia pe Marvin Kane ăla, mormăi Domenic, la urechea ei. Murmurul lui scăzut o străbătu ca o săgeată, făcând-o să devină mult prea conştientă de felul cum stăteau lipiţi unul de altul.

Deşi parţial orbită de blitzurile aparatelor foto, Lynne putu distinge un al doilea cameraman, filmând o reporteră blondă care vorbea cu onestitate în microfon. Haosul de întrebări aruncate spre ea îi nimiceau complet simţul auditiv, dar după gesturile reporterei spre intrarea în tribunal, Lynne înţelese că vorbea despre *ei*.

Fir-ar a naibii.

— Când e data nunţii?

— Cum v-aţi cunoscut?

— De cât timp sunteţi logodiţi?

— Nu comentez, răspunse Lynne.

— Haideţi, doar nu vă cerem să mărturisiţi o crimă, protestă unul dintre reporteri.

În acel moment, Lynne se *simţea* aproape ca o criminală. Parcă le şi vedea, foto-portrete ale ei şi ale lui Domenic, faţă-profil, pe lista celor mai căutaţi infractori din America, însoţite de textul care spunea că solicitaseră autorizaţia de căsătorie pe bază de informaţii false.

— Nu vă luaţi de ea, replică Dom. Ştie cât de timid sunt. Încearcă să mă protejeze.

Cuvintele lui îi făcură pe toţi să izbucnească în râs. Iar în inima lui Lynne, declanşară o vâlvătaie de căldură. Domenic încerca s-o protejeze pe ea – deşi nu avea nici cea mai mică nevoie. Auzi din spate ţăcănitul uşii rotative, urmat de glasul fals-surprins al lui Marvin Kane, exclamând:

— Ei, ei, ei! Da ce-i aici?

În momentul când Kane începu să pozeze în faţa camerelor de luat vederi, totul deveni limpede.

— Candidează pentru consiliul municipal, la viitoarele alegeri, spuse Lynne. Ar fi trebuit să-mi dau seama că avea de gând să profite de tombola asta cu biletele, ca să-şi facă publicitate pe gratis.

— Mhm. De-asta se uita aşa de atent la ceas. El însuşi i-a chemat pe ăştia.

— Şi, cum e cu planurile alea de nuntă? repetă un reporter.

— Încă nu sunt definitivate, răspunse Dom.

Văpaia caldă din inima lui Lynne mai crescu cu câteva grade. Niciodată nu mai fusese legată de altcineva printr-o asemenea camaraderie, care-i făcea aproape să-şi ghicească unul altuia gândurile, cum păreau capabili ea şi Domenic. Dacă nu era atentă, se putea obişnui să depindă de el.

Auleooo!

Domenic ar fi murit de plăcere, dacă afla că era tentată să se bazeze pe el; o putea interpreta greşit, ca pe un efort din partea ei de a intra în lumea *domnişoricismului*, unde-i plăcea lui să-şi găsească femeile. Dar domnişoricile nu avansau cu două trepte în administraţia superioară înainte de a împlini douăzeci şi şapte de ani. Nu-şi putea permite să se obişnuiască să depindă de un bărbat care n-avea să se mai afle în preajma ei până duminică, un bărbat care-şi dorea o femeie atât de radical diferită de ea însăşi. Nu îndrăznea să se lase abătută de pe calea cea dreaptă, într-o perioadă atât de critică.

— Lynne şi cu mine nu ne prea batem capul cu detaliile, spuse el, înăbuşindu-i prompt orice slabă speranţă că o putea înţelege şi accepta aşa cum era.

— Nu m-am supărat când m-ai făcut „fată bună", replică Lynne, dar nu te pot lăsa să apari la televizor şi să spui lumii întregi că nu-mi bat capul cu detaliile. Cred că asta ţine de apărarea prestigiului meu profesional.

Reporterii scoaseră un şir de *oooh*-uri, cu falsă compasiune.

— Procedez cu cea mai mare atenţie, continuă ea, părând mai sinceră decât intenţiona. Dumnezeule, ce-o apucase? O femeie hotărâtă să devină mai spontană nu trebuia să protesteze atât de mult. Era clar, prezenţa trupului bine tonifiat al lui Domenic Corso lângă ea îi scurt-circuita iarăşi procesele cerebrale. Cu cât se termina mai repede toată panarama, cu atât mai bine.

— Şi eu am tendinţa detaliilor, interveni Dom.

Unul dintre reporteri căscă.

— Cu excepţia momentelor când sunt lângă Lynne.

Reporterii se înviorară, împingându-şi microfoanele mai aproape. Lynne îi aruncă o privire furioasă. Domenic îi răspunse cu un fals zâmbet de scuză:

— Ei, trebuie să recunoşti că, de când ne-am cunoscut, ne comportăm puţin mai neobişnuit.

— De când vă cunoaşteţi? interveni un reporter.

— De suficient timp ca să ştim că scopurile noastre finale sunt complet compatibile, declară Dom, cu seriozitate.

Mă rog, atâta lucru era adevărat. Amândoi doreau să vadă meciul echipei Steelers, cu destulă disperare ca să se fi aruncat cu ochii deschişi în planul acela ridicol. Iar acum, uite unde îi aduseseră riscurile asumate – să mintă pe video, în faţa tuturor instituţiilor mass-media locale. Toţi colegii de serviciu aveau să comenteze. O, Doamne, până şi *părinţii ei* puteau vedea reportajul, iar Lynne încă nu le dăduse telefon ca să le explice. Nu mai vorbise cu ei de săptămâni întregi şi nu ştiau nimic despre planul cu autorizaţia de căsătorie falsă.

— Prezentaţi-ne un sărut, le ceru un reporter.

— Aţi auzit ce-a spus – e prea timid, răspunse Lynne.

— Mie nu mi se pare deloc timid, replică blonda, studiind trupul lui Domenic cu o privire îndelung exersată.

Lui Lynne îi veni să-i dea un pumn, dar numai fiindcă se sărutare să tot vadă alte femei holbându-se la Domenic în timp ce se afla la oficiul stării civile, cu ea. Încă o sarcină pentru viitorul ei soţ: să nu fie aşa de-al naibii de atrăgător pentru altele.

— Un săruţel, îi îmbie tipul de la K.D.K.A. Doar un sărut!

Preluară cu toţii mesajul, în cor; până şi Marvin Kane, care înhăţase un reporter şi un cameraman şi-i înghesuise într-un colţ, unde erau mai mult sau mai puţin siliţi să stea cu microfonul şi camera îndreptate spre el. Câţiva salariaţi ai tribunalului, ieşiţi mai devreme, se adunaseră în jurul lor, cu curiozitate. Începură să scandeze şi ei:

— Doar un sărut! Doar un sărut! Doar un sărut!

— Spune-le că nu vrei, îi şopti Lynne lui Domenic.

Ştia perfect că sărutarea ar fi fost o greşeală cumplită, şi totuşi simţea un fior clar de interes să afle ce senzaţie i-ar fi produs.

— Probabil vom apărea la televizor, diseară. Praful se va alege de toate progresele pe care le-am făcut cu familia ta.

— La televizor, zici? se încreţi fruntea lui Domenic, ca şi cum de ani de zile n-ar mai fi chibzuit atât de adânc. Şi cum aş supravieţui eu, dacă toţi amicii ar vedea că am ratat şansa de a săruta o fată frumoasă? Cred că asta ţine de apărarea prestigiului meu bărbătesc.

Îi răstălmăcise cuvintele şi obiecţiile, în propriile lui scopuri. Lynne încercă să afişeze o expresie îngheţată, dar buzele ei păreau să-şi fi format nişte minţi miniaturale proprii. Tremurau, arzând de nerăbdare să-l sărute.

— Unul focos! îi îndemnă blonda, în timp ce mâinile lui Domenic se ridicau pe umerii lui Lynne, răsucind-o spre el.

O trase mai aproape. Ar fi trebuit să-şi încheie paltonul, îşi dădu ea seama, cu întârziere. Dar n-o făcuse şi, întrucât nici el nu-şi încheia niciodată canadiana, nu-i despărţeau decât câteva straturi de haine groase. Ajunse să simtă pe pielea sa cât de tari erau muşchii aceia ai abdomenului, când se lipiră de ai ei. Cât de solid i se simţea pieptul, peste sânii ei, ce tari ca piatra îi erau coapsele, lângă ale ei.

— Prefă-te, şopti ea.

— Ce?

— Doar o pupătură măruntă. Fără pasiune. Aşa, oamenii vor şti că o facem fiindcă n-avem încotro, nu pentru că am dori cu adevărat să ne sărutăm.

Dom chicoti, cu un sunet scăzut şi fierbinte, care răzbătu drept în adâncul făpturii ei.

— Nicio şansă. Dă guriţa-ncoace.

Un zâmbet îi arcui buzele, când şi le coborî peste ale ei. Primul şi singurul sărut al lui Domenic Corso avea să rămână asociat pentru totdeauna cu râsul cald şi vesel, în mintea ei.

După ce şi-o regăsea.

Minţile ei, simţurile, certitudinea că acel bărbat era complet nepotrivit pentru ea, toate o părăsiră în secunda când buzele lui le atinseră pe ale sale. Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva. Ştia că era un uriaş, dar nu-şi dăduse seama cât de masiv era, până când avu nevoie să se agaţe de el pentru a se sprijini, pentru că genunchii săi uitaseră dintr-odată să rămână solizi. Buzele lui le mângâiau pe ale ei, atât de calde şi cu mult mai moi decât ar fi trebuit să fie buzele oricărui bărbat cu muşchi abdominali atât de tari. Erau ferme, autoritare, iar Lynne ştiu că acel sărut scurt nu-i oferea decât o avanpremieră a lucrurilor de care era capabil Dom, cu buzele şi limba.

Acest gând o readuse brutal la realitate. Încercă să se desprindă de el, dar sărutul, într-un fel sau altul, continuă. Buzele nu li se despărţiră decât mult, mult timp după ce între trupurile lor se intercalaseră cincisprezece centimetri de aer îngheţat.

Lynne rămase clătinându-se, cutremurată de a descoperi câtă dreptate avusese gândindu-se că sărutul cu Domenic avea să ducă la un dezastru. Sărutările atât de delicioase le făceau pe femei să ofteze toată ziua şi să planifice nopţi senzuale, cu uleiuri de baie şi

aşternuturi de mătase. Ea n-avea timp pentru uleiuri de baie şi aşternuturi de mătase. N-avea timp de oftat.

Domenic o privea, puţin încruntat, iar Lynne se întrebă dacă şi ochii ei arătau la fel de tulburaţi şi nedumeriţi că ai lui.

— Mulţumim! strigă unul dintre reporteri.

În sfârşit, Lynne reuşi să afişeze un zâmbet rece şi neafectat, întorcându-se spre ei să le dea un răspuns la fel de rece şi neafectat, dar reporterii dispăruseră. Cât ai bate din palme.

Domenic îşi înfundase mâinile în buzunare şi privea, fără a clipi din ochi, prin traficul tot mai dens al orei de vârf.

Lynne ar fi vrut să-şi depună mâna pe bicepsul lui. Ar fi vrut să se rezeme în căldura canadienei sale descheiate. Ar fi vrut să-l sărute din nou.

Această revelaţie o făcu să se zguduie de groază. Trebuia să fugă de acele impulsuri trădătoare care o seduceau şoptindu-i că, poate, sosise timpul să-şi satisfacă unele plăceri îndelung amânate.

— Nu putem face asta, spuse ea.

— Ce nu putem face?

— Trebuie să dăm biletele înapoi. Se cuvine să le ia nişte oameni care vor cu adevărat să se căsătorească.

— Ce-ai înnebunit? Nici nu mă gândesc să dau biletul înapoi.

— Trebuie. Ceea ce-am făcut e incorect. Necinstit.

Ochii lui Domenic se îngustară.

— Când am intrat în afacerea asta, ai ştiut că nu eram cinstiţi. Şti la fel de bine ştii că nu suntem singurii care au cerut de formă o autorizaţie, pentru a avea şansa de a câştiga biletele. Să nu-mi spui că acum te mustră conştiinţa, Lynne, că nu te cred.

— Nu? Atunci, ce mi se întâmplă?

— Te prefaci în arici, chiar sub ochii mei.

— N-am spus nimic răutăcios, protestă ea.

— Acum, nu – dar te strângi în tine şi încerci să te ascunzi. Eşti împărţită în două, Lynne. Când e vorba să dovedeşti cât de puternică şi independentă eşti, devii o tigroaică. Dar, în clipa când începi să te simţi tandră şi apropiată de cineva, îţi zbârleşti ţepii. Sărutul cu mine nu figura pe lista ta de sarcini. Nici faptul că ţi-a plăcut nu era scris în agendă, mai mult ca sigur, aşa că acum dai bir cu fugiţii.

— Nu dau niciun bir cu fugiţii.

— Pe dracu, îşi scoase el în afară dinţii din faţă. Începând să-i

mişte rapid, ca un rozător, peste buza de jos. Aricioaico!

— Parc-ai fi un popândău! se răsti Lynne, înfuriată ridicol, până la lacrimi. Aricii sunt mult mai drăgălaşi.

— Nimănui nu-i pasă cât de drăgălaşi sunt, dacă de fiecare dată când încerci să-l atingi pe câte unul, te înţepi.

— Nu te-am înţepat. Te-am sărutat doar.

— Şi ţi-a plăcut atât de mult, încât te-ai speriat, iar acum încerci să fugi.

— Nu mi-a plăcut chiar *atât* de mult, minţi ea.

În clipa următoare, i se opri respiraţia. Acum, chiar că o făcuse. Se lăsase împinsă de emoţii spre a vorbi fără să judece, aruncându-i o replică jignitoare ca să-l descurajeze. Nu putea nici măcar să se scuze, pentru că atunci ar fi trebuit să recunoască faptul că sărutul fusese extraordinar.

Îi aşteptă reproşul. Dom, în schimb, nu făcu decât să-şi schimbe poziţia, îndepărtându-şi de ea trupul cald şi solid.

Simţi o contracţie în gât. Acea apăsare grea ca de plumb îi strivi din nou pieptul.

— Oricum n-am putea da înapoi biletele chiar acum, spuse Dom, cu un calm demn de invidiat. Arătă cu capul spre uşile rotative, care se învârteau încontinuu, lăsând să treacă un torent neîncetat de salariaţi ai tribunalului. Avea dreptate din nou. Chiar dacă reuşeau să învingă şuvoiul, oficiul stării civile se închisese, între timp, cu siguranţă.

— Mâine, se sili Lynne să spună, printre buze. Toată dimineaţa voi fi ocupată, dar pot aduce biletele înapoi după-amiază, mai târziu.

Domenic o studie un lung răstimp. Arăta foarte nefericit şi o făcu să simtă un val de vinovăţie. Îl convinsese să încerce acel şiretlic, iar acum, când câştigaseră, încerca să-i refuze răsplata câştigată pe merit. Şi totul, numai fiindcă, atunci când o sărutase, uitase un moment de sine. Uitase de sine. O femeie ar fi trebuit să preţuiască enorm sărutările capabile de aşa ceva. În schimb, ea se speriase de moarte.

— Îţi propun un târg, spuse el, în cele din urmă. Hai să ne gândim amândoi până mâine. În cursul dimineţii, am să trec pe la tine pe la birou, iar dacă vei fi rămas la aceeaşi convingere, voi accepta să restituim biletele.

— Serios?

Inima începu să-i bată cu putere. Ştia cât de mult însemnau pentru el biletele acelea. Nu credea că un alt bărbat mai făcuse

vreodată un gest atât de nobil pentru ea.

— Vreau să mă duc la meci, dar nu şi dacă trebuie să te forţez să vii cu mine.

O făcea să se simtă mică, meschină şi laşă. Şi totul, din cauza unui sărut căruia ea nu putuse să-i facă faţă.

— Îţi mulţumesc, şopti Lynne.

— Încă nu-mi mulţumi, se încruntă el, sever. Trebuie să-mi promiţi că te vei gândi peste noapte. Şi va trebui să aduci personal biletele aici – eu mâine am de făcut un drum în Erie. Va trebui să recunoşti adevărul şi s-ar putea să nu fie plăcut deloc.

— Mi se pare cinstit.

O privi şi mai nefericit, ca şi cum ar fi fost dezamăgit că era dispusă să ia singură pe umeri povara de a mărturisi minciuna. Majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea ar fi lăsat cu bucurie o asemenea corvoadă în seama altcuiva.

— Trebuie să mă întorc la birou, spuse ea.

— E aproape ora cinci.

— De obicei, lucrez până pe la şapte, opt.

— Aha. Ei bine, atunci, distracţie plăcută.

Distracţie.

Când ajunse la maşină, însă, nu mai avea deloc chef să se întoarcă la serviciu. Porni în schimb spre casă şi intră în tăcerea cu ecouri a condominiului ei. Femeia de serviciu trecuse pe-acolo în cursul zilei. Pe mochete se vedeau dârele lăsate de aspirator. Sculpturile de alabastru şi onyx scânteiau slab pe suprafeţele de sticlă lucitoare. Pernele cu modele geometrice albe şi negre zăceau dolofane pe canapelele din piele de culoarea vaniliei, brunate blând. Toate erau la locul lor, dar ceva părea în neregulă.

Nu avea la ea servieta.

O cuprinse un sentiment ciudat, asemănător cu panica. Nu avea nimic de făcut. Îşi căută cheile, hotărâtă să dea o fugă până la birou pentru a lua un teanc de lucrări, dar degetele sale atinseră biletul. Îi promisese lui Domenic că avea să se gândească pe îndelete, înainte de a insista să-l restituie.

Găsi o foaie A-4 şi începu să scrie lista argumentelor pro şi contra înapoierii biletului.

Uită să pună radioul pe Home Shopping Network.

Munci la listă ore întregi, iar sub rubrica „pro” nu înscrise decât

un singur argument:

Nu va trebui să-l mai revăd pe Domenic.

Cumva, nu părea o perspectivă foarte atrăgătoare. Sublinie propoziţia cu o linie, apoi cu încă una, şi cu a treia, până-şi dădu seama că de fapt ar fi vrut să tragă linie *peste* cuvinte.

Cu un oftat, îşi îndreptă atenţia spre coloana „contra" a listei. Dezavantajele restituirii biletelor curgeau la fel de uşor ca acţiunea din maşina de scris a lui Stephen King:

Dacă dau înapoi biletele, înseamnă că bat în retragere din cauza unui simplu sărut.

Voi pierde meciul de fotbal.

Voi dovedi că Susan are dreptate – nu ştiu să-mi asum riscuri şi să mă distrez.

N-am să-l mai văd niciodată pe Domenic…

Pixul se opri.

Cum putea aceeaşi idee să apară şi ca argument contra, şi ca pro? Dom avea dreptate, sentimentele ei erau despicate în două. Latura cea mai raţională recunoştea în el un minus curat, un bărbat seducător care ar fi distras-o prea mult de la obiectivele ei. Latura emoţională, cea pe care încerca atât de tare să şi-o înăbuşe, îl categorisea ca pe un plus categoric.

Când renunţă şi se lăsă pe spate ca să-şi destindă muşpchii îndureraţi, văzu că era aproape ora actualităţilor de noapte. Introduse o casetă neînregistrată în videorecorder şi îl reglă pe canalul unsprezece – cei de-acolo obişnuiau să transmită cu surle şi tobe subiectele de interes uman. Ar fi trebuit să se ducă la culcare, dar rămase pe loc, urmărind emisiunea de pe canalul doi.

Începuse să spere că păstraseră reportajul pentru ştirile mai serioase, când îl văzu. Sărutul. Ea şi Domenic. O dată să fi clipit din ochi, l-ar fi pierdut. Imposibil. Fusese un Sărut cu *S* mare şi o lăsase mult prea zguduită şi sufocată pentru a fi putut dura doar câteva secunde. Un eveniment zdrobitor ca sărutul acela merita mai mult decât un mic cadru simbolic la sfârşitul emisiunii.

Probabil îl scurtaseră la montaj.

Mută pe canalul unsprezece, dar actualităţile se terminaseră. Nicio problemă. Îl avea pe bandă. Derulă caseta, după care fu nevoită s-o reia pe *fast-forward* aproape complet. Sărutul apărea spre sfârşitul emisiunii, la fel ca pe celălalt post.

Probabil că şi cei de-aici tăiaseră din el. Se părea că Domenic abia îşi aplecase capul să-i atingă buzele, după care totul se terminase.

Cu neputinţă. Mai fusese sărutată şi înainte, de multe ori. Dar niciuna dintre acele sărutări nu-i stârnise emoţii atât de puternice încât să alerge acasă fără a-şi lua nimic de lucru şi a pierde ore în şir fabricând pretexte că fuga de acel sărut era cea mai potrivită soluţie.

Ei bine, de-asta aveau videorecorderele buton de oprire în stop-cadru. Reluă Sărutul, fotogramă cu fotogramă. Văzu linia netă şi puternică a maxilarului lui Domenic aplecându-se spre ea. Îşi văzu propria bărbie ridicându-se în întâmpinarea lui. Buzele li se întâlniră şi rămaseră lipite, lipite, lipite. Nu peste mult, o pată tulbure de la marginea cadrului intră în sharf, pentru a se lămuri ca fiind mâna ei, în timp ce se ridica să mângâie gâtul lui Domenic, să-şi afunde degetele în bogăţia lui de păr des şi sârmos, de a-l trage şi mai aproape. O, Doamne, nici măcar nu-şi mai amintea să fi făcut una ca asta!

Nu-i venea să creadă că o făcuse, aşa că derulă banda şi o mai privi o dată.

O reluă de cel puţin douăzeci de ori.

Iar când se duse la culcare, singură, buzele o usturau, degetele o mâncau, toată făptura o ardea de dorinţă să-l simtă din nou.

Capitolul nouă

Unde era zăpada de-un centimetru, când aveai nevoie de ea? Coridoarele răsunau de bocănitul solitar al tocurilor lui Lynne, în timp ce mergea grăbită spre uşa dublă masivă, de sticlă şi crom, a firmei OmniCom. Zorii zilei se iviseră în stilul tipic al iernilor din Pittsburgh, cu o vreme noroasă dar uscată.

Nu avea la dispoziţie nicio aglomerare de trafic convenabilă ca să-şi justifice întârzierea. Nu putea nici măcar să afirme că-şi pusese ochelarii de soare pe nas ca să se ferească de strălucirea orbitoare a zăpezii – în clipa când cineva arunca o singură privire spre cearcănele vinete de sub ochii ei, avea să ştie că încerca să ascundă efectele unei nopţi nedormite. Atâta despre pretenţiile acelei costisitoare creme de tonifiere a ochilor pe care o comandase de la canalul de telemarketing. Poate că, de-acum încolo, avea să-şi încerce cosmeticalele direct pe tejgheaua magazinului.

Îşi trecu rapid în revistă explicaţiile inventate pentru oricine ar

fi întrebat-o despre Sărutul transmis la actualităţile din ajun. După care, trăgând aer în piept, adânc, ca să se fortifice, deschise uşa şi intră în încăperea agitată. Dar apariţia ei nu provocă nicio exclamaţie de curiozitate. Nicio solicitare de detalii savuroase. Câteva secretare ridicară un moment privirile de pe computere şi-i zâmbiră când trecu prin dreptul lor, dar reveniră la lucru cu cea mai dezamăgitoare grabă. Beth, care vorbea la telefon, îi făcu distrată un semn de salut cu mâna, din cabinetul ei, după care îşi răsuci scaunul cu spatele spre Lynne.

Nu putea să nu observe contrastul dintre dezinteresul general manifestat faţă de falsa ei poveste romanţioasă şi emoţia care înconjurase anunţul făcut de Ellen. Dar, îşi aminti ea, în acea dimineaţă, toate stăteau adunate la cafea, având timp destul pentru taifas. Şi, probabil, se repeziseră asupra planurilor lui Ellen pentru că Lynne însăşi îi plictisise plângându-se de amânarea şedinţei.

Dintr-odată, se simţi complet singură în mijlocul sălii zgomotoase. Asta-i adusese concentrarea unilaterală asupra avansării – înstrăinare. Cândva, fusese prietenă cu multe dintre acele persoane, într-o atmosferă de tinereţe şi veselie, captivată de emoţia unei ocupaţii interesante, desfăşurate alături de oameni interesanţi. Nu se schimbaseră cu nimic, îşi dădu seama Lynne. Ea era cea care se retrăsese din echipa de softball a firmei, cea care se eschivase de la atâtea serate între femei, încât nici nu se mai deranjau s-o invite, singura care se simţea superioară fiindcă renunţase la plăceri în scopul avansării. Nu exista nicio colegă căreia să-i fi putut da telefon în seara trecută, pentru a o ajuta să scape de deruta prin care trecea. Nimănui nu-i păsa de ea, Lynne Stanford. Nimeni nici măcar n-o mai cunoştea pe adevărata Lynne Stanford.

În ultima vreme, se părea că nici ea însăşi nu se mai cunoştea pe sine.

Nu mai ţinea minte nici măcar de ce fusese atât de importantă şedinţa din acea zi. Dar îşi amintea cu cea mai mare uşurinţă aroma cafelei cu ciocolată şi migdale. Şi prima oară când îl văzuse pe Domenic Corso.

Domenic. Îi promisese să treacă pe la ea în cursul zilei, pentru a vedea dacă se răzgândise în legătură cu restituirea biletelor. Cei mai mulţi dintre bărbaţi i-ar fi spus să se lase păgubaşă, că nu renunţau la bilete nici în ruptul capului – dar Dom îi promisese că avea să se gândească peste noapte, cu condiţia ca şi ea să facă acelaşi lucru. Îi

respecta opinia, era dispus să ţină seama şi de argumentele ei. Trebuia să ţină minte să scrie şi aceste calităţi pe ipotetica listă de sarcini a ipoteticului ei viitor soţ. În special de vreme ce Domenic avusese dreptate să-i propună o perioadă de liniştire. Înapoierea biletelor nu i-ar fi uşurat conştiinţa. După aceea, n-ar fi făcut decât să se întrebe de ce o speriase atât de rău un simplu sărut.

— Am vreun mesaj? îşi întrebă Lynne secretara, Alyssa, oprindu-se la biroul ei. Amy îi îndesă în mână un teanc de fişe roz, cu inscripţia „ÎN LIPSA TA".

— Lynne, trebuie să te previn…

Lynne citi primul mesaj. O căutase verişoara ei, Lisa? Probabil fiindcă văzuse actualităţile. Ce păcat că nu-i telefonase acasă, seara, când avea atâta nevoie să stea de vorbă cu cineva. Nu erau chiar aşa de apropiate, dar… dar ora era târzie şi, dacă stătea să se gândească, probabil că Lisa nu avea numărul ei de telefon de-acasă. Şi de ce adăugase Alyssa pe mesaj „aprovizionare", ca şi cum s-ar fi temut că se putea ca Lynne să nu-şi aducă aminte cu ce se ocupa Lisa?

— În dimineaţa asta aştept o vizită, Alyssa, spuse ea, distrată. Ai grijă să mă suni imediat ce…

— Ăă, Lynne, se strâmbă Alyssa. A şi venit.

— A venit? se opri brusc Lynne.

— Mama ta.

Secretara îşi muşcă buza.

— Aşteaptă în biroul tău.

— *Mama mea?*

Alyssa dădu din cap, amărâtă. Umerii i se cocoşară, cu o mâhnire pe care Lynne trebuia să facă eforturi pentru a n-o prelua. Mama ei nu putea suferi atitudinile jalnice.

— Vai de mine. Alyssa, aşteaptă cinci minute şi pe urmă vino în biroul meu, cu o scuză, orice, ca s-o expediem de-aici.

— Bine. Sper doar să-ţi aduci aminte de asta când va veni vremea să-mi faci referatul de activitate.

Cu spatele drept, recunoscătoare că avea ochii ascunşi sub ochelarii negri, Lynne intră în cabinet, refugiindu-se la adăpostul biroului.

— Mamă! Ce surpriză neaşteptată!

Madeline Stanford ridică o sprânceană pensată elegant şi se uită la ceas.

— Nepunctualitatea nu te va introduce în graţiile superiorilor, draga mea.

Nu lăsa niciodată concurenţa să ajungă la lucru dimineaţa înaintea ta. Alta dintre poruncile profesionale, din evanghelia după Madeline Stanford. Lynne le memorase şi le asimilase pe toate. Dar întârzierea ei nu stârnise nicio zarvă; nici vorbă ca Susan să fi dat năvală din cabinetul ei, cu un formular roz în mână, cerându-i să demisioneze.

— N-am dormit bine azi-noapte, răspunse Lynne, scoţându-şi ochelarii înainte ca Madeline să aibă ocazia de a o dojeni că-i purta la birou.

— Se vede clar.

În timp ce Madeline o măsura cu privirea ei rece, Lynne revăzu în minte altă listă, pentru a se asigura că satisfăcea toate edictele mamei sale privind ţinuta-vestimentară-pentru-succces: părul aranjat, bijuterii scumpe dar de bun gust, poşetă şi pantofi din piele italiană, taior croit de comandă. Ar fi pariat pe orice că pe mama lui Domenic ar fi preocupat-o mai mult cearcănele negre de sub ochii fiicei sale, decât dacă prezenta sau nu o înfăţişare profesională adecvată.

— Ei bine, aştept, spuse Madeline.

— Ce aştepţi?

— O explicaţie a scandalosului spectacol pe care tatăl tău şi cu mine l-am văzut aseară la televizor.

— Aţi văzut actualităţile.

— Trebuie să rămânem la curent cu evenimentele prezentului, draga mea.

— Puteai să-mi dai un telefon, continuă Lynne, înăbuşindu-şi durerea de a şti că mama ei văzuse reportajul şi nu-l găsise suficient de important ca s-o sune, negândindu-se că, poate, Lynne avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă.

— Ştii că mă culc fix la unsprezece şi treizeci şi cinci de minute, draga mea.

A, da, alta dintre strategiile de succes ale clanului Stanford: *Niciodată să nu apari la birou arătând obosit. Şeful va crede că nu reziști la stress.* Nu putea să nu compare lucrurile pe care le învăţase lângă mama ei cu amintirile afectuoase ale lui Domenic despre felul cum îşi înghiţea lacrimile împreună cu mama lui.

— Spune-mi, mamă – noi ne-am uitat vreodată la televizor

împreună?

Madeline se smuci înapoi, ca şi cum Lynne ar fi pălnuit-o, făcând-o să simtă o mare dezamăgire. Madeline Stanford nu era genul de femeie care să stea cu ochii la poveşti de dragoste triste, după-amiaza, împreună cu fiica ei. Niciodată nu făcuseră nimic din activităţile tipice între mame şi fiice, nu sudaseră genul de relaţie după care tânjise Lynne dintotdeauna. Iar această situaţie n-avea să se schimbe niciodată. Chiar acum, Madeline stătea în faţa ei, iar Lynne nu putea nici măcar să-şi imagineze că s-ar fi apucat să-i mărturisească în ce încurcătură se băgase, şi că un bărbat complet nepotrivit pentru ea o sărutase, lăsând-o cu sentimente de nesiguranţă şi confuzie.

Dacă urma să aibă vreodată o fiică, Lynne jura că aveau să urmărească împreună poveşti de dragoste triste. Aveau să râdă, să mănânce ciocolată şi să-şi împărtăşească tot felul de secrete, nu numai pe acelea care implicau politica de corporaţie.

— Nu contează, oftă ea. Plănuiam să te sun azi, ca să-ţi explic ce-ai văzut. Nu e ceea ce crezi.

— Nu? Mie mi s-a părut destul de evident. Crainicul de la ştiri a anunţat că unica mea fiică şi un bărbat enorm şi cu înfăţişare de om iresponsabil şi-au depus împreună actele pentru căsătorie.

— Nu e iresponsabil, îi luă Lynne apărarea lui Domenic, într-un acces de indignare.

— Ocoleşti adevărata problemă. Parcă hotărâserăm că măritişul mai poate aştepta câţiva ani, nu-i aşa, draga mea?

— Tu te-ai măritat şi m-ai născut când erai mai tânără decât sunt eu acum.

Lynne nu înţelegea de ce protesta, în loc să-i explice adevărul.

— Exact. Şi amândouă ştim cât de amarnic am greşit. Deşi nu regret niciun moment că mi-am întrerupt cariera pentru tine.

Zâmbetul călâu al Madelinei îi exprima clar adevăratele sentimente.

— Dar credeam că ai învăţat din experienţa mea. Cu siguranţă, credeam că te învăţasem să-ţi alegi un bărbat de pe urma căruia să ai de câştigat pe plan social. Lynne, acel… acel individ Domenic Corso a apărut la televizor în blugi şi cămaşă de lucru.

Cum îndrăznea să-l numească „acel individ Domenic Corso”, de parcă un om care prefera marca Levi’s în loc de Armani ar fi aparţinut cine ştie cărei subspecii antropoide?

— Nu ştiam că urma să apărem la televizor. Şi, întâmplător, îmi place cum îi stă în blugi şi cămaşă de lucru.

Aşa era. Deşi mărturisirea îi scăpase la furie, o străbătu un fior neaşteptat, când îşi aminti docul albit la spălat şi lâna cămăşii, strânse pe trupul longilin şi musculos al lui Domenic.

— Dar nu contează, se grăbi ea să adauge. Între noi nu e nimic sentimental.

— Lynne, ai cerut o autorizaţie de căsătorie cu omul ace la Repet: am hotărât că mariajul poate să mai aştepte, sau n-am hotărât?

Lui Lynne îi venea să se strângă în scaun, făcându-se mică, promiţând că avea să fie cuminte, aşa cum făcea întotdeauna când era certată de mama ei – dar în momentul următor, o potopi o indignare îndreptăţită. Se apropia de treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu, şi stătea îngăduindu-i Madelinei s-o dăscălească de parcă ar fi fost o adolescentă precoce.

— Am făcut-o în joacă, oarecum. Voiam să participăm la o loterie pentru bilete la finală.

— Bilete la finală? se arătă Madeline sincer nedumerită.

— Cu Steelers-ii, mamă. Cererea autorizaţiei nupţiale ne-a înscris la o loterie cu bilete pentru meciul din finala A.F.C., de duminică.

— Fotbal! Trebuia să m-aştept, se încruntă Madeline, privind-o în lungul nasului. Credeam că ţi-ai băgat minţile-n cap în legătură cu sportul acesta prostesc.

— Mi le-am băgat. Mi-am băgat în cap să ajung la meci, cum necum, şi am reuşit.

Întrevederea evolua din rău în mai rău. Nu ştia ce o apucase. Madeline Stanford era o adevărată super-femeie. Lynne crescuse admirându-şi mama şic, încununată de succese. De mult pierduse şirul ocaziilor când îi spusese mamei sale cât de mult dorea să semene cu ea, iar Madeline de desfătase cu admiraţia ei, susţinând însă întotdeauna că Lynne putea să zboare mai sus, să realizeze mai multe, dacă profita de înţelepciunea câştigată din greşelile Madelinei. Dar, din cine ştie ce motiv, când Madeline stătea în faţa ei arătând aşa de superioară şi dezaprobatoare, Lynne nu-şi putea spune decât atât: *Nu vreau să ajung ca ea.*

Însă nici ca mămică gospodină, la cratiţă, n-ar fi fost fericită.

Trebuia să existe o linie mediană satisfăcătoare. Trebuia să se

găsească o cale pentru ca o femeie să-şi împlinească ambiţiile, delectându-se totodată şi cu bucuriile familiei. Pentru prima oară, Lynne începu să se întrebe dacă nu cumva nemulţumirea mamei sale putea fi pusă pe seama sacrificiilor pe care le făcuse la începutul căsnicie – sau dacă reflecta doar o fire acră şi nesatisfăcută, ascunsă după o faţadă lustruită.

Dacă aşa era, grozav model îşi mai găsise să emuleze.

Se auzi un ciocănit discret în tocul uşii şi apăru capul Alyssei. Avea ochii dilataţi de emoţie abia stăpânită.

— Lynne, a venit vizitatorul pe care-l aşteptai.

Deschise larg uşa, iar în cabinet intră Domenic Corso.

Preţ de-un lung moment, cu răsuflarea tăiată, Lynne nu putu decât să-i privească şoldurile, imaginându-şi că se apropiau de ea cu încetinitorul.

Dracu' să le ia de videorecordere!

Aruncă o privire nervoasă spre mama ei, după care reveni la sarcina mai agreabilă de a contempla şi restul făpturii lui Domenic. Niciodată nu văzuse un om care să arate mai puţin iresponsabil. Avea într-adevăr un păr extraordinar pentru un bărbat, des, sârmos şi pieptănat pe spate, lăsându-i la vedere conturul armonios şi puternic al feţei. Costumul negru, bine croit, îi cădea impecabil de pe umerii laţi, iar cămaşa albă imaculată contrasta cu bronzul adânc impregnat în piele. Purta o cravată de birou roşie cu albastru, la care ar fi râvnit orice director executiv de firmă. Arăta superb, imposibil de elegant şi sofisticat… dar, cumva, lui Lynne îi era dor de felul cum arăta în blugi strâmţi şi bluză de lucru comodă.

— Bună, salută el, cu o străfulgerare de zâmbet alb, orbitor.

— Bună, răspunse Lynne, abia auzit.

Domenic dădu din cap spre femeia aşezată într-unul din cele două fotolii amplasate în faţa biroului lui Lynne, reproşându-şi în sinea lui că dăduse buzna peste ea atât de devreme. Mă rog, o anunţase că avea să treacă pe-acolo, înainte de a pleca spre Erie…

Pe cine naiba încerca să prostească? Nu era nevoie să ajungă în Erie atât de devreme. Dar, după o noapte întreagă în care se agitase şi se învârtise în aşternut, cu tot trupul torturat, amintindu-şi sărutul, pur şi simplu nu avusese răbdare să mai aştepte până o revedea.

— Iartă-mă dacă de întrerup dintr-o discuţie importantă, spuse el.

— A, nu, nu face nimic.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, după care femeia îşi drese vocea:

— Lynne?

— A…

Lynne roşi, răsucindu-se înapoi în scaun. Lui Domenic i se treziră la viaţă toate instinctele protectoare.

— Mamă, începu Lynne să turuie prezentările, el e Domenic Corso. Domenic, ea e mama mea, Madeline Stanford.

Mama ei? Informaţia îl izbi ca o lovitură sub centură. Nu fiindcă se temea de prezentări, ci pentru că pe Lynne o irita atât de vizibil necesitatea de a le face. Stătea la birou cu o mutră jenată şi nefericită, iar Dom nu putu să nu observe cum contrasta ezitarea de a face prezentările cu propria lui mândrie calmă de când le-o prezentase alor săi.

După felul cum îl privea de sus Madeline, Dom bănui că înţelegea motivele agitaţiei lui Lynne. Mama Ştiucă nu era deloc mulţumită.

În mintea lui, îşi luă adio de la biletul la meci.

— Domenic nu poate sta prea mult, spuse Lynne. E în drum spre Erie, cu treburi.

— Mi-am schimbat planurile.

Ce perversitate, că încerca să scape de el atât de repede, când Domenic nu voia decât să stea cât mai mult. Poate că nu voia decât să se descarce pe el. Se aşeză în fotoliul liber, fără a-i aştepta invitaţia.

— Vărul meu Tony mi-a telefonat aseară târziu şi mi-a cerut…

Aruncă o privire obligă spre Madeline şi hotărî să aştepte până prindea o clipă singur cu Lynne, pentru a-i propune planul lui Tony. Ridică din umeri, cu sensul de ce-naiba-poţi-să-i-faci?

— Câte nu face un om pentru familia lui? Erie poate să mai aştepte.

— Iresponsabil, scrâşni Madeline, printre dinţi.

Acest cuvânt îl descumpăni pe Domenic. Într-adevăr, uneori se sătura ca toţi să apeleze la el ca la un fel de Meşter Drege-Tot. Dar nu ezita niciodată să lase alte treburi deoparte, când cineva avea cu adevărat nevoie, şi toţi ştiau că putea conta pe el. Studiind-o pe Madeline, adăugă observaţiile la concluzia sa despre ceea ce o activa pe Lynne. Femeia era şlefuită impecabil, rece ca o statuie de marmură, iar Domenic avea senzaţia că privea imaginea în care urma să se

metamorfozeze Lynne, peste douăzeci şi cinci de ani.

Pe plan fizic, cele două femei aveau aceeaşi statură, aceeaşi constituţie corporală, acelaşi păr. Dar animaţia ochilor lui Lynne lipsea dintr-ai Madelinei. Nu-şi putea imagina lucind în adâncurile lor reci plăcerea reprimată pe care Lynne se străduia uneori atât de tare să şi-o ascundă. Nu-şi putea închipui buzele curbate dezaprobator ale Madelinei arcuindu-se vreodată într-un surâs, iar ridurile din jurul gurii dovedeau că n-o făcuseră niciodată.

Probabil Lynne îşi modelase masca de serviciu copiindu-şi mama.

Dacă nu era atentă, sau dacă nu apărea cât mai repede cineva care s-o oprească, expresia avea să i se înăsprească într-o dublură a mamei sale.

Însă, evident, acest lucru nu-l privea pe el. Ezitarea lui Lynne de a-l prezenta mamei sale, nerăbdarea de a-l scoate pe uşă, dovedeau că nu se lăsase afectată de sărut şi n-o interesa să-l ţină în apropiere timp suficient pentru a-i reaminti el cum să zâmbească.

Dintr-odată, se simţi jenat, amintindu-şi cu câtă grijă se bărbierise de dimineaţă, cum folosise până şi foenul, în loc de a-şi freca doar părul cu prosopul, cum făcea de obicei. Se îmbrăcase în cel mai elegant costum al său, convins că avea să-l şocheze pe bătrânul Carlton de la fabrica de piatră ornamentală din Erie, care niciodată nu-l văzuse altfel decât cu cămaşa şi blugii săi obişnuiţi. Dar dorise să se îmbrace frumos şi dăduse curs unui impuls macho prostesc de a arăta cât putea de bine, pentru a-i demonstra că se putea integra din când în când şi în lumea ei, la fel de uşor pe cât fusese ea absorbită într-a lui.

— Nu-mi vine să cred că l-ai lăsat să te atragă cu forţa în… *aşa ceva…* pentru un meci de fotbal, scuipă efectiv Madeline ultimele cuvinte.

— Staţi, că nu… începu Domenic.

În acel moment, Lynne sări să-i ia apărarea.

— Bagă ghearele la loc, mamă. Am fost ideea mea, nu a lui Domenic.

Felul cum arăta, atât de înspăimântată şi totuşi hotărâtă să-i ţină piept mamei sale, avu un efect aparte asupra lui, făcându-l să se întrebe dacă Lynne o mai sfidase vreodată pe Madeline Stanford. Probabil că nu, judecând după reacţia acesteia. Se retrase, ridicându-şi sprâncenele atât de sus, încât aproape dispărură sub marginea netedă

a părului.

— Ideea *ta*?

— Ideea *mea*!

Madeline clipi din ochi, iar Dom fu gata să jure că nu arăta atât copleşită, cât mai mult impresionată. Nu avu timp să-şi confirme impresia, când Madeline ripostă.

— Contramandează, ordonă ea. Ştii că acum n-ai timp de pierdut cu fleacurile.

Niciodată nu mai fusese numit fleac, aşa că preferă să nu atragă atenţia asupra marii greşeli a lui Madeline. Se părea că Mama Ştiucă nu-şi înţelegea prea bine fiica. Spunându-i lui Lynne că nu putea avea parte de meci şi de Domenic, nu reuşea decât să-i întărească hotărârea de a le păstra pe amândouă. Se rezemă în fotoliu, încântat de modul cum evoluau lucrurile.

Lynne nu-l dezamăgi.

— Nu am de gând să fac aşa ceva, spuse ea. Suntem o echipă.

Dimineaţa aceea se dovedea periculoasă pentru echilibrul lui. Dom trecea prin senzaţii inedite. Întotdeauna el fusese omul cu iniţiativa, cel care dirija dinamica unei relaţii. Cu două secunde în urmă, fusese convins că nu prezenta niciun interes pentru Lynne, dar acum îl privea cu o lumină atât de tandră strălucindu-i în ochi, încât îi trezea speranţa că retrăise de nenumărate ori acel sărut, la fel ca el, şi-şi dădu seama că era foarte posibil să se afle în pragul unei situaţii cu totul deosebite. Formau din nou o echipă. Domenic savură multă vreme senzaţia, pe îndelete, înainte de a-şi da seama că uitase să se bucure de hotărârea ei de a păstra biletele la meci.

— N-ar fi deloc înţelept să ne retragem acum, spuse Lynne, cu un uşor zâmbet. O mărturisire a adevărului mi-ar putea prejudicia cariera. Şefa mea, Susan, ştie adevărul şi mă înţelege, dar aş fi dezolată dacă ar trebui să-ncep cu aceleaşi explicaţii faţă de toţi cei din administraţia superioară.

Speranţele lui Dom se dezumflară la fel de repede ca un cauciuc spart. Lumina din ochii ei nu avea nimic deosebit; nicio rază nu fusese îndreptată spre el, toate fiind dedicate meseriei.

Îşi dori să fi avut la îndemână un zid solid şi bun, de care să se dea cu capul de câteva ori, să-şi bage minţile la loc în ţeasta aia tare ca lemnul. Lynne Stanford nu dorea de la el decât un singur lucru şi numai unul: biletele la meci. Cu cât accepta mai repede acest adevăr,

cu atât mai bine.

Şi-n fond, nici nu ştia de ce îl deranja atât de mult. Lynne Stanford nu era genul lui. Probabil că abia aştepta să i se întărească faţa într-o mască de serviciu tare ca piatra.

Madeline pălise, iar Dom se întrebă dacă nu cumva comentariile lui Lynne despre pericolul pentru cariera ei îi puteau provoca un atac de apoplexie. Apoi, nu putu hotărî dacă Madeline se temea efectiv pentru cariera lui Lynne, sau era doar nemulţumită că nu se gândise la aspectul carierei înainte ca Lynne să-l fi menţionat.

Trase concluzia că nu-i păsa.

— Ei bine, se ridică Madeline, luându-şi poşeta şi paltonul, eu am făcut tot ce se poate aştepta din partea unei mame.

Domenic studie durerea din ochii lui Lynne, postura defensivă, oricât stătea de sfidătoare. „Ha!" îi veni lui să răspundă.

În continuare, Madeline începu să înfrumuseţeze îngrijorările lui Lynne, ca şi cum ei însăşi i-ar fi venit ideea:

— Cred că ai dreptate, draga mea. Superiorii tăi ţi-ar putea pune la îndoială puterea de judecată, dacă ar afla că ai urzit acest plan cu nişte intenţii atât de frivole. Totuşi, nu vor avea ce să-ţi reproşeze dacă, la o dată ulterioară, vei anula pur şi simplu o logodnă nepotrivită. Într-o zi, curând, vom lua masa împreună şi vom discuta cum e cel mai bine să procedezi.

— Firește, încuviinţă Lynne cu o politeţe calmă, promiţându-şi ca, la apropiata întâlnire cu mama ei, să demoleze toate dovezile că se înhăitase vreodată cu Domenic Corso. Dom se întrebă dacă nu cumva şi mesele trimestriale cu tatăl ei aveau ordini de zi similare.

Simţi un nod ciudat în gât.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, spuse Lynne, după ce mama ei plecă. Îşi ridică mâinile la frunte, masându-se în cerc lângă sprâncene. Când degetele i se abătură spre păr, se opri, parcă temându-se să nu-şi deranjeze pieptănătura severă, cu părul prins la spate.

— Şi mie îmi pare rău, murmură el.

Îl privi, atentă, provocându-l să-şi exprime compasiunea. Dom ar fi preferat să n-o facă. I-ar fi fost incomparabil mai uşor să-i fie milă de ea, decât să înfrunte respectul ostil pe care îl simţea. Trebuia să fie o luptătoare hotărâtă şi cu voinţă puternică, pentru a ţine piept unui tanc ca Madeline Stanford, iar Lynne purta acea bătălie de-o viaţă

întreagă.

— Chiar ai vorbit serios? Te-ai răzgândit în legătură cu înapoierea biletelor?

Lynne dădu din cap:

— Ai avut dreptate, Domenic.

Respectul faţă de ea îşi pierdu ostilitatea. Se ţinuse de cuvânt, analizând temeinic problema.

— Mi-am făcut o listă cu argumente pro şi contra şi… ei bine, aş vrea să păstrăm biletele. Dar, adăugă ea, încruntându-se sever, cu sărutările s-a terminat.

Domenic îşi trase un deget peste buze, ca şi cum ar fi închis un fermoar, gândindu-se cât de simbolic era acel gest, din moment ce, pe lângă că-i aproba cererea, îi amintea şi lui că între ei se terminase cu orice fapte de soiul sărutărilor.

Da' uşor a mai cedat, reflectă Lynne. Cât tupeu avea, ţinându-i predici să nu bată niciodată în retragere, când el era atât de dispus să se supună ca un bleg la primul semn de rezistenţă. Dom îşi înfipse un degete între gât şi gulerul cămăşii, trăgând uşor. Această manevră simplă îi puse în mişcare tot trupul, braţele i se flexară, coapsele se încordară. Nu era un bleg, se corectă ea. Poate că pur şi simplu nu-l interesa riscul de a ridica relaţia lor la un nivel mai înalt.

Se anunţa a fi una dintre cele mai proaste zile din viaţa ei.

Încercă să privească latura pozitivă a lucrurilor. Se confruntase deja cu mama ei, deci această problemă era lichidată. Şi ştia cu o certitudine de sută la sută cum stătea cu Domenic – adică, exact nicicum. Prin urmare, nu era nevoie să mai piardă nopţile pentru el. Îşi dădu cuvântul să şteargă banda video în clipa când ajungea acasă.

— Gata cu sărutările, repetă solemn Dom. Avem o miză mult mai mare decât o relaţie sexuală potenţial extraordinară.

O relaţie sexuală potenţial extraordinară? Neîntârziat, prin minte începu să i se desfăşoare reluarea sărutului lor fotogramă cu fotogramă, a feţei sale înclinate spre a lui, a buzelor lor întâlnindu-se şi rămânând contopite.

— Ca de pildă?

Dom se trase iarăşi de guler, ca şi cum l-ar fi pălit un gând erotic de acelaşi gen cu al ei. Sau poate că pur şi simplu se simţea incomod cu juvăţul de gât.

— Ascultă, Lynne, am venit aici cu speranţa că… în fine, mi-ai

uşurat sarcina. Voiam să-ţi cer un serviciu.

— Serios? şopti Lynne.

Se aplecă spre ea. Decorul familiar al biroului se estompă într-un fundal ceţos. Domenic îi domina vederea, atrăgându-i toată atenţia, la fel de uşor cum atrage nectarul albina.

— Nu eram sigur că aveai să accepţi. Vreau să zic, nu ştii nimic despre mine, despre genurile de lucruri care sunt importante pentru mine.

— Nici tu nu ştii nimic despre mine.

Expresia lui deveni puţin cam amărâtă, după care clătină din cap, ca şi cum ar fi schimbat vitezele în mijlocul gândului.

— Tot drumul până aici am repetat, încercând să-mi găsesc cuvintele potrivite. Nu eram sigur că te puteam convinge că merită efortul, dar ţi-ar fi foarte recunoscător dacă-i acorzi şansa asta.

— Mi-ar fi? Mi-ar fi cine?

Dumnezeule, ce se întâmplase cu gramatica ei? Ce se întâmplase cu a lui Domenic, care vorbea despre sine însuşi la persoana a treia, ca şi cum ar fi fost de neam regal?

— Vărul meu, Tony. Asta începusem să-ţi spun, în timp ce era aici mama ta. Tony mi-a telefonat aseară. Are un serviciu de limuzine, şi în ultima vreme îi merg foarte prost afacerile. S-a gândit, că dacă ne duce şi ne aduce de la meci cu o maşină de-a lui, am putea menţiona numele companiei în timpul interviurilor şi şi-ar face şi el puţină reclamă pe gratis. Nu-l pot refuza.

Vărul lui, Tony. Lynne simţi fierbinţeala furişându-i-se pe gât până în obraji şi se rugă ca Dom să nu fi observat că ei i se păruse că discuţia lor se îndrepta într-o cu totul altă direcţie. O direcţie cu fermoarul buzelor desfăcut. Spera mai ales să nu fi remarcat cât de moleşită şi *domnişoricească* devenise, când îi spusese că-i cerea un serviciu, aproape ca şi cum ar fi fost tentată să meargă în pas cu vechiul cântec al lui Tammy Wynette.

Nu se putea înţelege pe sine însăşi. Ea era aceea care insistase, din primul moment când se lansaseră în acea aventură, că între ei nu se întâmpla nimic. *Ea* îşi declarase propriile buze inaccesibile. Nu avea niciun motiv să se simtă atât de îngrozitor de dezamăgită că era de aceeaşi părere cu ea, niciun motiv de a-i veni să plângă fiindcă nu avea alt scop de a continua relaţia decât acela de a-l ajuta pe vărul său Tony.

Se agăţă de ultimele rudimente de mândrie care-i mai

rămăseseră şi zâmbi cu falsă voioşie:

— Ce coincidenţă. Verişoara mea Lisa are o firmă de aprovizionare care nu merge prea bine. Mi-a dat telefon azi dimineaţă, ca să mă întrebe dacă am dori să facă aprovizionarea celei mai mari petreceri dinaintea meciului, în schimbul publicităţii.

Îşi încrucişă degetele, rugându-se ca mesajul telefonic al Lisei să fi exprimat într-adevăr o asemenea intenţie.

— Speram că nu te răzgândiseşi în legătură cu biletele, spre binele Lisei.

— Înţeleg.

Beregata lui Dom se mişcă, pentru a scoate un mic hohot de râs sugrumat.

— Pentru Lisa.

— Şi pentru Tony, îi aminti ea, cu condiţia să fie un bun şofer. Vreau să zic, dacă-i vom aduce clienţi.

— Şi-a câştigat existenţa conducând camioane. Dar acum, că iarăşi ai adus vorba de problema clienţilor, sper ca verişoara ta Lisa să aducă aripi de pui Buffalo la petrecere. N-aş putea face reclamă unei firme de aprovizionare care nu aduce aripi la petreceri.

— A, sigur, aripile sunt una dintre specialităţile ei.

Lynne avu un junghi de remuşcare. Nici măcar nu ştia ce oferea compania de alimentaţie a verişoarei sale, câtă vreme Domenic părea să cunoască toate dedesubturile firmei vărului său Tony. Din câte-l cunoştea pe Domenic, probabil îi făcea şi contabilitatea.

— Să ne asigurăm că am înţeles bine. Păstrăm biletele. De dragul verilor noştri.

— Mă rog, pentru verii noştri şi pentru problema aia cu slujba, pe care i-am menţionat-o mamei mele.

Dintr-odată, fu recunoscătoare că lansase ideea respectivă în discuţia cu Madeline, întrucât acum nu mai părea o scuză inventată la libera inspiraţie.

— De acord. Verii noştri şi cariera ta.

— Cam asta ar fi.

— Şi dacă mergem împreună mai departe doar ca să facem nişte fapte bune, nu e cazul să ne simţim vinovaţi că păstrăm biletele, ca răsplată, nu?

— Nici urmă de vinovăţie.

— Bun, e excelent, se ridică Dom, înfundându-şi mâinile în

buzunare, cu un gest care arăta că-i lipsea geaca lui de aviator. Ar fi mai bine să plec, dacă vreau să ajung în Erie până la amiază. În plus, cred că ţi-am răpit cam mult timp.

— Pot recupera diseară.

Dădu din cap, cu o expresie gravă.

— Te sun mâine.

Trădătoarea inimă a lui Lynne palpita în piept.

— Voi avea nevoie de adresa ta şi de instrucţiuni pentru Tony, ca să te poată lua înainte de meci.

— Excelent. Nu vom avea probleme cu parcarea.

Domenic îşi înclină capul spre ea, după care ieşi.

Ducându-se la uşă, Lynne îl privi cum trecea prin sala mare a firmei. Toate femeile din încăpere se uitau după el cu un amestec de uimire şi poftă. Şi, imediat ce dispăru, imediat ce uriaşele uşi de crom şi sticlă se închiseră în urma lui, întoarseră capetele spre ea, iar Lynne le putu citi pe chipuri invidia şi incredulitatea.

— Nu e nimic între noi, anunţă ea.

Se retrase în cabinet şi închise uşa. Apoi se rezemă de ea, tremurând atât de tare încât nici nu ştia cum avea să se poată calma suficient pentru a aborda restul activităţilor de pe lista de sarcini din acea zi.

Tare, tare avea să se mai bucure, când se termina toată comedia.

Capitolul zece

Lynne călătorise cu limuzine albe, cu limuzine negre, dar niciodată cu o limuzină vopsită în galben-muştar cu dungi negre, ca blana unui tigru, având steguleţe cu lozinca „Hai Steelers" pe fiecare aripă, ca nişte pavilioane diplomatice. Pompoane negre şi aurii şi ghirlande răsucite se întindeau în formă de opturi lunguleţe peste capotă şi portbagaj, iar pe antenă flutura o flamură lungă de un metru a echipei Steelers.

Pe portbaagaj, unde ar fi stat în mod normal inscripţia TINERI CĂSĂTORIŢI, cineva lipise cu scotch, în diagonală, o fâşie pe care scria de mână: *Transport oficial: Îndrăgostiţii Steelers-ilor din Pittsburgh.*

Şoferul limuzinei sări de pe scaunul de el a volan, părând îmbrăcat cu o uniformă regulamentară a clubului Steelers. Pe spatele bluzei avea cusut numele CORSO. Îşi scoase casca de fotbalist şi întinse

mâna:

— Ura, Lynne. Mă bucur că te revăd.

Trecu un moment, până când Lynne îşi aminti că îl cunoscuse în casa mamei lui Domenic, dar atunci nu avusese părul lipit de frunte, în urma apăsării căştii.

— Bună, Tony. Ăă, interesantă limuzină.

— Nu-i aşa? zâmbi el mândru, spre maşină. Să sperăm că n-o să plouă, pentru că vopseaua asta e temporară.

— Am să-ţi ţin pumnii, promise ea.

Spera, spre binele lui, ca vopseaua să se şteargă şi inscripţia să poată fi dezlipită fără a deteriora lacul caroseriei.

În timp ce ocoleau prin spatele maşinii, Tony îi arătă anunţul de pe portbagaj, apoi se opri locului, astfel încât Lynne se ciocni de el.

— Ştiu, ştiu, spuse, cu un oftat abătut. Probabil de întrebi de ce am lăsat nescrisă partea de sus a hârtiei.

Lynne studie literele scrise de mână. Pesemne că bărbaţii din familia Corso aveau slăbiciunea caracterelor groase, îşi spuse ea, amintindu-şi anunţul lui Domenic de căutare a biletelor la finală.

— A, sigur, m-am întrebat ce e cu locul liber încă din clipa când ai apărut.

— L-am lăsat gol, fi nea mi-e cam greu să găsesc o denumire de efect pentru firma mea.

Se înroşi ca o cărămidă, privind-o, în aşteptare.

Lynne era pe punctul de a-i spune că ajutarea firmelor *după* ce erau denumire ţinea mai mult de domeniul ei de specialitate, dar îşi dădu seama, după felul stânjenit cum se foia, că nu-i fusese deloc uşor să vină cu o asemenea rugăminte. Se întrebă dacă la fel se simţea întotdeauna şi Domenic, dornic să ajute dar nesigur dacă proceda bine.

— Întotdeauna am auzit că cea mai bună idee e să alegi un nume care începe cu litera *A*, se aventură ea. Foloseşte un cuvânt cu *A* şi vei apărea printre primii în paginile aurii.

— Am auzit şi eu asta, dar concurenţa mi-a şi luat-o înainte. Există firmele *A.B.C. Limos, A-1 Autos*, tot felul de nume care încep cu *A* şi liniuţă.

— Numele tău complet este Anthony, nu?

Tony dădu din cap.

— Cum ţi se pare *A-Anthony Autos*?

— Tot ar rămâne înaintea mea *A-Action*, clătină el din cap,

posomorât. Vezi, nu-i chiar aşa de uşor pe cât ai crede.

— Nu e, într-adevăr.

Lynne îşi încreţi fruntea, pe gânduri.

— Dar dacă ai scrie Anthony cu doi *A*?

Se strâmbă; ideea părea cam neroadă.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, scrie-l cu trei *A*: A-A-A-Anthony. Aşa, te-ai alege cu patru *A* la rând şi nu cred că te-ar mai putea întrece cineva.

— Aaa… aaa… Aaanthony? repetă el numele încet, prelungind prima silabă. A-A-A-Anthony. Mhm! Îmi place cum sună. Stai numai să-i spun lui Dom cât s-a înşelat în privinţa ta.

— S-a înşelat în privinţa mea?

— Mhm. A spus că-ţi place să lucrezi cu oamenii de afaceri mărunţi, dar probabil n-ai avea timp să mă scoţi la liman.

Domenic îşi amintise, lucru care făcu s-o străbată un mic fior. Dar o făcuse să-i pară lui Tony atât de rece, încât reveni imediat cu picioarele pe pământ.

— Niciodată nu sunt prea ocupată ca să ajut un prieten, spuse ea cu nepăsare, deşi în adâncul inimii ştia că, în urmă cu câteva zile, ar fi considerat acel efort o pierdere de timp. Mai ales de vreme ce nu găsise nicio soluţie impresionantă.

Dar, pe moment, Tony părea foarte mulţumit – şi pregătit. Scoase un Magic Marker negru din buzunar şi se cocoşă peste inscripţie. Caligrafie laborios noul nume al companiei, după care se aşeză pe călcâie, să-l admire.

— Alte idei nu mai ai? Poate nu mult mai multe decât mine, dacă avem în vedere factorul spaţial.

Era destul de amuzant. Lynne se lăsă pe vine lângă el.

— Ei, data viitoare când concepi o inscripţie, ar fi bine să te gândeşti la altă expresie decât „transporturi oficiale”. Aşa, dai impresia că duci hartane de vită pe bancheta din spate.

— Ce pot să spun, mi s-a părut firească, ţinând seama că am fost şofer de camion, dar ai şi tu dreptate. Dom n-a greşit, eşti foarte deşteaptă.

— A spus Domenic că sunt deşteaptă?

O străbătu o plăcere pură, ridicându-i iarăşi moralul. Sigur că era deşteaptă. Ştia că era deşteaptă, toată lumea o ştia. Şi totuşi, se simţea bine ştiind că Domenic observase şi el şi că se gândea la

inteligenţa ei destul de mult pentru a se lăuda cu ea şi faţă de vărul lui.

Sau, oare, chiar se lăuda? Dintr-odată, nu mai fu atât de sigură.

— Domenic n-a menţionat, întâmplător, şi că am o personalitate puternică? întrebă ea, bănuitoare, în timp ce Tony o ajuta să se aşeze pe canapeaua din spate. Bărbaţii care descriu o femeie ca fiind deşteaptă şi cu personalitate puternică nu simt, de obicei, niciun interes pentru femeia respectivă.

— De fapt, a spus că eşti cam distantă, zâmbi Tony cu o expresie de scuză, după care trânti portiera.

— A, bine, atunci e-n regulă. Cred.

O, Doamne, habar n-avea ce voia să spună. Procesele cerebrale i se încurcaseră de-a binelea, de când se angajase pe această nouă cale a impulsivităţii. Nu credea că faptul de a fi declarată „distantă" era un pas în direcţia cea bună. Îşi încrucişă braţele pe piept, privind încruntată spătarul scaunului lui Tony.

— Am să-i spun că şi în privinţa asta s-a înşelat, zise el.

Lynne simţi un gâdilat straniu în gât.

Tony îşi puse casca la loc pe cap şi se aşeză la volan. Limuzina porni lin de la bordură. Locul şoferului şi bancheta din spate nu erau despărţite printr-un geam; nu ştia dacă lipsea complet, sau dacă Tony pur şi simplu nu se mai deranjase să-l ridice.

— Eşti bună să te uiţi în oglinda laterală şi să mă anunţi dacă n-o tai prea aproape? îi ceru el. Casca asta nu-i prea grozavă pentru, cum-îi-zice, vederea periferică.

Lynne înghiţi în sec.

— Atunci, poate n-ar trebui s-o porţi.

— Hmm?

— Scoate-ţi casca.

— Hmmm?

— *Scoate-ţi casca!*

— Ce zici?

În sfârşit, îşi dădu seama, după nivelul de decibeli al mugetelor lui Tony şi din felul cum pendulă limuzina când acesta îşi răsuci gâtul spre ea, încercând să audă ce spusese, că acea cască nu era prea grozavă nici pentru auz. Şi stai numai până punea mâna pe Domenic – faptul de a fi fost şofer de camion nu-i prea atesta talentele de conducător auto.

— Stai cu ochii la drum. Am să mă uit! Tu condu acolo! ţipă ea.

— Avem timp destul. Până la Dom facem doar zece minute. Alături stă, în Shadyside. Auzi, v-am auzit pe amândoi la radio, vineri. Dădeaţi foarte bine, vorbind împreună.

— N-am fost împreună.

— Hmm?

— *N-am fost împreună la studiou!*

Lynne tăcu, pentru a-şi odihni coardele vocale, amintindu-şi interviul la radio organizat de Marvin Kane. Intimitatea solitară în care stătuse la birou, cu receptorul rezemat de ureche, ştiind că nimeni nu o vedea, îi dăduse curaj să râdă şi să glumească. Iar Domenic intervenise tocmai cu cuvintele cele mai potrivite pentru a-l fenta pe prezentatorul emisiunii, când întrebările acestuia se apropiaseră prea mult de adevărul relaţiei lor.

— Cei de la radio mi-au telefonat la birou, şi lui Dom la el în birou, şi au lipit interviurile.

— Auzi, s-ar putea să fie frumos dacă reuşiţi să vă lipiţi şi pe bune. V-am văzut ieri, la actualităţile de la prânz. Se părea că puteţi face o pereche reuşită. Mare păcat că nu e nimic între voi.

Tony dădu drumul volanului, pentru a-i adresa unui alt şofer un gest bine cunoscut, pe care Lynne îl considerase dintotdeauna vulgar. Nu era de mirare că afacerile lui cu limuzine lâncezeau, îşi spuse ea, ţinându-se de braţul canapelei, în timp ce maşina trecea oscilând pe banda alăturată.

O durea gâtul de atâtea răgete pentru a se face auzită prin casca de fotbalist a lui Tony, dar i se şi contractă, pradă unei dureri de alt soi, când îşi dădu seama că aproape întreaga ei relaţie cu muncitorul Domenic se desfăşurase în cel mai puţin muncitor mod. Niciodată nu-şi telefonaseră, nu pierduseră vremea cu întâlniri, încropindu-şi legătura cu ajutorul miracolelor tehnologiei moderne. Cu câteva zile în urmă, ar fi considerat-o o relaţie romantică perfectă. Dar perfecţiunea nu lasă o femeie înfrigurată şi însingurată, jinduind după atingerea unor degete înăsprite şi străduindu-se atât de tare să zâmbească în întuneric.

Îşi izgoni gândul.

— Nici la televizor n-am fost împreună. Echipa de filmare a venit la mine în birou vineri. Nu ştiu nici când, nici unde l-au filmat pe Domenic. Cumva, au dat impresia că reporterul vorbea cu amândoi în acelaşi timp.

— Aşa e, nu eşti genul de fată cu care se întâlneşte Dom de

obicei.

— Nu?

Mă rog, o ştiuse şi ea, dar faptul de a-l auzi pe Tony spunând-o cu glas tare – urlând-o, mai bine zis – îi îngheţă mica scânteie de emoţie care-i licărea în inimă.

— Nu duce lipsă de cucoane, dacă-nţelegi aluzia, dar de obicei preferă genul sfios, mic şi rotunjor, cu cât mai multe bucle brunete. Terry a ţinut cel mai mult. Era vânzătoare la florărie, ceea ce însemna că aveau în comun plantele. Pe urmă, a mai fost şi Becky – recepţioneră la Stephen's Hair Graphics – în viaţa mea n-am mai văzut unghii ca ale feţei ăleia. În rest, Dom le are pe-astea cu ospătăriţele. Cred că-l atrage problema cu mâncarea.

— Problema cu mâncarea.

Crusta de gheaţă se îngroşă şi mai mult, când Lynne se gândi la prânzurile ei cu iaurt şi la cuptorul nefolosit din bucătăria condominiului. La aranjamentele ei florale de mătase şi la unghiile pilite scurt.

— Auzi, pe dreapta e liber?

Lynne se uită într-o parte şi văzu, cu uşurare, că banda era liberă.

— Treci.

Tony înscrise maşina pe banda din dreapta.

— Imediat cotim. Cred că am economisit cam trei virgulă două mile, luându-te pe tine prima. Un om de afaceri trebuie s-o ia pe scurtătură cu orice ocazie, este? Ei bine, am ajuns. Sper că Dom nu-i în seră, sau va trebui să stau aici claxonând cam zece minute. Poate-am să-mi mai scot şi casca asta pentru vreo două minute, de vreme ce tot nu văd prin jur pe nimeni care să fie atras de campania mea publicitară. E-al dracu' de incomodă, dacă-mi scuzi franţuzeasca, deşi m-aş putea obişnui cu ea, dacă mi-ar plăti vreo două milioane ca s-o port în timp ce dau pe jos câţiva tipi.

Tony opri în faţa unui impresionant conac victorian. Din spatele casei ieşea o margine a serei.

— Pot merge să bat la uşa serei, se oferi Lynne.

— N-n, lui Dom nu i-ar plăcea. Nu vrea să vadă nimeni toate trăsnăile pe care le ţine acolo.

— Nu cumva marijuana? întrebă ea, deşi puţin îi păsa ce cultiva, dacă păstrarea secretului le oprea accesul în casă chelneriţelor

brunete, durdulii şi cu unghii manichiurate.

— N-am eu norocul ăsta. Ăă, Lynne, a fost doar o glumă, da? râse Tony, nervos. Domenic umblă tupă tot felul de ciudăţenii – legale, da sucite. Mie, unul, îmi place să am o floare frumoasă, care rezistă o săptămână, două, în vază, să ştiu şi eu că n-am dat banii degeaba. Una ţanţoşă, cu miros plăcut, înţelegi? Dom cultivă nişte plante care nici nu fac flori, sau înfloresc la miezul nopţii, ori scot fel de fel de duhori oribile. Numai plante care n-ar putea să crească în Pittsburgh, fiindcă îi plac provocările.

— Nu e cine ştie ce provocare, să creşti plante într-o seră, mormăi ea, ştiind că Tony nu putea s-o audă. Nu părea o afirmaţie tipică pentru Domenic Corso – să declare o provocare cultivarea plantelor ciudate între pereţii de sticlă ai unei sere? Era un maestru al cultivării, cu condiţia de a putea înghesui ceea ce cultiva într-un mediu ambiant propice. Dacă nu credea că un lucru avea şanse să prospere, pur şi simplu nu-l încerca. Ea, de exemplu. O presupunea incapabilă de a se integra în lumea lui. Nici măcar n-ar fi riscat să-i acorde o şansă.

Dintr-odată, îşi dădu seama că dorea foarte mult acea şansă.

Oamenii nu erau ca plantele, nu puteau fi închişi într-un adăpost cu climă controlată, protejaţi de forţele care ameninţau să-i destrame. Şi totuşi, oamenii încercau tot timul, bazându-se pe puterea pe care le-o dădea dragostea, pe protecţia iubirii faţă de toate acele presiuni din afară.

Iubire? De unde Dumnezeu îi mai venise şi ideea asta? Nu-l iubea pe Domenic Corso. Nu putea să-l iubească. Abia dacă-l cunoştea.

Oare…?

Bătăile inimii o făcură să devină dureros de conştientă de un lucru. De când îl cunoştea pe Dom, se schimbase. El o încurajase să insiste, fără a se lăsa, pentru ceea ce dorea. O ajutase să-şi amintească să surâdă. O făcea să râdă şi îi provoca furnicături prin nervi numai când îi auzea glasul la telefon. Dar acele furnicături erau o nimica toată pe lângă valul furtunos care o străbătu când îşi aminti sărutul, acea atingere scurtă şi intimă care sugera atât de multe.

— Avem noroc – uite-l că vine, spuse Tony.

Se zări o strălfulgerare de lumină reflectată din geamul faţetat al uşii masive de stejar, când aceasta se deschise, iar Domenic Corso apăru cu pas săltat pe alee.

Arăta trăsnet.

Nu-l mai văzuse de două zile. Cel puţin, nu-l văzuse în carne şi oase, şi refuzase să numere de câte reluase sărutul la video. Fu şocată să simtă toată gheaţa topindu-i-se din jurul inimii, când Dom se apropie cu un zâmbet enorm şi orbitor, stil „Hai, Steelers!". Îi plăcea nespus felul cum i se mişcau în blugi picioarele lungi, cum îi stătea deschisă geaca, lăsând să se vadă un tricou Steelers întins peste muşchii pieptului. Trebuia să modifice un punct pe lista de sarcini – adevăratul ei logodnic era musai să arate bine atât în costum, cât şi în ţinută sport.

Tony apăsă pe un buton, iar geamul portierei din dreapta coborî, susurând.

— Bagă-ţi fundu-n viteză, Dom.

Domenic dădu un pumn îndesat în acoperişul limuzinei.

— Maşina arată excelent, Tone.

Deschise portiera şi intră, aducând cu el un val de aer curat şi lumină scânteietoare a soarelui. Limuzina, care păruse uriaşă ca o cavernă, se reduse dintr-odată la proporţiile adecvate. Dom se tolăni lângă Lynne, cu dezinvoltura tipică bărbaţilor de a ocupa mai mult spaţiu decât li se cuvine. Însă cu toate că părea nonşalant, dinspre el părea să vibreze o energie invizibilă, chemând-o să se apropie, în loc de a intercala o distanţă şi mai mare, aşa cum ar fi făcut de obicei.

— Salut, îi zâmbi el pieziş, cu emoţie reprimată.

— Salut.

— Abia aştept să-nceapă meciul.

— Şi eu.

— Şi-am să vă duc acolo în stil mare, jură Tony. Schimbă vitezele, iar limuzina porni spre oraş.

Era îmbrăcată pentru zbenguială, Domenic o ştia prea bine, dar probabil avea să-i fie refuzată savoarea spectacolului. Canadiana ei căptuşită cu puf îi ascundea partea de sus a torsului şi curbele suple ale şoldurilor.

Nu era deloc bine. Pornea cu stângul, apreciindu-i potenţialul se zbânţuială, când jurase să trateze acea ieşire ca pe orice deplasare la stadion cu un amic.

Atâta numai că, atunci când mergea la meci cu amicii, niciun reporter nu le urmărea maşina, pândind ocazia de a le înfige microfoanele în faţă.

— Nu-mi vine să cred, spuse Lynne, când Tony opri în dreptul Porţii C, iar o turmă de operatori video se năpustiră spre ei. Tipul ăla de la oficiul stării civile şi-a scos cu vârf şi-ndesat valoarea biletelor.

— Ăă, de fapt, pe ăştia eu i-am chemat, le zâmbi Tony, cu o expresie de scuză. M-am gândit că, dacă tot vă aduc aici pentru reclamă, pot să trag puţină spuză şi pe turta mea, înţelegeţi? Le-am spus că aici vă las.

— Mii de mulţumiri, vere, mârâi Domenic.

— Şi eu i-am chemat! ciripi o voce feminină, iar Dom se răsuci în loc, pentru a vedea o brunetă bine înfofolită grăbindu-se spre ei.

— Lisa!

Lynne părea atât uimită, cât şi uşurată, da şi cum nu i-ar fi venit să creadă că verişoara ei sosise totuşi.

— Trataţia e pregătită sub arcada podului.

— Eşti nemaipomenită.

— Auzi, altfel de ce-ar exista verişoarele? zâmbi Lynne, strângând scurt mâna lui Lynne. În plus, îţi mulţumesc pentru ocazie şi, cine ştie – dacă lui Domenic îi plac aripile de pui Buffalo, m-aţi putea angaja să vă alimentez şi la nuntă.

— Păi, Lisa, credeam că ţi-am spus…

Lăsă fraza în aer, când aruncă o privire înnebunită spre reprezentanţii presei. Făcându-şi palma căuş, îi şopti Lisei la ureche câteva cuvinte care o făcură să-şi rotunjească ochii de uimire.

Domenic bănuia ce-i spusese Lynne: *Nu va avea loc nicio nuntă. Nu vezi că nu e deloc genul meu?*

— Haideţi să-i dăm bice, oameni buni, propuse unul dintre reporteri.

— Aveţi grijă să staţi în faţa inscripţiei, ca să se vadă bine la televizor numele companiei mele, îi dirijă Tony, repezindu-şi apoi bărbia spre Lisa. Tu ţi-ai adus o firmă, ceva?

— Oarecum… scoase Lisa o carte de vizită din buzunar, pentru a şi-o ţine în dreptul pieptului.

Tony zâmbi. La fel făcură şi operatorii, începând să-şi regleze îndelung transfocatoarele. Dom bănuia că Lisei avea să i se acorde multă atenţie.

Ei bine, nu le rămânea altceva decât să le facă jocul. Dom şi Lynne se întoarseră cu faţa spre camere. O cuprinse cu un braţ pe după talie, în cel mai pur stil de logodnic. Principala calitate a canadienelor

era aceea că tindeau să se compreseze la apăsare, aşa că ajunse mult mai aproape de ea decât îndrăznise să spere. Lynne purta adidaşi, în locul pantofilor cu tocuri care însoţeau taioarele, şi fu surprins să vadă cât de bine i se potrivea sub umăr. Dumnezeu ştia ce fel de zâmbet tembel i se aşternuse pe faţă: operatorii păreau mulţumiţi.

Prea mulţumiţi, poate. Îi surprinse pe vreo doi hlizindu-se la Lynne, ca şi cum şi-ar fi imaginat ce le-ar fi plăcut să-i facă în luna de miere pe care Dom n-avea s-o savureze. Îl iritau îngrozitor.

— Nu pot să sufăr chestia asta, spuse Lynne, cu un zâmbet fals, pe care se vedea clar că şi-l aplicase numai pentru obiectivele camerelor de luat vederi. Dom tânjea dureros să-i atingă marginile buzelor, să-i urmărească pleoapele şi să-i aducă aminte să surâdă cu adevărat. Purta un fes cu ciucure, tras peste urechi ca s-o apere de gerul lunii ianuarie, iar briza dinspre cele trei râuri îi flutura capetele şuviţelor de păr, făcându-le să fâlfâie peste piept. Niciodată n-o mai văzuse lăsându-şi părul anume despletit. Îşi înfrână pornirea de a înfăşura o şuviţă pe deget, pentru a-i simţi supleţea mătăsoasă cuprinzându-l.

— Sper să nu purtăm ghinion echipei, îşi muşcă ea buza.

— Nnţ. Le vom aduce noroc.

— Toată lumea se aşteaptă să piardă.

— Au să se descurce de minune, dacă stau strâns uniţi şi refuză să se dea bătuţi.

— Chiar crezi asta? şopti Lynne. Chiar crezi că oamenii pot învinge sorţii, pot zădărnici înţelepciunea convenţională, dacă stau uniţi şi refuză să cedeze?

— Nu vor şti niciodată, dacă nu încearcă.

Lisa se apropie de ei, aducând farfuriile de carton pline-ochi cu aripi de pui, nachos şi cârnaţi fierbinţi.

— Haideţi, voi doi. Aveţi nevoie să prindeţi puteri, pentru galerie.

Acest scurt crâmpei de conversaţie îl urmări în tot timpul scurtei dar dezlănţuitei petreceri dinaintea meciului. Lynne era o fană serioasă a echipei Steelers. Probabil că nu se gândise la nimic serios, când îl întrebase ce părere avea despre oamenii care stăteau strâns uniţi, despre învingerea sorţilor. Dar dacă totuşi se gândise? Dădu de duşcă o bere, întrebându-se ce se întâmplase cu toată hotărârea lui de a păstra distanţa.

Sorbi ultimele înghiţituri de bere şi strivi cutia. Erau oameni în toată firea. Oamenii în toată firea îşi pun întrebări, întrebări importante, chiar şi când nu sunt siguri că le-ar plăcea răspunsurile.

Imediat, Lynne îşi lungi gâtul.

— Susan! strigă ea. Aici suntem. Avem destulă mâncare şi băutură.

O brunetă elegantă, cam ca un fel de clonă a lui Lynne, se apropie cu un gen de avocat stagiar la remorcă. Bruneta aruncă o privire peste mâncare, probabil socotind că numărul de calorii nu merita osteneala, din moment ce nu se servi decât cu o singură îmbucătură.

— Susan, el e Domenic, făcu Lynne prezentările. Dacă nu era Susan, azi n-aş fi aici.

— Nu? întrebă el.

— Ea e cea care m-a zgâlţâit, m-a provocat s-o impresionez.

Susan îi dădu prietenei sale un pumn amical în umăr şi amândouă chicotiră ca nişte mici cercetaşe sărbătorindu-şi vânzarea primei cutii cu fursecuri. Lynne, chicotind. Soarele îi făcea părul să strălucească, iar gerul îi înroşise vârful nasului şi pometii obrajilor. Azi nu purta masca de serviciu – era numai zâmbete non-stop şi triluri de râs care-l pătrundeau până-n adâncul sufletului, făcându-l să se frângă când se gândea că, numai cu el, nu fusese niciodată atât de destinsă.

Dăduse drumul tuturor zâmbetelor în clipa când apăruse şefa ei. Acea întâlnire între Lynne şi Susan trăsnea a aranjament de la o poştă. Comentariile lui Lynne despre înfruntarea sorţilor dobândiseră dintr-odată un înţeles cu totul nou. Voia să-şi impresioneze şefa. Voia să fie avansată. I-o spusese lui Dom de la bun început.

Ei bine, slavă Domnului că optase contra vieţii corporatiste. Nu putea înţelege cum era în stare să savureze o femeie spargerea plafonului de sticlă, când asta însemna să zdrobească şi inima unui biet nefericit.

Şi tocmai asta se întâmpla, îşi dădu el seama, cu o tresărire. Lynne Stanford îi zdrobea inima. O dorea, dar ea pe el, nu.

Luă încă o bere.

Peste câtva timp, după ce ajunseră în tribună, tot stadionul părea încărcat cu energie electrică – sau poate era doar efectul berilor, Dom nu putea şti sigur. Spera din tot sufletul ca videorecorderul să-i intre în funcţiune conform programării, ca să poată vedea şi el câte

ceva din meci când ajungea acasă.

Căci, deşi se afla personal pe stadion, mare lucru din apriga performanţă a Steelers-ilor nu putu să vadă.

Era prea ocupat s-o privească pe Lynne.

Urmărise fiecare pasă, îi dăduse un ghiont în coastă când îi surprinsese pe unii jucători prefăcându-se faultaţi, îi înjurase pe arbitri cu patima unui hamal din port. Dac-ar fi ştiut ce distracţie nemaipomenită era să meargă la un meci de fotbal cu o femeie, ar fi început s-o facă de ani de zile.

— Chiar te pasionează, se minună el.

— Mi-a lipsit atât de mult! O, Domenic, ia uite, ce frumos!

Ţinându-şi berea în ambele mâini, privea emoţionată spre teren, unde o jumătate de duzină de apărători din categoria de o sută patruzeci de kilograme zăceau prăvăliţi ca balenele eşuate la mal, în urma unui alergător de la Steelers.

— Nu-mi vine să cred că mi-am permis că asta e singura.

— Singura ce?

— Singura mea plăcere vinovată. Singura prostie fără niciun rost cu care-mi permit să mă distrez. Orice om are câte una.

— Eu n-am.

Pufni, neîncrezătoare:

— Am aflat despre sera ta.

— Auzi? Sera mea nu e nici prostească, nici fără rost.

— Oricine poate cultiva plante într-o seră. Şi *eu* aş putea să cresc plante în seră. Dacă-ţi doreai o provocare adevărată, ai fi încercat să cultivi florile alea pe pervazul ferestrei sau pe balcon.

— Nu se poate aşa ceva, se răsti el.

— Ai încercat măcar?

— Ar fi o prostie să încerc. O pierdere de timp.

— Domenic Corso, eşti un prefăcut cât toate zilele. Îmi ţii predici cum să risc, când tu nu faci decât să mergi la sigur.

Insultei îi lipsea usturimea celor mai înverşunate eforturi ale ei de a-l înţepa ca ariciul, dar nimeri totuşi drept la ţintă. Dom pierdu ocazia s-o jignească la rândul lui, căci în acelaşi moment tribuna izbucni în urlete. Steelers-ii câştigaseră încă un eseu, ajungând la mijlocul terenului.

Ovaţionă. Fluieră. Alături de toţi ceilalţi, bătu din picioare în platforma de fier până când tot stadiul începu să răsune de ecouri

metalice. Învârti din pârâitoare până-l duru încheietura mâinii. Dar, tot timpul, îl sâcâia faptul că Lynne nu-i înţelegea pasiunea pentru seră.

Curios. Niciodată nu se aşteptase să înţeleagă cineva, moment pentru care rareori vorbea despre acel hobby. Cu ea, se aşteptase să fie altfel. Lynne, în special, ar fi trebuit să înţeleagă fascinaţia calmă pe care i-o dăruia realizarea unor lucruri despre care toţi susţineau că erau imposibile. Şi când colo, Domnişoara Nou-Pasionată-De-Riscuri îl acuza că mergea la sigur.

Are dreptate, îşi spuse Dom.

Steelers-ii mai punctară un eseu. Îi privi defilând metodic spre poartă, în timp ce prin minte îl hărţuia o nesfârşită procesiune de femei care defilaseră prin viaţa lui. Femei frumoase. Femei sigure. Femei care corespundeau ideii lui preconcepute privind ceea ce considera că s-ar fi potrivit cel mai bine în familia sa, femei care întotdeauna plasau dorinţele lui înaintea propriilor lor dorinţe, femei care, în felul lor, mergeau numai şi numai la sigur. Niciuna dintre ele nu l-ar fi dus de nas s-o ia drept altcineva şi n-ar fi păcălit un oraş întreg, dând impresia că se iubeau. Niciuna din ele nu putea să-l trimită până-n al nouălea cer la un moment dat, pentru ca în clipa următoare să-l arunce în cele mai adânci hăuri ale frustrării şi deznădejdii.

Lynne nici nu se compara cu genul de femei pe care le considerase întotdeauna posibile soţii. Dar, în fond, se părea că nici acel gen nu era cel potrivit, având în vedere goliciunea inelarului său de la mâna stângă.

Ei bine, poate că n-ar fi stricat să primească o nouă provocare. Poate ar fi fost bine ca următorul său proiect să fie *Lynne Stanford*. S-o smulgă din coconul izolat al carierei sale şi să-i arate cât de nesigur şi de periculos putea fi. Să-i arate cât greşea. Nu trebuia decât să găsească o cale de a o împiedica să se retragă după masca de serviciu, scoţându-l din viaţa ei, odată ce meciul lua sfârşit.

Steelers-ii marcară. Lynne sări în picioare. Îşi smulse fesul din cap şi-l aruncă în sus. Începu să ţopăie pe loc, învârtindu-se în cerc, dând din palme şi chiuind de bucurie, pe când părul i se învolbura în jur ca un nod auriu.

Se zbânţuia. Măi frate, da bine se zbânţuia!

Mhm. Bravos. Pe cine încerca să păcălească.

Rău îl mai pocnise.

Capitolul unsprezece

Încurajarea timoratei lor echipe pe drumul spre victorie fusese absolut epuizantă, absolut fascinantă, absolut satisfăcătoare.

De fapt, îşi spunea Lynne, singurul lucru care depăşea acea satisfacţie era faptul că stătea aşezată lângă Domenic, în timp ce restul spectatorilor, răguşiţi şi stropiţi cu bere, ieşeau împleticindu-se de pe stadion. Un reporter le trimisese un mesaj, rugându-i să mai rămână câteva minute după meci, ca să facă o fotografie cu ei ţinându-se de mână pe fundalul scorului care afişa victoria Steelers-ilor.

Domenic stătea prăvălit în scaun, cu picioarele sale lungi rezemate pe spătarul celui din faţă. Soarele palid de iarnă aproape asfinţise şi, odată cu împrăştierea mulţimii, aerul rece dinspre râuri se infiltra pe stadion, depunându-se în jurul lor. Dar Domenic îşi ţinea canadiana descheiată, ca de obicei. Iar lui Lynne nu-i era frig deloc, când umerii li se rezemau comod unul de altul. Ar fi putut sta aşa cu el acolo toată noaptea, îşi spuse ea, uitându-se scurt la ceas, pentru a vedea cât timp mai putea s-o lungească înainte de a trebui să plece. Înainte ca Tony să-l ducă pe Domenic pentru totdeauna din viaţa ei.

— Nu mai durează mult, spuse Domenic. Trebuie să apară din clipă-n clipă.

— A, nu de-asta m-am… începu ea, simţind nevoia să-i explice că n-o nemulţumea timpul petrecut în compania lui. Însă chiar în acel moment, un clănţănit de echipamente şi sfârâitul motorului camerei, care-i devenise atât de familiar, anunţată sosirea echipei de filmare.

— Aşa, avem nevoie să vă plimbăm puţin, ca să staţi în faţa tabelei de marcaj, ordonă tipicarul producător. Hai, sus, sus, sus.

Odată ce se ridicară în picioare, producătorul începu să-i îmboldească şi să-i împingă până ajunseră să stea lipiţi unul de altul.

— Nu e destul de romantic, decretă el. Cuprinde-o cu braţul.

— La dispoziţia dumneavoastră, răspunse Domenic, strângând-o lângă el.

Lynne nu luă în seamă micul fior care o străbătu, când braţul lui o cuprinse, apucând-o cu mâna de cot.

— Nu e momentul să fiţi timizi, îi mustră producătorul. Trebuie să vă luăm în plan strâns, ca să de vadă cât mai bine scorul.

Cu un gest nesigur, Lynne îşi petrecu un braţ pe după mijlocul lui Dom.

— Ambele, comandă producătorul. Cuprinde-l de talie cu amândouă braţele.

Pentru a se conforma, fu nevoită să se întoarcă într-o parte, astfel încât sânii îi ajunseră peste pieptul lui cu muşchi tari. Un antebraţ i se rezemă de abdomenul său, iar celălalt, peste şalele viguroase. Îşi încleştă pumnii unul de altul, sprijiniţi pe şoldul lui opus, peste curea. În această poziţie, îi simţea bătăile inimii bubuind lângă ureche, ceea ce o cam surprindea, având în vedere că propria ei inimă bătea atât de tare, încât dacă toţi microbiştii s-ar fi întors să-şi reia tropăielile pe platformele de oţel, n-ar fi putut s-o acopere.

— Uită-te la el, o instrui producătorul. Iar tu, uită-te la ea. Gândiţi-vă la ceva frumos. Sunteţi tineri, vă iubiţi şi v-aţi ajutat echipa să câştige. Să moară de invidie toţi telespectatorii.

Lynne ridică privirea. Domenic coborî ochii spre ea. Îi vedea umbra slabă a bărbii pe piele, zâmbetul amuzat arcuindu-i buzele, sclipirea ştrengărească din ochi. *Sunteţi tineri,* spusese producătorul. *V-aţi ajutat echipa să câştige.* Şi mai spusese ceva… *Vă iubiţi.*

Oare? se întrebă Lynne.

În acel moment, îi era uşor să se simtă ca şi cum ar fi fost îndrăgostită, stând astfel în braţele lui Domenic, cu Domenic în braţele ei. Soarele la amurg pierduse lupta cu cenuşiul posac dinaintea înserării, dar Lynne se simţea scăldată într-o văpaie aurie, în timp ce ochii căprui şi calzi ai lui Domenic îi zâmbeau, pătrunzători şi absorbiţi, ca şi cum în clipa aceea nimic n-ar fi putut să fie mai important pentru el decât ea.

Sau, poate, nu era decât lumina proiectoarelor de televiziune.

— Excelent! declară producătorul. Ţineţi aşa! Monica, suntem gata.

Camera se întoarse dinspre ei, luând în obiectiv o reporteră care începu să turuie veselă.

— Noi trebuie să stăm aici *aşa?* şopti Lynne.

— Mmm-hmm, vibră murmurul afirmativ al lui Domenic, din pieptul lui până într-al ei.

Deveni conştientă de respiraţia lui, de mişcările regulate ale pieptului lipit de al ei. Căldura sa o pătrundea prin canadiană, iar adierea îi purta mirosul subtil, combinaţie de masculinitate şi iarnă. Inima îi intră iarăşi în acţiune, iar Lynne încercă să se îndepărteze puţin, pentru ca Dom să nu observe, dar el o strânse şi mai tare,

apăsându-i abdomenul pe şoldul lui.

— Nici să nu te gândeşti. Am primit ordine stricte să stăm aşa.

— Bine, dar eşti prea înalt, se plânse ea, ca să-şi ascundă respiraţia întretăiată. Îmi înţepeneşte gâtul.

— Ia-o ca pe o victorie a eficienţei. Diseară, nu va trebui să faci liftinguri de bărbie, îi sugeră inspirat Domenic.

Acest comentariu îi provocă un râs dulce-amărui. Se întoarse cu faţa în cămaşa lui, pentru a înăbuşi sunetul, şi deveni şi mai dezorientată de căldura şi mirosul trupului său şi de bătăile splendid de constante ale inimii. Îşi putea forma un năravˎ reflectă Lynne. Iar acest gând îi declanşă un semnal de alarmă. Nu avea o relaţie sentimentală adevărată cu el. Pierduse ore întregi visându-l cu ochii deschişi, pierduse somn preţios, îşi pierduse toată puterea de concentrare, când ar fi trebuit să se preocupe numai de modurile în care s-o impresioneze pe Susan spre a se hotărî s-o recomande totuşi pentru avansare.

Domenic, însă, râdea împreună cu ea, cu pieptul vibrându-i sub obrazul ei, cu respiraţia gâdilându-i pielea capului, iar Lynne nu reuşea să simtă nici cel mai mic regret pentru modul cum îşi petrecuse fiecare minut din ultimele câteva zile.

— Credeţi că dragostea voastră a adus noroc echipei?

În prima clipă, crezu că îşi imaginase întrebarea, care însă fu repetată imediat, mai insistent:

— *Mă scuzaţi* – credeţi că dragostea voastră a adus noroc echipei?

— Ghinion nu le-am adus, asta-i sigur, răspunse Domenic.

— Tocma d-asta voiam şi eu să stăm de vorbă, se auzi din spatele lor un glas gros, ameninţător.

Lynne se răsuci în loc, pentru a vedea un om foarte voinic şi lac de sudoare, care-i privea încruntat.

Instinctiv, se strânse şi mai aproape de Domenic. Dar acesta, în loc să mârâie sau să răspundă cu o ameninţare feroce, zâmbi încântat. Şi-i dădu drumul. Apucând mâna intrusului, începu s-o pompeze cu entuziasm. Tardiv, Lynne îl recunoscu – T.J. McCord, primul fundaş al echipei Steelers. Pericolul public de o sută douăzeci de kilograme, cu muşchi de oţel, care numai în acel sezon fotbalistic primise trei penalizări pentru folosirea excesivă a forţei pe teren.

— Vă făcuraţi mai multă publicitate, săptămâna asta, decât toată

echipa la un loc, spuse încruntat T.J.

— Ne pare rău, murmură cu voce nesigură Lynne.

Când fotbalistul nu-şi coborî capul în piept, pentru a o trânti ca un berbece înapoi în scaun, îi mai veni puţin inima la loc, deşi omul era uriaş, *gigantic*, cu nişte coapse voluminoase pe lângă care picioarele bine proporţionate ale lui Domenic păreau ale unei păpuşi de cauciuc întinse de un copil jucăuş.

— N-am vrut…

T.J. mormăi ceva.

— Oriunde mergem, hop şi ei după noi, adăugă Domenic.

— Mie-mi spui? se uită urât T.J. la reporteri, până când aceştia se făcură mici, mici de tot. Cân' v-am văz't proţăpiţi pe la toate ştirile, ne-a pus pe gânduri. Azi, nime' nu s-aştepta să-nvingem. Şi ne-am zis că, mai ştii, poate ne-oţi fi purtat voi baftă.

Mamă Doamne, îşi spuse Lynne, furând o privire spre Domenic. Nu credea că ar fi fost o idee prea bună să-i mărturisească lui T.J. că de fapt nu aveau o legătură romantică.

— Mai bine filmează totul, îi spuse producătorul cameramanului. Lasă camera să meargă.

— Noi, băieţii din linia de fund, am hotărât c-ar fi bine să veniţi la San Diego, pentru meciu' de săptămâna viitoare, continuă T.J.

— Pe Super Bowl? rămase Domenic cu gura căscată.

— În veci n-am găsi bilete, se simţi Lynne datoare să protesteze.

T.J. îşi dădu ochii peste cap, de parcă ar fi suspectat că o minge de fotbal dezumflată avea mai multă minte.

— Avem pentru voi o lojă rezervată. Daţi încoa număru' de telefon, ca să vă caute oamenii noştri.

— O lojă rezervată… se stinseră într-o şoaptă gâtuită obiecţiile lui Lynne. Cât ai clipi, scoase din poşetă o carte de vizită.

T.J. o absorbi în laba lui enormă. Cealaltă mână şi-o strânse într-un pumn cât toate zilele, arătând cu degetul mai întâi spre ea, apoi spre Domenic.

— Şi vedeţi să nu faceţi v o prostie. Să n-aud de certuri între-ndrăgostiţi, până duminica ailantă. Aicea-i în joc Super Bowl-u'. Ne bazăm pe voi.

Şi se mai încruntă o dată, până când Domenic luă mâna lui Lynne într-a lui, după care chipul fotbalistului de lumină ca un felinar de Halloween.

— Ce mişto e dragostea, comentă el.

Echipa de televiziune o luă la picior, strigând de nerăbdare să-şi monteze materialul pentru a prinde ştirile de seară. Lynne şi Domenic rămaseră singuri pe stadion, cu excepţia îngrijitorilor de pe teren.

— Mă rog, auzisem eu că sportivii sunt superstiţioşi, spuse Domenic. Nu-mi dădusem seama că pot ajunge atât de departe.

— E îngrozitor, gemu Lynne.

Se înfioră, dintr-odată înfrigurată. Cu câteva minute înainte, în braţele lui Domenic, îi fusese cald. Încet, începea să înţeleagă ce se întâmplase. Fuseseră invitaţi – li se *ordonase*, mai bine zis – să vină la Super Bowl. Dar, lucru şi mai rău, nutrise gânduri că era posibil să se fi îndrăgostit de un bărbat care nu dădea niciun semn de a gândi şi el pe aceleaşi principii.

— Rău ne-a scăpat situaţia de sub control.

— Am putea oricând să recunoaştem adevărul şi să scăpăm.

— Asta vrei să facem?

Îşi ţinu respiraţia, ştiind că dacă Dom răspundea *da*, viaţa ei avea să revină la vechiul şi deprimatul sistem de a aştepta, a aştepta încontinuu să se întâmple ceva minunat, care să-i umple golul din suflet.

— Nu, nu vreau să scăpăm, spuse el încet.

Inima lui Lynne începu să bată cu putere, alungându-i din creier orice prudenţă. *Spune-i*, o îndemna o voce, în mintea ei. *Spune-i că ai dori să încerci cu el. Să vezi unde duc sentimentele astea. Voi doi puteţi învinge sorţii.* Simplul gând de a-şi expune astfel profunzimea dorinţei îi dădea senzaţia unor gheare se pisică zgâriindu-i mândria. Dar ar fi făcut-o. Numai să-i fi dat cel mai mic semn, cea mai măruntă indicaţie că şi el gândea în acelaşi sens.

— Nici eu… nici eu nu vreau să se termine, şopti.

Îl aşteptă, cu răsuflarea tăiată, să observe că făcuse cea mai îndrăzneaţă declaraţie din viaţa ei.

— Foarte bine, pentru că peste vreo treizeci de minute, principalul canal de ştiri din oraş va transmite un clip cu T.J. McCord spunându-ne că echipa are nevoie de noi, că tot contingentul de fundaţi s-au adunat şi ne-au obţinut bilete, fiindcă sunt convinşi că le-am purtat noroc.

— Deci, vrei să spui că n-ar fi deloc înţelept să refuzăm oferta lui T.J.

Efortul de a rosti aceste cuvinte îi dădea dureri de gât.

— Dacă ne retragem acum, toţi microbiştii din oraş vor fi convinşi că din vina noastră au pierdut Steelers-ii.

— Alte motive nu avem?

Se refugia în altă strategie Stanford a succesului: *un bun comerciant forţează întotdeauna pentru a se asigura că ştie toate obiecţiile prăzii.*

— Pentru binele echipei în general, răspunse el. Dacă sunt atât de superstiţioşi încât să creadă că le-am adus noroc, atunci s-ar putea pur şi simplu să abandoneze meciul, dacă nu apărem pe stadion. Trebuie să mergem la San Diego pentru binele echipei, declară el, solemn. E datoria noastră civică.

— Datoria noastră civică.

Dom se retrase puţin, privind-o prudent:

— Ai *tu* vreun alt motiv?

— A, nu, răspunse ea grăbită – poate prea grăbită. Nu. Dacă nici tu nu ai…

Domenic dădu din cap. Apoi, porni cu pas săltat în josul scării. Îi plăcea felul cum se mişca, mlădios şi cu graţie, ca un atlet. Trebuia să adauge pe lista de sarcini: *mai asemănător cu Domenic*.

Lista aceea de sarcini, îşi dădu ea deodată seama, nu făcea altceva decât să consfinţească toate lucrurile care-i plăceau la Domenic Corso.

Ce Dumnezeu o apucase, să compileze o asemenea listă pentru bărbatul perfect pe care îl putea găsi într-o bună zi, când avea originalul chiar în faţa ei?

Ba nu, de fapt, originalul fugea. Literalmente, în sensul că se îndepărta fizic de ea. Dar fugea de ea şi la nivel emoţional, pentru că era prea speriată, prea deprinsă să creadă că trebuia să se ridice la nivelul pretenţiilor imposibile ale cuiva. Singurul om care ştia cum s-o facă să zâmbească pleca, pentru că avusese ghinionul de a apărea într-o perioadă nepotrivită a carierei sale.

— Domenic! îl strigă. Aşteaptă!

Se opri, privind înapoi spre ea, peste umăr. Vântul îi ciufulea părul, cam la fel cum o mâncau degetele să facă şi ea. Cu gândurile în plin tumult, coborî în grabă treptele, după el. Trebuia să găsească o cale de a rămâne împreună pe parcursul săptămânii următoare, o cale de a explora sentimentele nesigure dinlăuntrul ei. Trebuia să facă

efortul de a-şi asuma acest risc – şi de a-l convinge şi pe el, pentru că în faţa romantismului era la fel de laş ca ea, în felul lui. Privea femeile ca pe nişte plante exotice pe care le cultiva în sera lui – făpturi fragile, incapabile să supravieţuiască în afara atmosferei potrivite, ca şi cum dacă lua o femeie ca ea şi îi cerea să se integreze în familia lui mare şi gălăgioasă ar fi făcut-o să se ofilească până se mistuia.

Dar era al dracului de încăpăţânat. Putea să i-o spună şi să i-o tot spună până răguşea, iar el tot n-ar fi crezut că se puteau potrivi unul cu celălalt. Nu-i mai rămânea decât să-l păcălească până îşi dădea şi singur seama.

— Nimeni nu va crede că nu e nimic între noi, dacă mergem mai departe cu şarada asta, spuse, cu răsuflarea tăiată, pentru că trebuise să întocmească în pripă acel plan şi nu era sigură că avea şanse de reuşită.

— Deci, le-o vom explica mai târziu.

— Am o idee mai bună.

Domenic ridică bărbia, invitând-o să continue.

— Le vom *demonstra* că nu ne potrivim.

— Şi cum vom face asta?

— Foarte simplu. Petrecem cât mai mult timp cu ei. Vor vedea cât de incompatibili suntem. Până să ştii ce se întâmplă, vor încerca să ne despartă, în loc de a ne sili să ne apropiem.

— Înţeleg – să luăm cina cu familia mea, chestii din astea, să ne ciondănim şi să ne certăm, ca să vadă că nu ne înţelegem.

Ideea de a se certa cu Domenic îi provoca o mică durere în piept.

— Oarecum.

— Noi nu ne certăm niciodată, Lynne.

— Într-adevăr, nu ne prea certăm. Dar numai fiindcă n-am avut ocazia, continuă ea, cu sinceritate. Mereu pozăm pentru câte o cameră de televiziune, sau încercăm să ne comportăm cât mai civilizat în faţa unei mulţimi. Ceea ce trebuie e să-i abordăm în grupuri mici, sau să ne lăsăm firile să-şi urmeze cursul.

Aoleu, îşi spuse ea, în timp ce vântul se înteţea, făcând-o să se lipească de Domenic, căutându-i instinctiv căldura. Să lase frâu liber cu el propriei sale firi putea să nu fie cel mai inteligent plan pe care-l elaborase vreodată.

— Tu nu ai timp pentru întâlniri. Nici eu nu am.

— Mă rog, sunt dispusă să fac un sacrificiu. Pentru binele

echipei, adăugă Lynne.

— Ăsta-i singurul motiv pentru care îţi vei găsi timp – binele echipei? se încruntă el, iar Lynne îndrăzni să spere că era la fel de dornic ca ea să audă că la baza planului se putea ascunde şi altceva decât dragostea pentru fotbal.

— Poţi găsi tu unul mai bun? îl întrebă, cu atâta falsă inocenţă, încât fu sigură că îi descifra perfect adevăratele intenţii.

Domenic, însă, nu i le înţelese. Şi nu se putea decide dacă să se simtă deprimată sau victorioasă.

— Bine, spuse el. Şi ştiu care e modul ideal de a începe.

— Care?

— Bowlingul.

— Bowlingul?

Jucase bowling doar o dată şi cu rezultate groaznice. Tocmai se pregătea să refuze, când îşi dădu seama ce urmărea. Se aştepta să se eschiveze, fiindcă o identificase ca genul de femeie care nici moartă n-ar fi pus piciorul într-o popicărie.

— Bun, deci vom merge la bowling.

— Serios?

O mică tresărire nervoasă a muşchilor obrazului o anunţă că îi ghicise corect motivele. Apoi Dom zâmbi, cu o expresie fudulă, mulţumită de sine:

— La bowling, mâine seară – cu mama şi tatăl tău.

Imaginea lui Madeline şi Franklin Stanford legându-şi şireturile pantofilor de bowling cu dungi verzi şi roşii era atât de ilogică, încât o lăsă fără grai. Dar nu pentru multă vreme, căci zâmbetul afectat al lui Domenic se întinse, cu satisfacţia încrezută a omului care tocmai a câştigat un conflict.

— De acord, spuse ea, cu o singură condiţie.

— S-auzim.

— Cina, poimâine seară, cu mama şi bunica ta. Acasă la *mine*. Cu mâncare gătită tot de *mine*.

— Găteşti prost?

— Mai mult decât prost. Mai mult decât catastrofic. Se vor convinge c-au să moară fie de botulism, fie de inaniţie, dacă ar urma un regim constant cu mâncăruri de-ale mele.

Dom păru zdrobit, ca orice om pe care-l interesa problema mâncării. Mă rog, Tony o prevenise. Ameninţarea cu gătitul fusese o

idee proastă, îşi spuse ea posomorâtă, convinsă că-l trimitea drept în braţele unei ospătăriţe brunete cu unghiile bine manichiurate. Nu se pricepea chiar atât de bine să facă planuri din mers.

— Numai dacă-i invităm şi pe fraţii şi surorile mele, cu soţiile şi bărbaţii lor, ripostă el. Să-i îmbolnăvim pe toţi în acelaşi timp, ca să nu ne mai bată la cap pe urmă.

— S-a făcut, răspunse Lynne.

— S-a făcut.

Fulguia. Un fulg de zăpadă se opri drept pe vârful nasului ei, în timp ce altul i se rostogolea pe obraz.

— O, nu! Limuzina lui Tony – e vopsită doar temporar.

Domenic dădu două bobârnace fulgilor, iar pe Lynne păru s-o furnice tot trupul ca răspuns la această uşoară atingere. Îi zâmbi, cu ochii încreţindu-i-se, dându-i ideea absurdă că grija ei pentru pictura ca dungile de tigru a lui Tony îl bucurase într-un fel.

— Atunci, propuse el, să mergem, până nu ni se topeşte caleaşca.

Capitolul doisprezece

— Le-ai spus că mergem la bowling? întrebă Domenic.

— Sigur că da. După cum vezi, *eu una* m-am îmbrăcat adecvat, adăugă Lynne, dând uşor din cap, cu o expresie de confirmare virtuoasă.

Purta jeanşi şi o bluză largă de bowling, din soiul favorit al jucătorilor de echipă. Încreţituri apretate îi evidenţiau mânecile şi pieptarul. Fie Lynne Stanford era expertă în mânuirea fierului de călcat, fie cumpărase acea bluză nouă-nouţă.

— Frumoasă bluză, comentă el.

Se înroşi în obraji, încântată.

— Azi mi-am luat-o, în pauza de masă.

— Te-ai dus la cumpărături?

Roşeaţa din obrajii ei deveni purpurie. Lui Dom îi venea s-o strângă în braţe, simţindu-se absurd de mulţumit. Cunoscuse femei care păreau să aibă telefon direct cu vânzătoarele de la Victoria's Secret, dar niciuna dintre cumpărăturile lor nu îl afectase la fel de mult ca faptul de a şti că Lynne se dusese să-şi cumpere o bluză de bowling pentru prima lor întâlnire propriu-zisă.

Domenic aruncă încă o privire spre părinţii ei. Madeline Stanford purta pantaloni marinăreşti din lână, de un alb imaculat, şi un şirag de perle peste puloverul alb de caşmir miţos, arătând la fel de plictisită şi glacială pe cât şi-o amintea el. Franklin Stanford părea să fi venit direct de la birou. Părul său rar se asorta perfect cu nuanţa costumului gri, iar cămaşa albă scrobită nu avea nicio cută sau pată de cerneală.

Lynne făcu prezentările. Madeline îl salută cu un zâmbet rece. Franklin îi strânse mâna, surprinzător de puternic, faţă de aspectul său în general cam vag. Dar, în timp ce-şi strângeau mâinile, privirea lui Franklin se fixă asupra lui Domenic într-un mod care-l făcu să creadă că nu era chiar atât de dezinteresat de escapadele fiicei sale pe cât părea a fi.

— Începe tu prima, mamă.

Lynne se aşeză pe unul dintre scaunele arcuite în jurul consolei de marcat. Începu să caute printr-o uriaşă geantă sportivă de piele, în timp ce Domenic tasta numele în computer. Madeline ridică în faţa ei o bilă de bowling, porni spre culoar şi o lăsă să cadă – o lăsă pur şi simplu, fără a se osteni să calculeze lovitura. Bila se rostogoli atât de încet, încât păru să treacă o eternitate până căzu la margine, în şanţ.

Când reveni la locul ei, Madeline avea o expresie triumfătoare.

Intenţionat o făcuse, înţelese Domenic. Voia să-i facă să se simtă prost pentru că o siliseră să-şi piardă vremea cu acel joc. Mă rog, într-un fel asta corespundea cu planul lui Lynne – nu era nevoie să ducă o partidă până la capăt pentru a-i convinge pe părinţii ei că ea şi Domenic nu se potriveau.

Dar nu corespundea cu planul *lui*.

— Ştii ceva…? spuse Dom, meditativ.

Ar fi pariat pe orice că Lynne moştenise tendinţa spre eficienţă de la Madeline.

— Ar merge mult mai repede dacă ai arunca bila, în loc s-o laşi doar să cadă.

— Am să ţin minte, pentru rândul următor.

— Mai ai dreptul la o lovitură. Se aruncă de două ori la rând, nu, Lynne?

Lynne ridică o privire vinovată, dinspre geanta ei.

— Ăă… da…

Domenic îşi subţie buzele, cu toată plăcerea produsă de bluza ei

risipindu-i-se. Probabil îndesase în geanta aia afurisită un raport administrativ şi căuta să lucreze câte ceva, printre aruncări.

Se hotărî să îi acorde cât mai mult timp pentru a-şi termina lectura.

— De fapt, îi spuse el Madelinei, nu mă supăr dacă arunci de câteva ori pentru încălzire, ca să prinzi ritmul jocului. Nici tu nu te superi, Frank, nu-i aşa?

Franklin tresări, părând surprins că era numit Frank.

— Deloc. Aruncă liniştită, dragă.

Madeline îi adresă soţului ei o privire plină de venin pur. Franklin îi zâmbi, cât se putea de opac şi vag, după care se aşeză pe scaun, cu privirea în gol.

Mergea de minune, fără îndoială.

Îi introdusese în computer pe soţii Stanford mai întâi, considerând că aşa era politicos. Acum îşi dorea să se fi înscris el în capul listei; câteva aruncări cu bila de opt kilograme pe culoar i-ar fi putut descărca o parte din frustrarea care i se aduna în suflet.

Acceptase acel fiasco fiindcă sperase s-o convingă pe Lynne că se potriveau unul cu altul, nu datorită planului ei şubred de a-şi manifesta divergenţele în public, pentru a dovedi că nu puteau forma un cuplu. Lynne trebuia să atace, nu să stea retrasă.

Fierse în suc propriu, cu gândul la imprevizibilitatea ei, până veni rândul lui Franklin. Tatăl lui Lynne se ridică şi-şi scoase sacoul costumului, împăturindu-l cu grijă pe spătarul scaunului. Îşi făcu intrarea cu mişcări foarte exersate; Domenic observă că gura Madelinei se întredeschise de surpriză, când văzu mişcările fluide ale soţului ei. Franklin aruncă o bilă. Reveni la scaun, îşi desfăcu sacoul şi îl îmbrăcă la loc.

— Absolut impresionant, Frank, comentă Domenic. Nu-i aşa, Lynne?

Lynne tresări şi apropie marginile genţii. Îl privi cu o expresie ruşinată.

— Ăă, sigur.

— Ai văzut, nu-i aşa? Tatăl tău a nimerit în plin.

— Serios? clipi ea din ochi, privindu-şi tatăl cu mirare. Nu ştiam că te pricepi la bowling, tată.

— De fapt, sunt destul de talentat, răspunse Franklin, fără urmă de lăudăroşenie.

— Nu joci niciodată, observă Madeline.

— A, ba da. În toate acele deplasări de serviciu. Mereu există câte o popicărie, la mică distanţă de hoteluri.

Madeline se rezemă în scaun, cu gura căscată de uimire.

— E rândul tău, îi spuse Domenic cu blândeţe lui Lynne.

Lynne mai aruncă o privire înnebunită în geantă, după care îşi târî picioarele spre caruselul cu bile. Îşi săltă bila, înghiţi în sec, vitejeşte, şi se apropie de capătul culoarului. Dar pornise pe greşit, aşa că, în momentul când lansă bila, se lovi la gleznă. Ceea ce o făcu să sară într-un picior, strâmbându-se de durere. Începu imediat să se agite, zădărnicind planul lui Domenic de a se furişa pe scaunul ei pentru a-şi băga puţin nasul în geantă.

Dar trebuia să facă ceea ce-şi pusese în gând.

Oricât de mult ar fi preferat s-o privească, trebuia să afle ce ascunsese în geanta aceea, cu atâta mai important decât să fie atentă la modul tipic american de omorâre a timpului liber prin bowling. Îşi strecură un deget în deschizătura cu fermoar şi o desfăcu puţin mai mult, cu o mişcare firească. Aruncă o privire laterală şi, dintr-odată, simţi în piept o durere stranie, dulce-amăruie.

În geantă se găsea un manual de bowling. Era deschis la o pagină unde se prezenta modul de atac al culoarului şi locul de aruncare a bilei. Lynne subliniase paşii corecţi şi direcţia pe care trebuia să pornească bi ia în timp ce el tuna şi fulgera în sinea lui, convins că încerca să lucreze pe furiş, ea citise dintr-o carte care o învăţa cum să joace.

Nu avea niciun sens. Dacă urmărea să-şi convingă părinţii că nu se potrivea cu Domenic, atunci ar fi fost mai bine să iasă pe culoar fără a avea habar de joc, să-l trateze cu acelaşi dispreţ manifestat de Madeline. Şi când colo, ea se apucase să caute un manual de instructaj.

Nu dădea deloc bir cu fugiţii din faţa provocării. Dar o aborda cu o spaimă nesigură, care-l înştiinţa că acea provocare o lovea în punctul pe care şi-l ştia că fiind cel mai dureros.

Domenic simţi că i se tăiase respiraţia, ca şi cum ar fi fost lovit cu un par. În minte îi apăru imaginea lui Lynne lunecând spre el, îmbrăcată numai cu bluza de bowling, făcându-i semn cu manualul subliniat, să se apropie. Se aprindea tot, numai gândindu-se la bumbacul apretat care-i ajungea până la coapse şi părul auriu-închis revărsându-se peste micul nume brodat pe buzunar. Îşi înăbuşi un

geamăt. Categoric, fanteziile i se abătuseră de la direcţia normală.

Faptul de a o privi în carne şi oase nu-i uşură cu nimic dorinţa intensă care-i pulsa prin tot trupul. Învăţa rapid. Îşi făcu a doua intrare mult mai sigură pe sine. Ba chiar, când dădu mintea execută un mic salt drăgălaş şi se lăsă într-o parte, cu capul aplecat, astfel încât părul i se legănă peste umeri, înfoindu-se apoi la loc. Foarte frumos, cu toate că bila ajunse în şanţ.

— A răsucit încheietura mâinii când a aruncat bila, spuse Franklin. Ar trebui să se ducă cineva acolo şi să-i dea câteva indicaţii.

Domenic sări în picioare, gata să se conformeze, după care îşi aminti că trebuia s-o ajute să-i convingă pe părinţii ei că nu se înţelegeau. Halal curte mai era şi aia, de a încerca să cucerească dragostea unei femei prefăcându-se că nu-i păsa de ea.

— Ajut-o tu, spuse el, întrebându-se cu întârziere de ce Franklin nu făcuse tocmai acest lucru.

— Haide, ajut-o *tu*, insistă încet Franklin, privindu-l cu ochi rugători, care-i dădeau de înţeles că dorea s-o facă el însuşi, dar nu era sigur cum ar fi fost primit.

Niciunul dintre acei Stanforzi nu părea capabil să întindă mâna şi să apuce ceea ce-şi dorea.

— Uite cum facem, îi răspunse Dom. Eu o ajut pe Lynne, cu condiţia ca tu să-ţi ajuţi soţia.

Madeline nu refuză.

Şi astfel, în timp ce Lynne se retrăgea din capătul culoarului, Dom o atinse pe cot.

— Hai, îi murmură el la ureche. Am să-ţi dau câteva îndrumări. Joci jalnic.

Lynne se zbârli, exact aşa cum se aşteptase Dom. Ochii i se îngustară, cu luciri ca de oţel, indicând că era hotărâtă să-i arate cât se înşela Acum, dacă reuşea s-o convingă să-l abordeze şi pe *el* cu aceeaşi îndârjire…

— Hai s-o lămurim odată.

Oftă, pentru mai mult efect. Încercă să-i facă o demonstraţie, luând poziţia şi prefăcându-se că arunca bila, dar Lynne, pentru o femeie atât de deşteaptă, părea să aibă mari dificultăţi de a înţelege. Dom o studie, bănuitor.

— Eşti sigură că încerci?

— Nu mă coordonez prea bine, îşi dădu ea la o parte părul din

ochi, cu un gest grațios, care-i provocă un junghi prin șale. Cred că va trebui să-mi arăți așa cum se face în filme.

— Cu adică?

— Treci în spatele meu, iar eu îmi lipesc brațul de al tău – uite-așa.

Și își cuibări posteriorul peste bazinul lui, lipindu-se de el cât era de lungă. Dom se agăță de umerii ei.

— Nu te mișca, spuse – sau, încercă să spună; nu era sigur că sunetele încordate și tulburi care-i ieșeau din gât puteau fi descifrate. Dar, dacă s-ar fi desprins de el, toată lumea – inclusiv părinții ei – s-ar fi întrebat dacă nu cumva lui Dom îi scăpase o bilă de bowling în pantaloni.

— Bine, își răsuci ea fundul, aranjându-se și mai aproape. Mai arată-mi o dată legănarea aia de braț.

Dom își îndoi brațul din cot. Al ei se potrivi ușor, încrezător, în îndoitură. Trase înapoi, iar Lynne se mișcă odată cu el, creând o fricțiune delicioasă. Părul i se freca de bărbia lui. Cu fiecare respirație, Dom inhala mirosul proaspăt și curat.

— Vax, spuse ea.

— Hm?

— Cred că nu merge. Nimeni nu ne dă atenție. Par… par să se distreze, observă ea, cu uimire.

Franklin își scosese din nou sacoul și-și lărgise cravata, descheindu-se și la primul nasture al cămășii albe. Arăta de-a dreptul sexy. Madeline avea câteva pete maronii pe șoldul drept, unde se oprea din când în când mâna lui Franklin. Iar micul scrâșnet aspru care o făcuse pe Lynne să tresară reieși că era un hohot de râs al Madelinei.

— Bowlingul e distractiv, reuși Dom să îngaime.

— Dar ei nu se distrează niciodată împreună.

— Sunt căsătoriți, Lynne. Trebuie să se mai distreze și ei din când în când.

— Nimeni nu se căsătorește ca să se distreze. O căsnicie stabilă le oferă ambilor parteneri avantaje de bază, lăsându-i liberi să-și dedice mai multă energie carierelor.

Vorbea cu precizia unui robot repetând niște replici programate în memorie.

Excitația lui Domenic se risipi, învinsă de oroarea față de convingerile ei. Fu nevoit să se îndepărteze cu un pas, înainte de a ceda

impulsului de a o lua în braţe s-o răpească, s-o ducă departe, cât mai departe, unde îi putea dovedi că avantajele de bază – ce naiba. or mai fi fost şi alea – nu aveau nimic de-a face cu mariajul între un bărbat şi o femeie care se iubeau.

— Va trebui să mai repetăm figura, spuse Franklin, mai târziu, în timp ce-şi luau din nou pantofii de stradă.

— Mi-ar plăcea, tată, răspunse încet Lynne. Desigur, Domenic nu va mai veni cu noi. Probabil aţi observat că între noi nu e nimic.

— Păcat, replică blajin Franklin. Mi-ar fi plăcut că mă iau la întrecere cu el, odată când nu ratează intenţionat cele mai uşoare lovituri.

Era clar că Franklin ascundea mai multe decât se vedea cu ochiul liber. Domenic îşi înclină capul, într-un gest subtil de recunoştinţă, deşi pe dinăuntru fierbea de furie. Cum îşi putuse lăsa Franklin fiica să ajungă la o asemenea teamă de a se îndrăgosti?

— Întâlnirile astea la bowling vor lua locul prânzurilor trimestriale? întrebă el.

— Aş prefera serile, Lynne, dacă-ţi permite programul.

— Îmi pot găsi timp, tată, şopti ea.

— Şi eu, adăugă Madeline.

Soţii Stanford plecară, în timp ce Lynne se uita după ei cu nostalgie.

— Ei, spuse Domenic, cu multă voioşie prefăcută; când o auzise spunându-i tatălui ei că el nu avea să facă parte din viitorul lor program de bowling în familie, simţise un semnal de alarmă care-i sfâşiase încrederea în sine însuşi ca şi cum ar fi avut marginile îmbibate cu acid. Cum ţi se pare că a mers?

— Incredibil de bine, răspunse Lynne, cu o răceală care o făcea să pară că se retrăsese deja dincolo de barierele ei. Dacă n-ar fi fost manualul şi bluza de bowling, dacă nu era mica foială în plus a fundului ei adorabil, Dom ar fi fost înclinat dă creadă că nu prezenta niciun interes pentru ea. Dar se foise. Şi făcuse cumpărături. Îşi punea mari speranţe în bluza aceea de bowling.

— În legătură cu cina de mâine seară, spuse el.

— Da?

— Maică-mea a spus că aduce desertul.

* * *

Bunica lui Domenic adulmecă suspicioasă casoletele cu lasagna sub celofan, înşirate pe bufetul lui Lynne.

— Pe-astea tu le-ai făcut?

— Nu, răspunse ea, trăgând adânc aer în piept. Sunt congelate.

Congelate. Parcă şi auzea murmurul de oroare propagându-se prin rândurile clanului Corso şi, cu inima frântă, îşi dădu seama că Lisa avusese dreptate – o masă cu lasagna congelată pentru familia lui Domenic era o ofensă aproape la fel de mare ca şi cum le-ar fi oferit spaghetti cu sos din borcan.

Dar aceasta făcuse parte din planul ei, să le ofere o mâncare atât de scandalos de nepotrivită, încât rudele lui Domenic să decreteze că nu aveau ce să caute unul lângă altul şi să iasă buluc pe uşă. Iar apoi, dacă planul său tembel reuşea, bărbatul ei peste măsură de protector îşi proptea călcâiele în podea şi le ordona să mănânce toată lasagna, declarând că prefera la orice oră mâncarea congelată în locul celei de casă.

Atâta doar că Domenic nu spunea nimic.

— Ia dă-mi o furculiţă, ordonă Mama-mare.

Toţi se uitară, cu răsuflarea tăiată, cum gusta din lasagna. Se încruntă.

— Arată-mi pachetul.

Lynne se repezi să scoată unul din coşul de gunoi. Mama-mare ridică la o lungime de braţ cutia, privind crunt fotografia simpaticei bunicuţe cu părul alb din colţul etichetei.

— Hoaţo! o acuză Mama-mare, arătând-o cu un deget ce tremura indignat. Mi-ai furat reţeta de lasagna!

— Iar începe, mormăi unul din fraţii lui Domenic.

— Poftim, împinse ea cutia în mâinile lui Lynne. Citeşte ingredientele. Cu voce tare, ca s-audă toată lumea.

— Ăă, sigur…

Lynne înghiţi în sec.

— Tăieţei graşi cu ouă, pătlăgele roşii…

— Vedeţi? o întrerupse Mama-mare. E reţeta mea.

— Toată lumea pune tăieţei şi roşii, Mamă-mare, interveni Domenic.

— Da tu de când ai devenit expert în cum se prepară lasagna?

ripostă ea; apoi ridică iarăşi bărbia spre Lynne. Citeşte!

— Usturoi, busuioc, oregano, untdelemn de măsline…

— Reţeta *mea*. Totuşi, cu oregano, s-a abătut puţintel.

Domenic îşi aruncă în sus mâinile, înfrânt.

— Bine, e reţeta ta. Ce crezi c-ar trebui să facă, Lynne – să dea în judecată industria alimentelor congelate?

Lynne ştia ce răspuns aştepta. Trebuia să convingă pe toată lumea că nu se înţelegeau. Îi oferise ocazia ideală de a da o replică acidă, de a spune familiei Corso că, după părerea ei, bunica lor era o sonată şi toţi îi consumau vremea de pomană. Mândria i se răzvrăti în semn de protest. Începea să se sature să tot facă ceea ce aşteptau alţii de la ea.

— Cred că ar trebui să scrie o carte de bucate, spuse ea. Aşa, va câştiga şi bani, şi se va şi asigura că persoanele care-i fură reţetele nu vor mai greşi cu parmezanul şi oregano.

— Logodnica ta e o fată deşteaptă, Domenic, declară Mama-mare, cu un zâmbet fudul.

— Nu e logodnica mea.

La teatrul local, ar fi făcut săli pline, îşi spuse Lynne. Domenic nu uita nicio replică, nici nu se abătea de la text.

— Nu e logodnicul meu, îi ţinu ea isonul, sperând ca nimeni să nu observe cât de plouată o spunea.

— Te ajut şi eu la cartea de bucate, Mamă-mare, se oferi una dintre cumnatele lui Domenic, apropiindu-se să cuprindă cotul bunicii. Dacă-mi dă voie *Chris*, adică.

Mama lui Domenic făcu un semn, pentru a atrage-i lui Lynne atenţia, apoi strigă:

— Phyllis rea să se angajeze. Şi Chris nu se prea bucură.

— Am auzit, mama, răspunse Chris. Tu ce zici, Dom – nevastă-mea n-are şi-aşa destule pe cap, cu mine, copiii şi casa? Acum vrea să se apuce iarăşi de lucru.

— Vrea cineva salată? întrebă Lynne, cu o uşoară undă de disperare în voce, ridicând în fiecare mână câte o punguliţă de celofan cu salată semipreparată. Poate că exagerase, nedesfăcând pungile, să pună conţinutul în nişte salatiere. Ar fi dat orice ca să le atragă atenţia spre mâncare, în loc de a aştepta toţi cu atâta nerăbdare ca Domenic să răspundă la întrebarea lui Chris. Ştia ce-avea să spună – că locul unei femei din neamul Corso era lângă copii şi la bucătărie, motiv pentru

care, întâmplător, el şi Lynne erau atât de incompatibili.

— Ayzi, Phyllis avea un serviciu bun, înainte de a se naşte copiii. Acum au mai crescut, Chris şi nu mai au atâta nevoie de ea.

— Întotdeauna ai spus că niciodată nu ţi-ai lăsa nevasta să muncească.

— Nu, pe-asta *tu* ai spus-o întotdeauna. Eu n-am fost însurat niciodată, dar dacă aş fi, iar nevastă-mea s-ar simţi bine muncind, nici eu n-aş avea nimic împotrivă.

— O, Dom, îţi mulţumesc, spuse Phyllis, cu sinceritate.

— Mda, Dom, îţi mulţumesc, replică şi Chris, sarcastic.

Mersi, Dom, spuse Lynne în sinea ei, întrebându-se de ce se simţea atât de absurd de bine auzindu-l pe Dom cum îi luă apărarea lui Phyllis. De ce nu-i explicase şi ei ce părere avea? Poate fiindcă nu-l întrebase. Fusese prea convinsă că ştia cum gândea. Nu-şi dădu seama că rămăsese cu pungile de salată în mâini, ca nişte fanioane de control al traficului aerian, până când cineva i le smulse.

În clipa următoare, familia Corso atacă mâncarea.

Până la urmă, nu mai rămaseră decât nişte zdrenţe de salată verde în pungi, câţiva stropi de ulei pe fundurile sticlelor, câteva firimituri de brânzi şi un colţişor de tăieţei copţi într-o tigaie de lasagna.

— Gata, acuma tortul decretă Maria Corso.

Şi descoperi uriaşa tipsie pe care o adusese. Pe glazura de ciocolată scria cu litere aurii: *Felicitări, Domenic şi Lynne*.

— Felicitări? întrebă Lynne, simţind un nod în gât.

— Domenic al meu e primul din familie care ajunge până la Super Bowl, declară mândră Maria.

— N-ar fi reuşit, fără o femeie de ispravă lângă el, adăugă Mama-mare.

— Ce păcat că nu vor rămâne împreună, interveni Phyllis.

— Poate-au să rămână, sugeră Cathy.

— Nicio şansă, decretă Chris. Domenic n-a invitat-o niciodată în sera lui. Când va duce acolo o femeie, vom şti că s-a îndrăgostit.

Domenic îi aruncă lui Chris o privire de gheaţă.

— A, nu pot rămâne împreună, reluă Maria, concentrându-se să taie tortul în felii uriaşe. Se vede clar că n-au nimic în comun.

Domenic arcui o sprânceană. Lynne se prefăcu că zâmbea, când de fapt realitatea o ustura ca înţepătura unei viespi. Pe Domenic,

familia lui îl idolatriza. Ştia perfect că mai existaseră nenumărate torturi înaintea aceluia, felicitându-l pentru notele bune, absolvirea colegiului, lansarea firmei. Neamul Corso sărbătorea împlinirile, oricât de mici, iar ea nu avea niciuna, nici măcar o realizare măruntă de tot, pe care s-o scoată la bătaie. Probabil că familia abia aştepta ca meciul de pe Super Bowl să se termine, iar Domenic să revină la florăresele şi chelneriţele lui.

Iar Domenic nu-i muşcase momelile niciodată, nici măcar o dată, toată ziua.

Praful se alesese de planul ei.

Domenic rămase s-o ajute la curăţenie, pentru că arăta frântă de oboseală, la vremea când terminară de demolat şi ultima fărâmiţă de tort. Trebuia să-i recunoască meritul de a fi ţinut piept întregii familii în acelaşi timp, lucru de care era mândru, dar nu făcuse nimic pentru a risipi ideea că n-aveau să mai rămână împreună după meciul de pe Super Bowl.

Nu scosese o vorbă care să contrazică replica atent repetată a mamei sale, după ce Dom îşi dăduse toată silinţa s-o convingă pe Maria Corso că trebuia s-o spună. Nici chiar aluzia lui Chris la seră, a cărei pregătire îl costase pe Domenic douăzeci de dolari, nu-i smulsese lui Lynne nicio reacţie.

Praful se alesese de planul lui. Numai un idiot masochist ar fi încercat s-o mai forţeze.

— Ei, eu cred că mă duc, spuse el, după ce Lynne închise capacul maşinii de spălat vase peste ultimul rând de farfurii.

— O cafea? îl întrebă.

Părea politicoasa ofertă de răsplată pentru mârlanul care rămăsese s-o ajute cu făcutul ordinii.

— Asta-i tot ce ai de oferit? întrebă el, ajuns dintr-odată la capătul răbdării.

Ieşirea lui de furie o făcu să se retragă, dar nu înainte ca Dom să perceapă o undă de nedumerire, camuflată rapid de o aparenţă calmă.

— Eu aş bea o cafea, Domenic. În plus, asta se aşteaptă din partea unei gazde.

— Tu nu te saturi niciodată să faci numai ceea ce se aşteaptă din partea ta?

Lynne tresări.

— Nu te gândeşti niciodată să faci ceva numai pentru propria ta plăcere?

Încremeni în loc, privind pe fereastra de deasupra chiuvetei, deşi Dom ştia că nu vedea altceva decât interiorul bucătăriei reflectându-se în geam.

— Tirada asta înseamnă că nu vrei cafea?

Îl năpădi extenuarea, lăsându-l ameţit şi nesigur, conştient numai că eşuase. Meşterul Drege-Tot împingea şi trăgea, împungea şi îmboldea, şi tot degeaba. Îl dorea, o ştia clar, dar la un nivel rece, neimplicat. Nu îndeajuns pentru a-i străpunge acea carapace de hotărâre rece care o apărase atâta vreme. Îi putea înţelege ezitarea de a o sfărâma, fiindcă astfel ar fi trebuit să recunoască faptul că până atunci nu trăise decât pe jumătate.

Dar poate că viaţa pe jumătate i se potrivea cel mai bine. Nu i-o putea drege şi pe asta, dacă aşa-i convenea ei. Trebuia să-şi recunoască şi ea nevoile interioare şi să-şi adune puterile de a tinde spre în afară. N-o putea face de unul singur.

— Mă voi lipsi de cafea. De fapt, ard de nerăbdare să plec. S-ar putea ca în noaptea asta să-mi înflorească selenicereusul. Nu vreau să pierd momentul.

— Asta-i una dintre plantele rare din sera ta, aşa-i?

Dom aşteptă, incapabil chiar şi acum să-şi înăbuşe speranţa de a-l ruga s-o ia şi pe ea cu el. Prea târziu, îşi dădu seama că un om care-şi câştiga existenţa cu ajutorul florilor ar fi trebuit să-i aducă un buchet real, nu să încerce s-o îmbie cu promisiuni vagi despre o plantă care se putea hotărî sau nu să înflorească.

Ar fi trebuit să-şi care mai repede fundul pe uşă afară. Când colo, Dom începu să turuie, ca şi cum, dacă-i spunea mai multe decât o interesau, ar fi putut-o ispiti să-l însoţească.

— Unii oameni numesc selenicreusul „cereus-de-lună”, dar cel mai des i se spune „cactus care înfloreşte noaptea”. De obicei, îşi desface florile o dată pe an. Pe al meu am reuşit să-l conving să înflorească de nu mai puţin de trei ori.

— Înseamnă că eşti foarte priceput.

— Are un parfum incredibil – imaginează-ţi mirosul de gardenii şi înmulţeşte-l cu o sută. Dacă ai simţit o dată parfumul de cereus, nu-l mai uiţi toată viaţa.

— Pare minunat.

Alte aluzii nu-i mai veneau în minte. Nu mai găsea niciun motiv pentru a le arunca la nesfârşit.

— Atunci, eu cred că mă duc.

Ieşise ca un fel de mormăit ursuz, poate fiindcă de fapt îi venea să spună ceva în genul: *cere-mi să mai rămân.* Sau, mai bine chiar, ca Lynne să forţeze nota, cerându-i s-o ia cu el.

— La revedere, Domenic.

— La revedere, Lynne.

Capitolul treisprezece

— E o prostie, spuse Lynne cu voce tare, poate pentru a douăsprezecea oară de când pornise spre casa lui Domenic.

O prostie, o prostie, o prostie, să alerge după un bărbat care avusese toate ocaziile posibile s-o invite să-i vadă sera. Şi n-o făcuse – nu făcuse decât s-o îndemne să întindă mâna şi să apuce ceea ce-şi dorea cu adevărat. Iar acum, uite-o aici, în drum spre casa lui, ferm hotărâtă să bată cu pumnii în geamul faţetat al uşii până când îi deschidea, ca să-i miroasă floarea aia tâmpită, seleni-şi-nu-mai-ştiu-cum.

O aştepta cu uşa întredeschisă.

Probabil o văzuse sosind pe alee şi o privise cum moşmondea cu poşeta şi părul, până-şi adunase curajul ca să pornească spre verandă. Că uşa stătea deschisă, era un semn bun; că Dom stătea cu braţele încrucişate pe piept, privind-o încruntat cum se apropia, nu era un semn la fel de promiţător.

Simţea valuri de căldură revărsându-se pe uşă şi nu era sigură dacă era efectul caloriferelor, sau doar al lui Domenic.

— Pot să ţi-o văd? şopti ea.

— Ce să-mi vezi.

— Ştii tu.

Dom făcu ochii mari, buzele i se despărţiră, iar Lynne gemu în sinea ei, la gândul prostiei pe care o spusese. Altceva nu găsise!

— Cereusul de lună. Cactusul care înfloreşte noaptea.

— Asta-i replica mea. Bărbaţii trebuie să fie cei care invită femeile să le vadă colecţia de gravuri sau mai ştiu eu ce.

Comentariul lui o lovi ca un ciocan. Îşi folosise toate resursele de încredere pentru a ajunge până acolo. Dintr-odată, se simţea

obosită, sătulă de atâta luptă. Poate că sosise timpul să abandoneze.

— Ai dreptate, spuse ea. Scuză-mă că te-am deranjat.

Se răsuci în loc şi porni spre maşină, orbeşte.

— Lynne, stai!

Mâna lui o prinse de umăr, oprindu-i înaintarea nesigură, şi o răsuci cu blândeţe până când Lynne ajunse la adăpostul trupului său masiv, în vântul de iarnă şi căldura care-l înconjura întotdeauna pe Domenic.

— Hai înăuntru, spuse el, cu glas răguşit. Aici îngheţi de frig.

Mare greşeală, îşi spuse Lynne, în timp ce Domenic o conducea spre uşa din faţă. Făcu un pas lateral, lăsând-o să intre prima. Îl simţi păşind în antreu după ea şi închizând uşa. Amândoi, împreună în casa lui, lăsând restul lumii afară.

Mare greşeală.

— Ce frumos e, Domenic, exclamă ea cu însufleţire, deşi abia dacă înregistră podelele de lemn lăcuit, detaliile arhitecturale sculptate complicat, în lumina unei mici lămpi cu sticlă colorată.

— Mulţumesc.

Nu se oferi s-o poarte într-un tur al casei. Lynne se simţea ca şi cum ar fi dat buzna peste un vecin care încuraja întotdeauna vizitele neanunţate – numai pentru a descoperi că-l deranjase în cel mai nepotrivit moment.

— Sera e încoace, o conduse el pe un culoar, până într-o mică încăpere de serviciu, unde se opri. Ei, se pare că ţi-ai pierdut timpul venind aici.

— Ce vrei să spui?

— Nu s-a deschis în noaptea asta.

— Aha. Ai intrat să-l vezi înainte de a ajunge eu.

— Nu. Într-un fel, n-aveam stare.

— Atunci, de unde ştii că n-a înflorit? Domenic, suntem într-o cameră închisă, cu o maşină de spălat şi un uscător. Încă nici n-am ajuns în seră.

— Nu contează. Ţi-am spus ce minunat miroase. Când înfloreşte un selenicereus, îi poţi simţi parfumul în toată casa.

— Dar ai spus că era programat să…

— Nu toate se comportă conform programului, Lynne, oricât de bine ai planifica.

De parcă ar fi avut nevoie să-i mai aducă aminte că toate

eforturile ei eşuaseră complet!

— Vreau să-l văd oricum, spuse ea, încăpăţânată.

— Nu foloseşte la nimic dacă-l sâcâi.

Deschise însă uşa din capătul opus al camerei, unde îi aştepta un paradis tropical.

Lynne intră în seră. Atmosfera acesteia o înconjură, caldă, umedă şi plină de mirosurile pământului şi ale vegetaţiei. Dacă n-ar fi fost fulgii de zăpadă care cădeau pe geamuri, ar fi crezut că o transportase undeva afară din Pittsburgh.

O junglă ordonată creştea în jardiniere, pe bancuri de lucru şi sub cârligele din plafon. Îşi aminti comentariile lui Tony despre ciudăţenia grădinii din sera lui Domenic şi fu nevoită să admită că avea dreptate, în unele privinţe – în toată mulţimea nu se vedea nicio floare uşor de recunoscut. Dar verdeaţa care se răsucea în jur exercita o atracţie stranie, sălbatică şi vibrantă.

— Nu recunosc niciuna dintre plantele astea, spuse ea.

— Mulţumesc.

Pentru prima oară în câteva ore, Domenic zâmbi. Se vedea clar că-şi iubea mult grădina de plante inadaptate, iar Lynne ar fi vrut să se mai desfete doar puţin în aura mândriei lui calme, chiar dacă acest lucru îi râcâia sufletul, ştiind că nimic din această căldură nu îi era destinată ei.

— Îmi explici ce sunt?

Dom începu să arate spre o plantă agăţătoare cu frunze mari, după care îşi întrerupse gestul, vârând mâna în buzunar.

— A, nu e decât o adunătură de plante despre care n-ai auzit niciodată.

— Domenic, sunt… mă interesează cu adevărat.

— Serios? păru el dintr-odată să se înfurie. Ce intenţii parşive ai, Lynne?

— N-am nicio intenţie parşivă.

— Atunci, ce ai – o oră în plus de pierdut?

— Poate că nu voiam decât să văd ce se întâmplă dacă petrecem câteva momente singuri, fără nicio echipă de filmare sau hoardă de rude pândindu-ne fiecare mişcare.

— Tu nu vrei să-ţi petreci timpul cu mine, Lynne.

— De când ai ajuns o asemenea autoritate în materie?

— Mi-ai spus răspicat, de-o duzină de ori, cât de nepotriviţi

suntem unul pentru celălalt.

— Atunci, de ce nu mă pot gândi la nimic altceva, în afară de *asta?* şopti ea şi, ridicând o mână, îi urmări cu degetul fălcile încleştate, iar când Dom închise ochii, cu un fior, se ridică pe vârfuri şi-i depuse un sărut abia simţit pe locul atins cu degetele.

Cu un geamăt scăzut, Dom o cuprinse în braţe şi o sărută.

În sens tehnic, era al doilea sărut al lor, dar Lynne reluase de-atâtea ori banda video cu sărutul de la tribunal, încât avea senzaţia că ştia fiecare nuanţă a atingerii lui. Se înşela. Dom îi luă buzele în stăpânire cu un foc pârjolitor care îi tăie respiraţia, lăsându-i membrele fără vlagă.

O rezemă cu spinarea, de peretele serei. Lynne simţi sticla rece, în spate, pe când din faţă Domenic o apăsa torid peste tot. Ridică bărbia, dezgolindu-şi gâtul pentru el, şi se cutremură cu delicioasă voluptate când buzele lui îi trecură peste pielea sensibilă. Se mişcă, încercând să-l prindă mai bine, şi ceva o înţepă în dosul mâinii.

— Au!

Durerea o făcu să rămână ţeapănă, iar Domenic se îndepărtă de ea. Ridică o privire încruntată, dorind să strivească dintr-o palmă gângania care o muşcare într-un moment atât de inoportun, şi văzu o plantă târâtoare din familia cactuşilor atârnând de un cârlig. Îşi duse dosul mâinii la buze, sugând sângele din locul unde un spin îi străpunsese pielea.

Privirea lui Domenic se opri mai întâi asupra mâinii însângerate, apoi se ridică spre plantă. Pe buze îi apăru un zâmbet amar.

— Lynne Stanford, fă cunoştinţă cu selenicereusul meu.

— *Ăsta* e cactusul tău care înfloreşte noaptea?

— Mhm. Uite, vezi bobocii? îi arătă el câţiva bulbi trandafirii umflaţi, cu dâre de un roz mai închis. Mă crezi sau nu, când se deschid, sunt de un alb imaculat.

— Grozav loc ţi-ai mai găsit ca să atârni un cactus, Corso.

— Altul mai bun nu există. Uită-te la toţi bobocii – trebuie să fie cel puţin douăzeci. Din majoritatea nu ies decât una sau două flori.

— Ei bine, astă noapte nu l-ai convins să înflorească.

O ustura mâna, iar mândria de asemenea, auzindu-l cu cât entuziasm lăuda succesele plantei ăleia idioate.

— Noaptea nu s-a sfârşit. Dar, din nou îţi spun, s-ar putea să nu se deschidă până mâine.

Pe chip i se ivi o expresie stranie, îndepărtată.

— Mai bine să te duc acasă.

Ei, poftim! Uite cum credea că ştia ce era mai bine, că avea nevoie să-i poarte el de grijă.

— Nu e nevoie să mă duci nicăieri. Am venit aici cu maşina mea şi pot merge acasă şi singură.

— Bine. Du-te acasă.

Lynne scrâşni din dinţi, vrând să-i aducă aminte că, în urmă cu doar câteva momente, încercase s-o sărute, alături, lângă geamul cu izolaţie termică. Enervant mai era, uita de la un minut la altul ce voia de la ea. Din nefericire, trupul ei tremura într-un mod care-i spunea prea limpede ce anume voia ea de la el.

— Nu vreau să mă duc acasă.

— Zău că e cazul să te duci acasă.

— Nu plec nicăieri. Am să stau aici, până simt mirosul florii ăsteia.

Trase aer în piept, adânc, ostentativ. Ochii lui Dom se aţintiră spre sânii ei. Lynne îşi umplu plămânii şi expiră aerul repede, sperând să obţină un efect spectaculos, şi ştiu că reuşise, când Dom înghiţi în sec.

Se apropie cu un pas, lipindu-se de el. Dom o încercui cu braţele şi toate îndoielile pe care le mai nutrise cu privire la acea aventură se topiră sub căldura pe care o simţi când cercul se închise, când fu cuprinsă în interiorul lui.

— Aş vrea să rămân aici, Domenic. Chiar aici aş vrea să rămân.

O duse în dormitor.

Nu făcu decât s-o ia în braţe şi s-o poarte prin casă, în timp ce ea îi şoptea la ureche „om al cavernelor" – chiar înainte de a-l trage de lob cu dinţii. Atunci o sărută, împiedicându-se puţin de covorul din hol, şi amândoi râseră, simţindu-se atât de bine şi firesc încât, un timp, Lynne putu ignora mica voce interioară care o avertiza că se putea să se grăbească prea tare, să forţeze prea mult.

O depuse pe pat şi începu să-i scoată hainele. Acestea se terminară mult prea curând, căci Dom ştia că mai existau câteva straturi pe care trebuia să le înlăture pentru a ajunge la adevărata Lynne Stanford. Straturi mai greu de lepădat. Iar Lynne se ţinea de ele cu disperare, poate chiar fără să-şi dea seama, dar când îl trase în jos,

iar el îi simţi pielea atât de caldă, fină şi docilă sub a lui, puterea de judecată îl părăsi cu totul.

Ducă-se la dracu' răbdarea, îşi spuse, cotropindu-i gura cu toată frustrarea care-l chinuia de atâtea zile. Dracu' să le ia de înghionteli şi şmecherii pentru a o face să-i răspundă la provocări. La dracu' şi cu aşteptarea ca ea să înţeleagă că se puteau potrivi atât de perfect. Poate sosise momentul să nu se mai tot bazeze pe creieri, începând să-şi asculte trupurile. Lui Lynne îi plăceau provocările. Intenţiona s-o provoace cât o ţineau puterile.

Frumuseţe lui îndrăzneaţă şi mândră, dimpreună cu postura ei mereu impecabilă şi umerii îndreptaţi cu grijă, se topiră ca pământul întâmpinând dezgheţurile primăverii. Întotdeauna era atât de atentă să păstreze distanţa între ei, dar acum mâinile îi lunecau peste partea din spate a coapselor lui, ca şi cum ar fi simţit nevoia să şi le umple cu toate atingerile pe care şi le refuzase. Doamne sfinte, dacă ăsta era modul ei de a accepta o provocare, îi convenea întru totul.

Crezuse că dragostea putea să mai aştepte, că putea amâna pasiunea până sosea momentul potrivit. N-avea s-o lase să plece din patul lui până nu recunoştea că se înşelase, măcar puţin. Dorea s-o dezmeticească, s-o facă să înţeleagă că nicio afurisită de listă, nicio avansare cu două trepte, nu însemna mai mult decât fericirea ei de femeie.

Felinarele cu gaz de pe marginile aleii răspândeau o lumină blândă prin ferestrele dormitorului, scăldându-i faţa, dezvăluindu-i gura întredeschisă în extaz şi ochii închişi, pe când senzaţiile îi trepidau prin tot trupul. Părul, răsfirat pe perne, se aduna lângă tăblia mare de la căpătâiul patului victorian. Pulsa de dorinţă, palpita pentru el, iar Dom nu putea să-şi refuze festinul pe care i-l dăruia. Scotea sunete încete şi guturale, tremurând, în timp ce el îi presăra la nesfârşit sărutări flămânde, peste tot, pe întreaga ei fiinţă.

Îşi lipi apăsat buzele de ea, în josul pântecului, pentru a simţi unduirile ce o dădeau de gol pe dinăuntru. Cu gura pe pielea ei, surâse. Lynne Stanford cea pedantă şi cuviincioasă devenea, în pat, o pisică sălbatică.

— Domenic? îi răsfiră ea părul cu degetele, iar Dom îi simţi ezitarea.

— Nicio grijă. Am protecţie.

Lynne se relaxă infim, topindu-se din nou, iar pentru Dom fu cel

mai greu lucru din viaţa lui să se ridice de pe ea, pentru a aplica prezervativul.

Lui Lynne, acesta păru să-i dea curaj. Sau, poate, nu era decât simplă curiozitate – oricum, Dom îl binecuvântă în sinea lui când ea începu să-şi folosească mâinile, buzele şi limba pentru a-l explora şi gusta din creştet până-n tălpi. Dintre toate chipurile în care îşi imaginase dragostea cu ea, nicio clipă nu şi-o imaginase jucând un rol atât de activ. Reţinerea ei naturală o făcea să pară o Crăiasă a Zăpezii, care niciodată nu s-ar fi gândit să-l învrednicească pe un om al cavernelor muncitor şi practic cu favorurile ei. Dom scoase un uşor ţipăt, când limba ei îi încercui ombilicul. Poate că acea reţinere firească nu era nici pe departe atât de naturală. Era nevoie de o femeie cu inima caldă şi iubitoare, pentru a participa la miracolul dragostei aşa cum o făcea Lynne Stanford. Exact genul de femeie pe care inima lui aşteptase s-o găsească.

Îşi înălţă capul de pe abdomenul lui, privindu-l. Lumina aurie îi încălzea pielea şi-i aprindea foamea din ochi.

Cu un mârâit gros, Dom se răsuci, delectându-se cu senzaţia membrelor ei lungi înlănţuite printre ale lui, apoi cu mângâierea degetelor de la picioare, când îi cuprinse talia cu unul, apoi cu celălalt. Ardea de dorinţă, iar trepidaţiile ei vibrau printr-însul în timp ce o umplea încet. Lynne gâfâi, iar Dom îi captură respiraţia într-a lui, cu o sărutare.

Pasiunea ei îl zgudui şi, în timp ce se pierdea în adâncurile acesteia, în timp ce pulsul i se accelera sincronizat cu al ei, o mică parte din el se mai întrebă cât de multe impresii pe care şi le formase despre ea erau greşite. Şi câte erau întru totul corecte.

O iubea pe un pat făurit de cineva cu o sută de ani în trecut, pentru o doamnă care nici nu visase vreodată să ia liste de sarcini, şedinţe de marketing şi avansări în funcţie. Şi nici ea n-o mai făcea, în acel moment, în acel loc al uniunii fără suflare unde carnea femeiască o întâlnea pe cea bărbătească, şi se atingeau şi se gustau fără a fi conştienţi cât de nepotriviţi erau unul pentru altul. Patul vechi şi minunat scârţâia şi trosnea ca şi cum ar fi fost fericit să-şi facă din nou datoria. Acele sunete se amestecau cu gemetele ei sufocate şi-i umpleau lui Dom capul cu ritmul îmbătător al dragostei.

Lynne se legăna lângă el. Limba lui Lynne valsa împreună cu a sa, iar căldura ei îi străbătea sângele. Dorinţa lui Lynne îi cutremura pe

amândoi, făcându-l să-şi piardă definitiv minţile.

Minţile, conchise el, reprezentau un lux mult supraestimat.

Lynne îi strigă numele şi se arcui sub el, cu pielea umedă, alunecând peste a lui. Deschise ochii, iar Olivia i-i privi licărind de uimire, foame şi luciditate. Abia se mai putea stăpâni. Asta îşi dorise – dorise că avea femeie minunată să înflorească trezindu-se la viaţă în braţele lui, să se pună pe ea însăşi pe primul plan, măcar o dată, să-şi împlinească dorinţa şi cu acelaşi prilej să-l satisfacă şi pe el. Nu putea fi un lucru nepotrivit.

Ochii ei se aţintiră spre ai lui şi din nou îi rosti numele, cu mirare şi o undă de teamă că s-ar fi putut să nu-i fie alături în acele momente. Rămase deschisă în faţa lui, vulnerabilă cum nu poate fi decât o fiinţă care n-a avut niciodată pe nimeni pe care să poată conta.

Dom îi dovedea că niciunul dintre ei n-avea să mai fie atât de singur, niciodată.

Capitolul paisprezece

Lynne încercă să se strecoare jos din pat, dar braţul lui se întinse şi o captură, trăgând-o înapoi în cuibul cald de lângă trupul său.

— Rămâi aici, spuse. Stai cu mine până dimineaţă.

— Nu pot. Nu mi-am adus nimic de îmbrăcat.

Dom se săltă într-un cot, contemplându-i trupul gol, încet, cu un zâmbet leneş.

— Mie-mi placi exact aşa cum eşti.

— Dimineaţă, trebuie să mă duc la serviciu.

— Rochia pe care o aveai aseară îţi stătea superb.

— Rochia? Nu m-aş putea duce la birou în rochie. Nimeni nu m-ar lua în serios.

Directoarele poartă întotdeauna taior, spunea alta dintre strategiile de succes Stanford. Lynne coborî din pat.

— Atunci, anunţă că eşti bolnavă şi stai toată ziua aici, în patul ăsta, cu mine, îi propuse el, trântindu-se la loc pe pernă. Îţi promit că am să te iau… şi în serios, şi-n alte feluri.

Făgăduiala din glasul lui, mângâierea degetelor care-i gâdilau coapsele, o chemau, o îndemnau să rămână.

— Nu pot, Domenic. În caz că ai uitat, plecăm la San Diego, aşa că voi pierde tot weekend-ul. Mi-am programat deja o zi de concediu

pentru luni.

— Atunci, du-te cu două ore întârziere.

— Nici asta nu se poate. Mi se termină timpul ca s-o impresionez pe Susan spre a mă recomanda pentru avansare, şi le-am promis lui Daniel şi Beth că mă voi întâlni cu ei, ca să putem pregăti o nouă atitudine faţă de contul Penn-Gellis, şi…

Explicaţiile îi rămaseră în aer, când îl văzu înăbuşindu-şi un căscat enorm.

— Dau eu telefon din partea ta, întinse el braţul, într-un delicios gest de invitaţie. Hai înapoi în pat, Lynne.

Rămase pe loc, cuprinsă de o înfrigurare care nu era cauzată numai de goliciunea trupului. Dom credea că o putea scuti el de la serviciu, ca şi cum n-ar fi fost decât o sarcină minoră, pentru el, cel în stare să le rezolve pe toate. Nu înţelegea. Se întoarse cu spatele şi-şi smuci rochia peste cap, fără a mai pierde vremea cu lenjeria intimă. Dibui după pantofi. Îi auzi chicotitul gros, încrezător, şi scârţâitul arcurilor, iar în câteva clipe ajunse lângă ea, cuprinzând-o cu braţele.

— Nu pleca, îi şopti, plimbându-şi gura prin părul ei şi peste obraz, spre gât; Lynne îi simţi asprimea pielii şi umezeala mătăsoasă a limbii, în timp ce-i depunea sărutări fierbinţi de-a lungul umărului, în sus spre ureche.

Nu pleca.

Se moleşi lângă el, în timp ce senzaţiile o inundau valuri-valuri. Închise ochii, simţindu-şi bătăile inimii contopite cu ale lui, şi se pomeni gata să murmure o încuviinţare. Dorea să-i promită că avea să rămână cu el, în noaptea aceea şi pentru totdeauna.

— Nu pleca, Lynne. Nu mai tot încerca să fii cea care cred toţi că eşti. Arată-mi-o pe adevărata Lynne Stanford.

O cuprinse groaza. Avusese dreptate să se teamă că, dacă se îndrăgostea de el, distrugea totul. O singură dată făcuseră dragoste, iar Dom îi pretindea deja lucruri pe care nu ştia cum să i le dăruiască.

Căci, toată viaţa, ţintise genul de succes care i-ar fi adus mândria părinţilor ei. Ambiţiile ei îi generaseră un sentiment de hotărâre, care-i oferea singura securitate pe care putea să se bazeze. Obţinerea funcţiei de conducere era singura la care se pricepea. Odată ce înţelegea acest lucru, Domenic avea să fie dezamăgit.

— Eu sunt adevărata Lynne Stanford. Şi trebuie să plec.

Dom nu spuse nimic, făcând doar un pas înapoi, cu privirea spre

ea şi o expresie sumbră aşternându-i-se pe chip. Nu încercă s-o oprească, în momentul când Lynne ieşi pe uşă în fugă.

Trecu orbeşte prin holul întunecat, coborând scara spre uşa din faţă. Îşi luă pe ea paltonul şi tocmai se pregătea să iasă, când nu se putu abţine să întârzie pentru a-şi plimba un deget peste frumosul geam faţetat şi plumbuit. Domenic se înconjura cu frumuseţi discrete, cu comori neaşteptate. Niciodată nu ştiai unde le-ai fi putut găsi… ca acum, când îşi dorea să fi putut dispărea, dar o imobiliza în loc un parfum ispititor.

Nu funcţiona nicio instalaţie de aromatizare a aerului, şi se îndoia că Domenic se furişase până jos pentru a pulveriza o îmbătătoare esenţă floral, sărbătorindu-i plecarea. Selenicereusul. Cactusul lui care înflorea noaptea. Asta trebuia să fie. Tot anul îl aşteptase să înflorească iar acum era sus, în dormitor, şi n-avea să ştie. Floarea însemna pentru el la fel de mult pe cât însemna pentru ea mersul la birou.

Dar nu se putea întoarce în camera lui, nu putea. Ar fi fost nedreaptă – Dom ar fi crezut că devenea la încă o partidă de zbenguială…

Pe cine amăgea? Nu se putea întoarce fiindcă ar fi fost tentată să se arunce pe salteaua aceea imensă şi primitoare, cerându-i: *mai spune-mi odată că după părerea merită să mă iubeşti pe mine, cea adevărată.* Şi nu putea face una ca asta. Dacă dădea greş, avea să piardă totul – avansarea, mândria. Şi pe Domenic.

N-ar fi suportat să-i vadă dezamăgirea, când descoperea în fine că în ea nu exista nimic care să merite a fi preţuit.

Dar nu putea nici să se strecoare pe uşă afară, fără a-l anunţa despre floare. Avea să-i spună că înflorise cactusul de lună, după care o zbughea pe uşă, înainte ca el s-o poată atinge. Doamne sfinte, încontinuu înaintau şi se retrăgeau unul din faţa celuilalt, şi nu ştia ce să facă pentru a rămâne împreună. Poate că nici nu se putea face nimic.

— Domenic, strigă ea.

Trecu o veşnicie, până când scârţâitul unei podele îi dădu de veste că o auzise. Apăru în capul scării. Îşi luase blugii pe el. Îi văzu culoarea palidă a braţelor încrucişate peste pata închisă a părului de pe piept.

— Cred că ţi s-a deschis floarea.

Domenic o luă la fugă pe trepte cu o repeziciune deconcertantă.

Înălţă capul, adulmecând prin aer ca un ogar pe urma unui iepure. Atâta despre temerile ei că ar fi încercat s-o trântească la loc în pat. Arsura usturătoare a decepţiei o înţepa în gâtlej.

— Se pare că ai dreptate, o apucă el de mână, fără a-i lăsa timp să refuze. Hai cu mine.

Mirosul devenea tot mai puternic, în timp ce alergau prin cameră, atât de dens şi exotic încât îi învăluia din ce în ce mai mult la fiecare pas, ca nişte rotocoale de mătase parfumată. Domenic aprinse luminile din seră, iar selenicereusul apăru agăţat de tavan în toată splendoarea, cu o cascadă de boboci cât farfurioarele, albi ca zăpada, părând să-i şiroiască din inimă.

— E superb, şopti ea, ştiind că era un compliment jalnic, dar incapabilă să găsească un cuvânt care ar fi descris adecvat florile acelea incredibile.

— Şi tu la fel.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îi coborî în pământ, pentru ca Dom să nu vadă.

— Florile astea vor muri peste câteva ore, spuse el. Eu mai stau un timp aici, să le admir.

Nici ea n-avea să adoarmă în noaptea aceea, mai ales dacă mintea îi era torturată de gândurile despre Domenic, singur în seră. Ridică privirea spre el:

— Poate… poate că aş sta şi eu câteva minute. Dacă nu te superi.

Dom o privi pe sub pleoapele lăsate, preţ de-un lung, lung răstimp. Avea să spună nu, era sigură. Îşi strânse puţin mai tare cureaua poşetei, făcând un pas nesigur înapoi.

Ceruse să rămână.

Domenic îşi înfruntă imboldul de a striga triumfal spre cer.

Stătuse întins pe pat, ascultând sunetele plecării ei, imobilizat de revelaţia zdrobitoare că făcuse o greşeală cumplită. Când îl strigase, abia dacă-i venise să-şi creadă urechilor.

Iar acum, ceruse să rămână, iar cererea ei nu se datorase încercării lui deliberate de a o respinge. Cedase. Nesigur, într-adevăr, dar cedase totuşi. Mai avea o şansă. Şi se temea atât de tare să m-o rateze, încât nici nu ştia ce să facă. Toţi acei ani de frecuş în rolul său de Meşter Drege-Tot nu-l învăţaseră o iotă despre ceea ce era de făcut când cineva avea cu adevărat importanţă pentru el.

Poate că o mică doză de adevăr ar fi fost cea mai potrivită.

— Am greşit cerându-ţi să te învoieşti de la birou, spuse el. Ţi-ai declarat foarte clar motivele întemeiate pentru care trebuie să te duci, şi trebuia să ţi le respect.

— Serios? şopti Lynne.

— Nu spun că n-am să ţi-o mai cer niciodată. Vor exista momente, Lynne, când va fi mai bine să ne pui pe noi doi pe primul plan.

— Pe noi?

Desprinse unul dintre bobocii cactusului care înfloreşte noaptea şi i-l potrivi la ureche. Parfumul îmbătător al florii se combină cu mireasma dragostei lui, care încă n-o părăsise pe Lynne, iar Dom se aprinse din toată fiinţa. Dogorea arzător, pregătit şi dornic să-i dovedească încă odată cât de bine se potriveau unul cu celălalt. Dar ştia că nu putea da curs acestei porniri. Lynne tremura, gata s-o ia la fugă.

— După cele întâmplate sus, aş spune că se întrezăreşte clar posibilitatea ca *noi* să fim, de-acum, *NOI*.

— Sus a fost… frumos.

— Doar frumos? o îndemnă el.

— Foarte frumos?

O privi cum se chinuia cu răspunsul. O înţelegea. Lynne nu putea insista că între ei se petrecuse ceva extraordinar, fără a părea o proastă că după aceea dăduse bir cu fugiţii. Îl chinuia dorinţa de a termina odată cu aceste jocuri, dar singurul mod în care se putea întâmpla aşa ceva era ca frumuseţea lui fragilă să găsească în ea însăşi puterea de a afirma ceea ce dorea. De ce avea *nevoie*.

— Sus a fost ceva mult mai mult decât frumos, Lynne. Ceva cu şanse mari de a fi numit excelent, poate chiar extraordinar.

— Sau poate că nu. Poate vei descoperi că totuşi nu ne potrivim unul cu altul, la urma urmei.

Dom rămase neputincios, incapabil să-şi stăpânească umezeala care-i tulbura ochii. Nu ştia cum să lupte contra duşmanilor nevăzuţi, atât de insidioşi, atât de adânc înrădăcinaţi, încât gazda lor nici măcar nu-şi dădea seama că, încetul cu încetul, o distrugeau.

— Totul a fost o greşeală, şopti ea. Ne-am lăsat duşi de val. Nu avem nimic în comun. Nu ştiu cum să fac niciunul din lucrurile care sunt importante pentru tine.

Expresia ei arăta că era gata să-o tulească. Dom făcuse deja o

greşeală, puţin mai devreme, când insistase să-şi penetreze de una singură carapacea de lustru şi bună-cuviinţă. Nici nu-şi putea imagina cât de înfricoşător era pentru ea să recunoască faptul că toată viaţa se înşelase. Dar femeia pe care o simţea arzând mocnit sub acele straturi putea să supravieţuiască. Nu trebuia decât să descopere o cale de a-i uşura tranziţia, dar ea nu era gata să-l lase să-i absoarbă suferinţa. Luptătorii se pregăteau prin antrenamente pentru marile meciuri, iar el ştia cu siguranţă cum s-o determine pe Lynne să se antreneze.

— Ai dreptate, reuşi el să murmure, cu gâtul contractat. N-am putea avea şanse mai mari în relaţia noastră decât, să zicem, orhideea de-acolo, dacă ai lua-o acasă şi ai pune-o pe pervazul ferestrei.

Se duse în capătul îndepărtat al serei şi luă un ghiveci cu o orhidee phalaenopsis. Frumuseţea ei albă ca laptele, vârstată cu violet, părea mai puţin strălucitoare când era pusă lângă Lynne, care continua să fie înflorită de roşeaţa frecării obrajilor de ai lui, cu buzele inflamate şi înroşite de sărutări.

— Cum poţi creşte cactuşi şi orhidee în aceeaşi seră?

— Mă pricep să le acord tuturor atenţia de care au nevoie.

Nu se osteni să-i explice despre ventilatoarele speciale şi sistemul de aerisire pe care-l instalase, pentru a menţine o parte a serei umedă, iar pe cealaltă, aridă ca un deşert.

— Tony mi-a spus că ai avut cândva legături cu o fată care lucra la o florărie. Nu înţeleg de ce te-ai despărţit de ea.

Mica înţepătură nesigură a ariciului îl bine-dispuse.

— Probabil că *ea* ar putea să aibă grijă de planta asta, spuse el.

— Vezi că ţi-am auzit mica inflexiune răutăcioasă din glas. Nu mă crezi în stare să ţin orhideea în viaţă, aşa-i?

Îl potopi un val de speranţă. Se întrebă dacă era la fel de conştientă ca el de curentul subtil al competiţiei lor privind orhideea. Planta se asemăna cu Lynne, îşi spuse el, frumoasă şi de o fragilitate înşelătoare, dar cu inimă de oţel. Ce naiba, orhideele alea erau atât de greu de ucis încât se vindeau până şi în Hal-Mart. Dar o femeie care rareori mergea la cumpărături – excepţie făcând bluzele de bowling – n-avea de unde să ştie.

— Nicio şansă. Dacă *tu* duci acasă orhideea asta, va muri înainte să plecăm la Super Bowl.

— Asta-i problema cu tine, Domenic Corso. Nu crezi în nimic, ridică ea bărbia. Îţi închipui că lucrurile nu pot exista în afara unei lumi

false şi ocrotitoare, pe care le-ai creat-o tu. Crezi că nimeni nu se poate ţine pe picioare, fără sprijinul tău.

Îşi dădu seama că avea dreptate. De când se ştia, căutase femeia care să se portivească într-o lume ce exista numai în mintea lui. În felul său, era la fel de dominat de educaţie ca ea, limitându-se la genul de femeie despre care credea că se putea integra în familia sa, care putea corespunde cu ceea ce aştepta familia de la el. Nu era de mirare că nu găsise niciuna potrivită. La fel ca Lynne încercase să-i mulţumească pe toţi ceilalţi, numai pe el însuşi nu.

Iar pe Lynne Stanford – cât era ea de îndărătnică, ambiţioasă şi vulnerabilă – o găsea eminent de mulţumitoare.

— Atunci, dovedeşte-mi că mă înşel, o provocă el.

Bărbia ei se ridică un pic mai sus. Întinse mâinile spre orhidee.

— Numai după ce stabilim miza, continuă Dom, coborând planta lângă el, unde n-o putea ajunge.

— Miza?

— Sigur că da. Susţii că poţi ţine orhideea în viaţă. Eu zic că nu poţi. Câştigătorul trebuie să primească un premiu.

Lynne îşi îngustă ochii, bănuitoare, alarmându-l că iarăşi forţase prea mult mâna.

— Tu ce doreşti dacă învingi? îl întrebă.

— Ceva simplu. Ceva uşor. Ceva care n-o să te coste mare lucru.

Ochii lui Lynne se îngustară şi mai mult.

— Concret.

— Trebuie doar să recunoşti că am dreptate.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu *toate*, răspunse el, expansiv.

Lynne pufni:

— Ei bine, iar dacă – *când* – voi câştiga eu, trebuie să recunoşti că şi eu am dreptate.

— Că ce?

— Că… că oamenii pot învinge sorţii, cu condiţia de a avea voinţă să lupte.

— Mi se pare acceptabil, spuse Dom, încet.

Capitolul cincisprezece

— Ce Dumnezeu e *asta?* întrebă Susan, oprindu-se brusc când

intră în cabinetul lui Lynne, vineri dimineaţă.

— O orhidee.

— Nu zău? Eu n-am văzut niciodată orhidee vii – numai buchete de corsaj.

Se apropie de plantă şi mirosi florile.

— Şi poate că nici acum nu văd una vie. Asta pare destul de tristă.

La fel ca mine, răspunse în gând Lynne.

— Nu se simte prea bine.

Cea mai atenuată declaraţie a anului. Adusese planta cu ea la birou, ca şi cum dacă o privea plină de dorinţă ore în şir ar fi putut face să i se înalţe încă odată frunzele spre soare, iar tulpina să-şi regăsească puţin din coloana vertebrală.

O hrănise cu doze copioasă de alimente pentru plante. Îi şi vorbise, chiar. Umpluse baia cu aburi, dând drumul la duş, şi pusese ghiveciul în cadă, după ce se convinsese că atmosfera corespundea aproape perfect cu cea din sera lui Domenic. Nimic nu ajutase. Planta nu reacţionase, nu făcea decât să se ofilească tot mai mult cu fiecare minut. Tot mai pleoştită, mai lipsită de viaţă, cam cum se simţea şi ea, de când plecase de la Domenic.

— Poate ar trebui să-i ceri lui Domenic câteva sfaturi, îi propuse Susan. Nu peste mult veţi pleca la Super Bowl, aşa-i?

— Avem locuri la o cursă charter care ne va duce la San Diego cu două ore înainte de meci, răspunse Lynne, cu umerii căzuţi de nefericire. Sperase să zboare spre Super Bowl într-o atmosferă triumfală, după ce se convinseseră şi ea şi Domenic că simpla îndârjire îi putea ajuta să învingă sorţii. Măi frate, tembelă mai era, să-şi lege toate speranţele de o plantă idioată.

— Ei, sună-l şi întreabă-l ce să faci cu drăcia asta până nu moare de-a binelea.

Numai de-ar fi putut! Dar n-ar fi făcut decât să-l dezamăgească. Eşuase. Încercase să reuşească într-o problemă importantă pentru el, şi nu făcuse decât să demonstreze că nu se putea ţine de cuvânt, la fel cum toată viaţa îi decepţionase pe atâţia oameni.

— El mi-a dat orhideea asta, pentru un pariu, spuse ea. Şi am pierdut.

În stil mare!

Susan îşi încreţi nasul cu compasiune.

— Ei, poate reuşesc eu să te-ajut să-ţi mai revii. M-am mai gândit. Te voi recomanda pentru avansare.

Lynne nu putu decât s-o privească, fără grai.

— Încă nu avem nicio garanţie că vei primi postul.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? Să nu-mi spui că aventura cu certificatul prenupţial.

— A contribuit şi ea, categoric, recunoscu Susan, spre surprinderea lui Lynne. Dar, mai mult decât atât, a contat modul cum te-ai descurcat pe urmă. Ai părut să aduci un nou entuziasm la muncă, în fiecare zi, Lynne – de exemplu, prin felul cum te-ai oferit să-i ajuţi pe Daniel şi Beth cu contul Penn-Gellis. Asta a demonstrat că nu te preocupă decât interesele companiei, nu propriile tale ambiţii personale.

Făcuse acea ofertă pentru că Domenic îi amintise cât de mult îi plăcea să vândă. Fusese mai entuziastă la muncă, pentru că în ultimele două săptămâni totul strălucise de o emoţie nouă, ca şi cum un far cristalin i-ar fi scăldat viaţa într-o lumină necunoscută. O lumină care strălucea dinspre Domenic şi o învăluia în aura ei binefăcătoare.

— Ce zici de asta? murmură ea spre orhidee, după ce Susan ieşi.

Orhideea rămase cu capul în pământ.

Simţi un fior de milă în apropierea inimii. Ciudat; Susan îi redeşteptase speranţele de avansare, şi totuşi, dacă ar fi avut de ales, Lynne ar fi preferat ca orhideea să fie vie, sănătoasă şi plină de vigoare, ca să i-o poată pune lui Domenic în braţe, când se întâlneau la aeroport. O, cum mai savurase speranţa că vorbea cu adevărat serios, când îi spusese că o dorea pe adevărata Lynne Stanford! Într-adevăr, declaraţia lui îi provocase la început panica, dar avea nevoie de timp pentru a se obişnui să accepte adevărul privitor la ea însăşi. Cu Domenic alături, încurajând-o, bucurându-se de succesele ei şi râzând împreună cu ea când greşea, putea reuşi să facă acele schimbări. Investise fiecare dram de speranţă, fiecare urmă de dor, într-o activitate care l-ar fi convins că avea în ea ceva ce merita efortul de a fi cultivat. Numai dacă el i-ar fi spus-o la nesfârşit, ar fi îndrăznit să-l creadă.

Dar pierduse. Iar acum, trebuia să recunoască faţă de Domenic că avea dreptate în toate privinţele şi ştia prea bine ce i-ar fi cerut: totul, în lumea lui, avea nevoie de un mediu propice ca să înflorească, iar ea nu făcea parte din lumea lui.

Pulsul lui Domenic – şi-aşa cam nesigur – o luă razna complet, când Lynne deschise uşa condominiului.

— Tu! Crezusem că venea Tony să mă ia, în drum spre locuinţa ta.

— Am vrut să văd cu ochii mei cine a câştigat pariul, intră el, cu înşelătoare dezinvoltură, în antreul imaculat. Unde-i orhideea?

— În… în bucătărie.

Fluierând atonal, Domenic porni spre bucătărie. Lynne îl urmă, târându-şi picioarele peste mocheta gri şi pufoasă, ca şi cum aceasta i-ar fi absorbit pantofii. Dom nu înţelegea. Se aşteptase să se repeadă în faţa lui, numai zâmbete şi satisfacţie fudulă. N-avea cum să fi pierdut pariul. N-ar fi putut omorî orhideea decât dacă îi ataca tulpina cu o secure.

În bucătărie, însă, nu-l întâmpină nicio orhidee albă spuzită cu mov.

— Ei, unde e?

— Acolo.

Mişcându-se încet, ca şi cum ar fi mers printr-o mocirlă adâncă până la şolduri, Lynne deschise uşiţa unui dulap şi scoase un coş de gunoi pe rotile. Dom începu să simtă un gol în stomac. Din coş, Lynne scoase un ghiveci de flori. Un ghiveci care conţinea o tulpină înnegrită şi uscată, în vârf cu câteva frunze maronii-verzui ce se încârligaseră ca şi cum ar fi implorat să fie lăsate în pace.

— Ai omorât-o! exclamă el, nevenindu-i să creadă.

Nefericită, Lynne dădu din cap.

— N-ai fi putut…

Îşi înghiţi cuvintele, înainte de a-i dezvălui că i-ar fi fost imposibil să ucidă acea orhidee, cel puţin într-un timp atât de scurt. Atunci, ar fi ştiut că tot pariul fusese trucat.

— N-am putut, spuse ea. Ai avut dreptate.

— Lynne…

— Am încercat. Crede-mă că am încercat. Am udat-o, am hrănit-o, şi iarăşi am udat-o şi-am hrănit-o, şi, ei bine, nu m-a plăcut, cred.

Nici nu era de mirare că murise. Ar fi trebuit s-o pună pe pervazul ferestrei şi s-o lase în pace, iar floarea ar fi trăit fără probleme. Ea, însă, se străduise prea tare, ca întotdeauna. Se căznea şi

se chinuia să câştige admiraţia tuturor, când nu avea de făcut altceva decât să fie ea însăşi.

— Trebuie să discutăm despre asta, spuse Dom.

Lynne ridică o mână, implorându-l să se oprească.

— Nu acum, te rog, Domenic. N-am putea să amânăm până după meci?

— Ăă, ba da, sigur.

Gândurile ai alergau la galop. Nimic nu mergea aşa cum îşi imaginase. Avea nevoie de timp ca să se reculeagă, să găsească o soluţie. În niciun caz nu putea lăsa o plantă prăpădită să-i ruineze viitorul.

Subtilitatea nu dăduse rezultate. O femeie căreia îi era greu să creadă în ea însăşi avea nevoie de un gest măreţ, ceva care să nu lase nicio îndoială despre cât de preţuită era.

Avea să găsească el o rezolvare. Întotdeauna o găsea.

Nesomnul, combinat cu decalajul de fus orar, făcea ca totul să pară atât de straniu şi deformat, îşi spunea Lynne. Întrucât stabiliseră în ultimul moment să plece, nu putuseră găsi locuri alăturate, aşa că zburaseră până la San Diego stând la zece rânduri distanţă. Despărţirea silită păruse o mică binecuvântare. Nu ştia cum ar fi putut sta lângă Domenic cinci sau şase ore, timp în care el i-ar fi amintit încontinuu că pierduse pariul.

Dar poate că era nedreaptă. Dom nu făcuse nicio referire la pariu, nici în timpul drumului spre aeroport, nici în vreme ce aşteptau îmbarcarea în avion, şi nici acum, când stăteau în eleganta lojă de lux, aşteptând să înceapă partida.

Fu surprinsă să constate că nu li se alăturase nimeni, până când începu intonarea imnului naţional. Îşi dădu seama că sperase să mai fie prezent cineva, pentru a dilua tensiunea care vibra între ea şi Domenic.

Dom sări în picioare şi începu să cânte cu însufleţire, ţinându-şi mâna dreaptă peste inimă, exact în locui unde ar fi jinduit ea să se cuibărească. Unde ar fi putut sta chiar în acel moment, dacă nu-i omora orhideea.

Echipa Cowboys din Dallas câştigă lovitura de începere. Folosindu-şi avantajele de greutate, talent şi experienţă, marcară imediat un eseu.

— Trebuie să ies pentru câteva minute, mormăi Domenic.

— Nicio grijă, strigă Lynne în urma lui. Pot învinge. Nu trebuie decât să stea uniţi şi să lupte ca o echipă.

— În momentul ăsta, nu vreau să vorbesc despre activitatea de echipă.

Lynne roşi, amintindu-şi cât de tare încercase să-l convingă că această atitudine era totul.

— Vin imediat.

În lipsa lui Dom, loja de lux părea înăbuşitoare. Mocheta groasă şi canapelele de piele o duceau cu gândul acasă. Laturile şi partea din spate erau îngrădite cu pereţi, în timp ce, în faţă, tribunele şi terenul se vedeau printr-un geam imens, încasabil. Zgomotul ajungea până înăuntru, înfundat şi îndepărtat. Instalaţia de aer condiţionat zumzăia, împiedicând-o să simtă mirosul de hot dogs şi nachos. Se simţea complet răsfăţată şi izolată în loja aceea, departe de tot ceea ce era real. Privea, dar nu participa, aşa cum avea să facă pentru totdeauna, acum când lui Domenic îi pierise interesul de a o mai îndemna să se elibereze.

O strivi o senzaţie îngrozitoare, mai cumplită decât dacă ar fi călcat-o în picioare toată echipa Dallas Cowboys. După ziua aceea, într-adevăr n-avea să-l mai vadă niciodată.

Tocmai îi venea să izbucnească în plâns, când Dom reveni în lojă, aproape de sfârşitul primei reprize.

— Spune-mi ceva, îi ceru el, fără a-şi scuza prin nimic îndelungata absenţă. Când anume a murit orhideea?

— Sâmbătă după-amiază. Cu câteva ore înainte de a veni tu să mă iei.

— Deci, dacă am fi luat avionul sâmbătă *dimineaţă*, când orhideea mai era în viaţă, ai fi câştigat pariul.

— Păi, da… l-aş fi câştigat.

— Nu te mai bucura atâta. Tot ai pierdut.

— La diferenţă de câteva ore, îşi trase ea nasul. Un simplu detaliu tehnic. Am greşit puţin la cronometrare.

— Cronometrarea e totul.

Avea dreptate. Lynne crezuse că Dom apăruse în viaţa ei într-un moment nepotrivit. Crezuse că putea ignora glasul inimii, expediindu-l până când programul ei îi permitea să-şi găsească bărbatul ideal. Proastă mai fusese!

— E timpul să plăteşti, spuse el, cu o licărire de anticipaţie în

ochi.

Prin geam se auzi un muget slab.

— Domenic… Steelers-ii tocmai au egalat scorul.

— Mda, mda, munca de echipă şi toate celelalte. Primul lucru pe care trebuie să-l recunoşti e că n-ai susţinut ideea asta decât de formă.

— Nu-i adevărat, şopti ea.

— Ba este. Dacă-mi dădeai un telefon – măcar unul – te-aş fi putut ajuta să ţii orhideea în viaţă. Am fi putut-o face împreună.

Lynne dorise să reuşească singură, dorise să-l convingă că era în stare de un lucru pe care el îl declarase imposibil… la fel cum petrecuse atâţia ani încercând să le dovedească părinţilor ei că putea să fie mai bună, să zboare mai sus decât oricine.

— În regulă. Recunosc că ai dreptate în toate privinţele.

— Nu eşti destul de entuziastă.

Lynne strânse pumnii, apăsându-şi-i pe inimă, şi îl privi fluturând din gene.

— O, Domenic, ai dreptate în toate privinţele, chiţăi ea, cu o voce de domnişorică.

— Un progres vădit, zâmbi el. Dar tot nu e de-ajuns. Vreau să repeţi după mine fiecare dintre concluziile mele infailibile.

Se retrase cu un pas, prudentă.

— Repetă după mine: Domenic Corso, eşti un dobitoc.

Când Lynne îl privi cu gura căscată de uimire, Dom îi dădu un mic ghiont:

— Hai, zi odată.

— Domenic Corso, eşti un… dobitoc?… repetă ea, dar cu un mic semn de întrebare la sfârşit, ca fetele neştiutoare din Valley, pentru că habar n-avea ce urmărea.

— Iar acum, spune: eu sunt cel mai minunat lucru care ţi s-a întâmplat vreodată, iar tu ai pierdut vremea cu jocuri prosteşti, în loc să mă convingi cât de rară şi deosebită sunt.

Căldura care o înconjura întotdeauna când se afla lângă el îi pătrunse până în piept, învăluindu-i inima.

— Eşti cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată… începu ea.

— N-n! o opri el, bătând-o cu degetul arătător peste nas. Trebuie să repeţi aidoma: „*Eu* sunt cel mai minunat lucru care ţi s-a întâmplat *ţie*…”

— Dar nu sunt, şopti ea. Tu eşti minunat şi toată lumea te respectă şi poţi să te ţii de toate promisiunile. Eu am dat greş. Nu poţi… N-ai putea niciodată să fii mândru de mine.

— O, Doamne, Lynne, gemu el, luând-o în braţe, iar Lynne îi simţi inima palpitând lângă a ei. Chiar nu-ţi dai seama ce extraordinară eşti? Eşti adorabilă, avântată şi aventuroasă, iar astea nu-s decât cuvintele cu litera *A*.

— Dar *B*-urile?

O, Doamne, spunea tot – *aproape* tot – ce jinduise să audă. Nu se mai sătura.

— Să trecem mai bine la *C*-uri: curajoasă, concupiscentă şi cerebrală. Şi-acum, cu *D*: drăgălaşă…

— Credeam că aricii nu sunt drăgălaşi.

— Recunosc că te prefer în poziţie dezghemuită.

Pentru a-şi dovedi afirmaţia, îşi petrecu mâna de la gâtul ei până la talie, urmărindu-i formele, jucându-se cu tivul tricoului Steelers şi înfigându-şi vârful degetului în betelia jeanşilor. Lynne se înfioră.

— S-auzim *D*-urile mai departe…

— Devotată, dârză şi dinamită când săruţi, răspunse el şi se prăvăli asupră-i, luându-i buzele în stăpânire.

Abia începuseră, când uşa lojei rezervate se dădu de perete şi peste ei năvăli o echipă de reporteri din Pittsburgh.

— Domenic, spuse Lynne, cu buzele lipite de ale lui, încep să mă satur de oamenii ăştia.

Dom râse, amestecându-şi respiraţia cu a ei, înainte de a se retrage.

— Nu te supăra pe ei. Eu i-am chemat.

— Tu? De ce? se chinui ea să se ridice.

— Trei minute, Domenic, anunţă un cameraman.

— Trei minute până când? întrebă Lynne.

— Până când reţeaua va prelua transmisiunea în direct la pauză, ca s-o difuzeze în două sute de milioane de locuinţe, răspunse Domenic.

— Vrei să recunosc în faţa întregii lumi că am pierdut pariul? întrebă ea.

Era în stare s-o facă. Părea un preţ neînsemnat, pentru tot ceea ce-i dăruise.

— Nnţ. Vreau ca toată lumea să vadă când te cer în căsătorie.

— În căsătorie?

— Poţi spune nu, îi sugeră el. În ochi i se zărea un licăr răutăcios, dar pe dedesubt ardea mocnit o dragoste profundă care o sfida să-şi lase mâna într-a lui, pentru a spulbera toate stavilele. Împreună.

— Slabe şanse, şopti ea, peste fiorul de dragoste care ameninţa s-o copleşească. Şi nici tu n-ai să te poţi răzgândi după aceea, pentru că voi avea declaraţia pe bandă – ca să nu mai pomenesc toate acele sute de milioane de martori.

— O.K., noi suntem gata, îi întrerupse producătorul. Sara are un preambul de treizeci de secunde, după care intraţi voi, Domenic.

Camera video se fixă spre reporteră, care afişă un zâmbet profesional.

— Îndrăgostiţii Steelers din Pittsburgh ne-au făcut astăzi tuturor o surpriză, spunându-ne că se prefăcuseră logodiţi numai pentru şansa de a câştiga două bilete la finala campionatului A.F.C. De săptămâna trecută. Dar, când falsa lor poveste de dragoste a adus noroc echipei…

— Şi eu am avut noroc, interveni Domenic, iar Lynne îi dădu un şut în gleznă. Au. Vreau să zic, am găsit-o pe doamna visurilor mele. Lynne Stanford – te iubesc. Vrei să fii soţia mea?

— Şi eu te iubesc, răspunse ea, în şoapte. Prin urmare – da.

Domenic o sărută, blând, abia atingând-o, nemărginit de tandru şi totuşi plin de făgăduieli a căror explorare avea să dureze o viaţă întreagă.

O parte vagă şi îndepărtată a minţii ei ştia că echipa continua să filmeze, întregindu-şi reportajul. Vuietul surd al mulţimii anunţă că pe teren se întâmplase ceva interesant. Dar nimic nu mai conta. Numai faptul că Domenic o ţinea în braţe, o săruta, o iubea.

— Gata, s-a făcut.

Dar sărutul nu avusese loc de hatârul unui simplu reportaj. Trecu mult, mult timp, până să-l întrerupă, observând încântaţi că reporterii dispăruseră, cu repeziciunea lor obişnuită. Erau singuri împreună, aşa cum fuseseră şi înainte, dar acum totul se schimbase.

— Deci, unde rămăseserăm? medită Domenic; întinse mâna înapoi şi încuie uşa, după care o trase lângă el, pe canapeaua de piele. Cred că vom sări direct la *G*, pentru „goală”.

— Domenic, meciul…

— Mi-am programat videorecorderul.

— Şi eu.

— Minunate invenţii, videorecorderele astea. Şi-acum, hai c-avem treabă. Ai tendinţa de a ţipa când, mm, te simţi bine, aşa că va trebui să cronometrez perfect, ca să te pierzi sub uralele galeriei.

— Domenic… exclamă ea, când Dom îi scoase tricoul, dar ştiu că era numai începutul; n-avea să se oprească din înlăturarea învelişurilor până când ajungea la adevărata Lynne Stanford, îngropată adânc, dedesubt. Să nu te schimbi niciodată.

— Nici tu să nu te schimbi.

Respiraţia lui îi coborî peste abdomen, punctând fiecare cuvânt cu câte un mic sărut umed. Dar, ăă, Lynne… să nu te-atingi de orhideele mele, bine?

— Bine.

Lynne căută mai în jos, pentru a-i găsi încheietoarea blugilor şi încă ceva, mai interesant.

— Va trebui doar să găsesc altceva de care să mă ating.